

Trente – six ans, je fais partie du corps médical. Il n'y a qu'un an que je suis arrivé à S.Tahla. Je suis dans le service de Pierre Beugner à l'Hôpital départemental. Je suis l'amant de Tatiana Karl.

Dès que Lol a pénétré dans la maison elle n'a plus eu un regard pour moi.

Elle a parlé tout de suite à Tatiana d'une photographie retrouvée au hasard d'un rangement récent dans une chambre de grenier : elles y étaient tous les deux, la main dans la main, dans la cour du collège, en uniforme, à quinze ans. Tatiana ne se souvenait pas de cette photographie. J'ai cru moi-même à l'existence de celle-ci. Tatiana a demandé à la voir. Lol le lui a promis.

- Tatiana nous a parlé de vous, dit Pierre Beugner.

Tatiana n'est pas bavarde et ce-jour là elle l'était encore moins que d'habitude. Elle écoutait la moindre parole de Lol de V.Stein, elle la provoquait à parler de sa vie récente. Elle désirait à la fois nous la faire connaître et en savoir, elle, toujours davantage sur son mode d'existence, son mari, ses enfants, sa maison, son emploi du temps, son passé. Lol parla peu mais avec assez de clarté, de netteté pour rassurer qui que ce soit sur son état actuel, mais pas elle, Tatiana. Tatiana, elle, s'inquiétait

ผมอายุ 36 ปี ทำงานเป็นแพทย์อยู่แผนกเดียวกับปีแยร์ เบิกเนอร์ที่โรงพยาบาลเซต ผมมาอยู่ที่เมืองเอส. ตาห์ลาได้เพียงปีเดียว ผมคือผู้รักของตาเตียนา คาร์ล

พอโลลก้าวเข้าไปในบ้าน เธอก็ไม่ได้ขายตามองผมอีก

โลลเล่าให้ตาเตียนาฟังทันทีเรื่องรูปถ่ายใบหนึ่งที่เธอบังเอิญเจอขณะจัดข้าวของในห้องนอนใต้หลังคาไม่นานมานี้ ในรูปพวกเธอทั้งคู่อายุ 15 ปี สวมชุดนักเรียนและกุมมือกันอยู่ในสนามของโรงเรียน แต่ตาเตียนากลับจำรูปใบนี้ไม่ได้ ตัวผมเองเชื่อว่ามีรูปใบนี้อยู่จริง ตาเตียนาขอดูรูปใบนั้น โลลสัญญาว่าจะนำมาให้ดู

“ตาเตียนาเคยพูดถึงคุณให้เราฟัง” ปีแยร์ เบิกเนอร์กล่าว

ตาเตียนาไม่ใช่คนช่างพูดอยู่แล้ว วันนั้นหล่อนยิ่งพูดน้อยกว่าปกติ หล่อนตั้งอกตั้งใจฟังคำพูดของโลล เว. ซีไตน์ทุกคำ หล่อนคอยกระตุ้นให้โลลเล่าเรื่องชีวิตในช่วงหลังของเธอให้ฟัง หล่อนอยากให้เรา รู้จักโลลและในเวลาเดียวกันหล่อนเองก็จะรู้ถึงวิถีชีวิตของโลลมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วย เช่น สามีของเธอ ลูกๆ บ้านช่อง เธอทำอะไรบ้างในแต่ละวัน รวมถึงอดีตที่ผ่านมา โลลพูดน้อยแต่ก็กระฉ่างและชัดเจนพอที่จะทำให้ไม่ว่าใครก็ตามมั่นใจในสภาพที่เธอเป็นอยู่ในปัจจุบัน แต่ไม่ใช่หล่อน ไม่ใช่ตาเตียนา ตัวตาเตียนาเอง หล่อนกังวลเกี่ยวกับตัวโลลต่างจากคนอื่น ๆ ว่า

autrement que les autres à propos de Lol : qu'elle ait si bien recouvré la raison l'attristait. On devait ne jamais guérir tout à fait de la passion. Et, de plus, celle de Lol avait été ineffable, elle en convient toujours, malgré les réserves qu'elle fait encore sur la part qu'elle a eue dans la crise de Lol.

- Tu parles de ta vie comme un livre, dit Tatiana

- D'une année à l'autre, dit Lol – elle avait un sourire confus – je ne vois rien de différent autour de moi.

- Dis-moi quelque chose, tu sais bien quoi, quand nous étions jeunes, supplia Tatiana.

Lol chercha de toutes ses forces à deviner quoi dans sa jeunesse, quel détail aurait permis à Tatiana de retrouver un peu de cette amitié si vive qu'elle lui vouait au collège. Elle ne trouva pas. Elle dit :

- Si tu veux savoir, moi je crois qu'on s'est trompé.

Tatiana ne répondit pas.

La conversation devint commune, se ralentit, s'engourdit parce que Tatiana épiait Lol, ses moindres sourires, ses moindres gestes, et ne s'occupait qu'à cela. Pierre Beugner parla à Lol de S.Tahla, des changements qui s'y étaient produits depuis la jeunesse des deux femmes. Lol connaissait tout de l'agrandissement de S.Tahla, du percement des rues nouvelles, des plans de construction dans les faubourgs, elle en parla d'une voix posée comme de son existence. Puis de nouveau le silence s'installa. On parla de U. Bridge, on parla.

Rien ne pouvait faire entrevoir dans cette femme-ci, même fugitivement, le deuil étrange qu'avait porté Lol V. Stein de Michael Richardson.

De sa folie, détruite, rasée, rien ne paraissait subsister, aucun vestige exception faite de sa présence chez Tatiana Karl cet après-midi-là. La raison de celle-ci colorait un horizon linéaire et monotone mais à peine, car elle pouvait plausiblement s'être ennuyée et être venue chez Tatiana. Tatiana se demandait pourquoi quand-même, pourquoi elle était là. C'était inévitable : elle n'avait rien à dire à Tatiana, rien à raconter, leurs souvenirs de collège, elle paraissait en avoir une mémoire très atteinte,

การที่โลกลดลงมาหายเป็นปกติได้ถึงขนาดนี้ทำให้หล่อนเศร้าใจ คนเราไม่ควรมัววันที่จะหายขาดจากอาการอกหักได้และยิ่งกว่านั้นความรักของโลกก็เกินกว่าจะพรรณนาได้ หล่อนเชื่ออย่างนั้นเสมอมา ถึงแม้หล่อนจะยังสงวนท่าทีในเรื่องที่หล่อนมีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับอาการป่วยของโลกก็ตาม

“เธอพูดถึงชีวิตตัวเองอย่างกับเป็นนิยายแน่ะ” ตาเตียนาเอ่ย

“ก็ปีๆ ฉันก็ไม่เห็นวาร์บๆ ตัวฉันจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลยนี่” โลกบอกพลางยิ้มเจื่อนๆ

“เล่าอะไรให้ฉันฟังหน่อยสิ เธอก็รู้ดีนี่ว่าเรื่องอะไร เรื่องสมัยที่เรายังเด็กนะ” ตาเตียนาอ่อนวอน

โลกพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะเดาว่าเรื่องอะไรในสมัยเด็กหรือรายละเอียดอะไรที่จะช่วยให้ตาเตียนาระลึกถึงมิตรภาพดีๆ ที่โลกทุ่มเทให้หล่อนที่โรงเรียนได้บ้างแต่ก็นึกไม่ออก เธอจึงพูดขึ้นว่า

“ถ้าเธออยากรู้ละก็ ตัวฉัน ฉันคิดว่าเป็นเรื่องที่เราเข้าใจผิดกัน”

ตาเตียนาไม่ตอบ

พวกเขาเปลี่ยนมาคุยเรื่องทั่วๆ ไป การสนทนาเพลาลงและหยุดชะงักไปเพราะตาเตียนาจ้องจับผิดโลกไม่ให้คลาดสายตาไม่ว่าจะเป็นรอยยิ้มหรือกิริยาท่าทางเพียงเล็กน้อยของเธอและมัวแต่จ้องจับผิดอยู่อย่างนั้น บีแยร์ เบิกเนอร์คุยกับโลกเรื่องเมืองเอส. ตาห์ลา เรื่องความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนับจากสมัยที่ผู้หญิงทั้งสองยังเป็นวัยรุ่น โลกรู้เรื่องการขยายเมืองเอส. ตาห์ลาทั้งหมด การตัดถนนเส้นใหม่ๆ และแผนการก่อสร้างในเขตชานเมือง เธอเล่าเรื่องพวกนั้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนที่เธอเล่าชีวิตของเธอเอง แล้ววงสนทนาจึงยวบไปอีก จากนั้นพวกเขาคุยเรื่องเมืองยู. บริดจ์ พวกเขาคุยกันไป

ไม่มีสิ่งใดในตัวโลก เว. ซีไดน์ที่สื่อให้เห็นว่าผู้หญิงคนนี้ยังโศกเศร้าแปลกๆ ถึงไม่เคิล ริชาร์ดสันอีกแม้ยามที่เธอเผลอก็ตาม

ดูเหมือนไม่มีสิ่งใด ไม่มีร่องรอยใดๆ ของอาการป่วยทางจิตซึ่งหายเป็นปกติทั้งหมดสิ้นไปแล้วหลงเหลือให้เห็นอีก ยกเว้นการที่เธอมาปรากฏตัวที่บ้านตาเตียนา คาร์ลในบ่ายวันนั้น เหตุผลในการมาที่นี้ช่วยให้ชีวิตส่วนที่ราบเรียบและจำเจของเธอมีสีสันขึ้นมาบ้างแต่ก็น้อยมาก เพราะอาจจะเป็นไปได้ว่าเธอเบื่อก็เลยมาที่บ้านของตาเตียนา ถึงกระนั้นตาเตียนาก็ยังสงสัยอยู่ดีว่าทำไมโลกจึงมาที่นี้ มันช่วยไม่ได้ ในเมื่อโลกก็ไม่มีอะไรจะบอกและไม่มีอะไรจะเล่าให้ตาเตียนาฟัง เรื่องสมัยเรียนมัธยมก็ดูเหมือนว่าโลกจำแทบไม่ได้และลืมเลือนไปจนหมดสิ้น ส่วนช่วงชีวิต

perdue, les dix ans passés à U.Bridge, elle en avait fait le tour en quelques minutes.

J'étais le seul à savoir, à cause de ce regard immense, famélique qu'elle avait eu pour moi en embrassant Tatiana, qu'il y avait une raison précise à sa présence ici. Comment cela était-il possible? Je doutais. Pour me plaire davantage à retrouver la précision de ce regard, je doutais encore. Il différait totalement de ceux qu'elle avait à présent. Il n'en restait rien. Mais le désintérêt dans lequel elle me tenait maintenant était trop grand pour être naturel. Elle évitait de me voir. Je ne lui adressais pas la parole.

- Comment s'est-on trompé? demanda enfin Tatiana.

Tendue, n'aimant pas qu'on la questionne ainsi, elle fit néanmoins cette réponse, navrée de décevoir Tatiana :

- Sur les raisons. C'est sur les raisons qu'on s'est trompé.

- Cela je le savais, dit Tatiana, c'est-à-dire que... je m'en doutais bien...les choses ne sont jamais aussi simples...

Pierre Beugner, une nouvelle fois, détourna la conversation, il était visiblement le seul de nous trois à mal supporter le visage de Lol lorsqu'elle parlait de sa jeunesse, il recommença à parler, à lui parler, de quoi? De la beauté de son jardin, il était passé devant, quelle bonne idée cette haie entre la maison et cette rue si passante.

Elle paraissait flairer quelque chose, se douter qu'il y avait entre Tatiana et moi autre chose qu'une relation amicale. Quand Tatiana abandonne un peu Lol, qu'elle cesse de la questionner, cela se voit davantage : Tatiana en présence de ses amants s'émeut toujours du souvenir toujours proche des après-midi à l'Hôtel des Bois. Qu'elle se déplace, se relève, ajuste sa coiffure, s'asseye, son mouvement est charnel. Son corps de fille, sa plaie, sa calamité bienheureuse, il crie, il appelle le paradis perdu de son unité, il appelle sans cesse, désormais, qu'on le console, il n'est entier que dans un lit d'hôtel.

Tatiana sert le thé. Lol la suit des yeux. Nous la regardons, Lol V. Stein et moi. Tout autre aspect de Tatiana devient secondaire : aux yeux de Lol et aux miens elle

สิบปีที่เมืองยู. บริติชโลลเล่าคร่ำๆ เพียงสองสามนาที

ผมเป็นคนเดียวที่รู้ว่าผีมีเหตุผลชัดเจนที่โลลมาปรากฏตัวที่นี้ดูได้จากสายตาระบายที่เธอมองผมอย่างใจแข็งขณะที่เธอหอมแก้มตาเตียนา แต่มันเป็นไปได้อย่างไรกันล่ะ ผมสงสัย เพื่อจะได้ตีใจมากขึ้นอีกที่ได้เห็นสายตานั้นให้ชัดๆ อีกที่ผมจึงยังสงสัยต่อไป มันช่างแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับสายตาของเธอในขณะนี้ มันไม่มีแววอะไรอย่างนั้นหลงเหลืออยู่แต่ท่าที่หมางเมินที่เธอมีต่อผมในขณะนี้ก็มากเกินไปจนผิวิสัย เธอเลี้ยงไม่มองผม ผมก็ไม่เอ่ยปากพูดกับเธอ

“เข้าใจผิดกันอย่างไร” ตาเตียนาเอ่ยถามในที่สุด

แม้จะเครียดและไม่ชอบให้ใครถามแบบนี้ แต่โลลก็ตอบคำถามเพราะรู้สึกเสียใจที่จะทำให้ตาเตียนาผิดหวัง

“เกี่ยวกับเหตุผลจะ เราเข้าใจผิดกันเกี่ยวกับเหตุผล”

“เรื่องนั้นฉันรู้ จะว่าไป...ฉันสงสัยอยู่แล้วเขี้ยว...อะไรๆ มันไม่มีวันจะง่ายถึงขนาดนั้นหรอก...” ตาเตียนากล่าว

ปีแยร์ เบิกเนอร์เปลี่ยนเรื่องคุยอีกครั้ง เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนเดียวในบรรดาเราสามคนที่ทนดูสีหน้าของโลลตอนเล่าเรื่องสมัยวัยรุ่นไม่ค่อยได้ เขาจึงเริ่มคุยขึ้นมาอีก คุยกับโลลเรื่องอะไรนะหรือ ก็เรื่องสวนสวยๆ ของโลลซึ่งเขาเดินผ่านไปทางด้านหน้า ช่างเป็นความคิดที่ดีจริงๆ ที่ปลูกไม้หนามนั้นคันระหว่างบ้านกับถนนซึ่งมีผู้คนเดินผ่านชวักไขว่

ดูเหมือนโลลจะรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ เธอสงสัยว่ามีอะไรอื่นที่มากกว่าความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนระหว่างผมกับตาเตียนา เมื่อตาเตียนาละสายตากับโลลไปสักหน่อยเมื่อหล่อนหยุดตั้งคำถามก็ยิ่งเห็นชัดขึ้นเพราะเมื่อตาเตียนาอยู่ต่อหน้าผู้ชาย หล่อนมักจะแสดงอารมณ์วามอบอยู่เสมอเมื่อหวนนึกถึงความทรงจำเกี่ยวกับช่วงปลายที่หล่อนรู้สึกว่ายังสดๆ ร้อนๆ ที่โรงแรมเดส์บัวส์ ไม่ว่าจะหล่อนจะเดินไปมา ลุกขึ้นยืน จัดผมให้เข้ารูปหรือนั่งลง อากัปกริยาของหล่อนนั้นมีท่าที่เชิญชวน เรือนร่างแบบเด็กๆ ของหล่อน บาดแผลและความบอบช้ำอันอึดอัดของร่างกายหล่อน มันร้องเรียก มันร้องหาสวรรค์ของการหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกันที่หายไป นับแต่นี้ไปมันเรียกหาอยู่ร่ำไปให้ใครสักคนมาปลูกปลอบ มันจะสมบูรณก็ต่อเมื่อได้อยู่บนเตียงในโรงแรมเท่านั้น

ตาเตียนาเสิร์ฟน้ำชา โลลมองตาม โลล เว. ซีไต้น์และผม เราทั้งคู่มองหล่อน สีหน้าท่าทางอื่นๆ ทั้งหมดของตาเตียนากลายเป็นเรื่องรอง ในสายตาของผมและโลล หล่อนเป็นแค่ผู้ชาย

est seulement la maîtresse de Jacques Hold. J'écoute mal ce qu'elles évoquent toutes les deux maintenant d'un ton léger de leur jeunesse, des cheveux de Tatiana. Lol dit :

- Ah! Tes cheveux défaits, le soir, tout le dortoir venait voir, on t'aidait.

Il ne sera jamais question de la blondeur de Lol, ni de ses yeux, jamais.

Je saurais pourquoi, de quelque façon que je doive m'y prendre, pourquoi, moi.

Ceci est arrivé. Alors que Tatiana ajuste une nouvelle fois sa coiffure je me souviens d'hier – Lol la regarde – je me souviens de ma tête à ses seins mêlés hier. Je ne sais pas que Lol a vu et pourtant la sorte de regard qu'elle a sur Tatiana me fait m'en souvenir. Ce qu'il peut advenir de Tatiana lorsqu'elle se recoiffe, nue, dans la chambre de l'Hôtel des Bois, je l'ignore déjà moins il me semble.

Que cachait cette revenante tranquille d'un amour si grand, si fort, disait-on, qu'elle en avait comme perdu la raison? J'étais sur mes gardes. Elle est douce, souriante, elle parle de Tatiana Karl.

Tatiana, elle, ne croyait pas à la seule vertu de ce bal dans la folie de Lol V. Stein, elle la faisait remonter plus avant, plus avant dans sa vie, plus avant dans sa jeunesse, elle la voyait ailleurs. Au collège, dit-elle, il manquait quelque chose à Lol, déjà elle était étrangement incomplète, elle avait vécu sa jeunesse comme dans une sollicitation de ce qu'elle serait mais qu'elle n'arrivait pas à devenir. Au collège elle était une merveille de douceur et d'indifférence, elle changeait d'amies, elle ne luttait jamais contre l'ennui, jamais une larme de jeune fille. Lorsque le bruit avait couru de ses fiançailles avec Michael Richardson, Tatiana, elle n'avait cru qu'à moitié de cette nouvelle. Qui aurait pu trouver Lol, qui aurait retenu son attention entière? ou du moins une part suffisante de celle-ci pour la faire s'engager dans le mariage? Qui aurait conquis son cœur inachevé? Tatiana croit-elle encore s'être trompée?

Il me semble que Tatiana m'a rapporté aussi des propos, beaucoup, des bruits aussi qui ont couru à S.Tahla au moment du mariage de Lol V. Stein. Elle aurait déjà été enceinte de sa première fille? Je me souviens mal, ils font une rumeur, au loin, en ce moment, je ne les distingue plus des récits de Tatiana. En ce moment, moi seul

ของฌาคส์ โอลด์เท่านั้น ขณะนี้ผมฟังไม่ค่อยถนัดเรื่องที่ทั้งคู่คุยกันเล่นๆ เกี่ยวกับสมัยที่พวกเขาเด็กๆ เกี่ยวกับผมของตาเตียนา โอลด์เอ่ยขึ้นว่า

“อ๊อ๊อ ผมยุ่งๆ ของเธอนะ พอตักคำ เด็กทั้งหอพากันมาดู พวกเราต้องช่วยเธอ”

“ไม่มีวันที่ใครจะพูดถึงผมสืบลอนด์ของโกลหรือนัยน์ตาของเธอ ไม่มีวัน

ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีไหน ผมจะรู้ให้ได้ว่าทำไม ทำไมจึงต้องเป็นผม

แล้วเรื่องต่อไปนี้ก็เกิดขึ้น ขณะที่ตาเตียนากำลังจัดเผ้าจัดผมให้เข้ารูปลีกครั้ง ผมก็นึกถึงเหตุการณ์เมื่อวานขึ้นมา - โกลมองหล่อนอยู่ - และผมก็นึกขึ้นมาได้ว่าศิระะของผมนั้นเฝ้ายองอยู่กับทรวงอกของตาเตียนาเมื่อวานนี้เอง ผมไม่รู้ว่โกลได้เห็นภาพนี้ แต่กระนั้นสายตาที่เธอมองตาเตียนาก็ทำให้ผมนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา รู้สึกว่าผมจะจำสิ่งที่เกิดขึ้นกับตาเตียนาขณะที่เธอเปลือยกายหิวผมใหม่ให้เรียบร้อยในห้องของโรงแรมเดส์บัวส์ได้ดีขึ้น

ผู้คนพูดกันว่าผู้หญิงสงบนิ่งซึ่งหายอกหักจากความรักอันยิ่งใหญ่และรุนแรงจนเหมือนจะเป็นบ้าคนนั้นซ่อนอะไรไว้ข้างใน ผมไม่ได้คิดอย่างนั้นหรอกเพราะเธออ่อนหวานและยิ้มแย้มแจ่มใสยามเธอพูดถึงตาเตียนา คาร์ล

ตัวตาเตียนา เธอไม่เชื่อว่างานเต้นรำครั้งนั้นจะเป็นสาเหตุประการเดียวที่ทำให้โกล เว. ซีไตน์ป่วยทางจิต แต่เธอคิดว่ามันมีสาเหตุมานานก่อนหน้านั้นอีก นานก่อนหน้านั้นมากในชีวิตเธอ นานก่อนหน้านั้นมากในวัยเด็ก ตาเตียนาเห็นว่าสาเหตุอยู่ตรงเรื่องอื่น หล่อนเล่าว่าที่โรงเรียน มีอะไรบางอย่างในตัวโกลที่ขาดหายไป เธอเป็นคนที่มึะโรบางอย่างขาดหายไปอย่างน่าประหลาดตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว เธอใช้ชีวิตในวัยเด็กประหนึ่งกำลังเรียกร้องในสิ่งที่เธอน่าจะให้เป็น แต่ไม่มีทางจะเป็นได้ ที่โรงเรียนโกลเป็นคนี่แสนจะอ่อนหวานและแสนจะเฉยเมย เธอเปลี่ยนเพื่อนๆ อยู่เสมอ เธอไม่เคยต้องผจญกับความเบื่อหน่าย ไม่มีใครเคยเห็นน้ำตาแบบเด็กสาวจากเธอสักหยดเดียว เมื่อข่าวเรื่องพิธีหมั้นของเธอกับไมเคิล ริชาร์ดสันแพร่สะพัดออกไป ตาเตียนาเธอเชื่อข่าวนี้แค่ครึ่งเดียว ใครกันหนอจะค้นพบโกลได้ ใครกันหนอจะดึงดูความสนใจทั้งหมดจากเธอได้ หรืออย่างน้อยก็ส่วนหนึ่งที่พอจะทำให้เธอตัดสินใจแต่งงานกับเขาได้ ใครกันหนอจะพิชิตหัวใจที่เต็มไม่เต็มของเธอได้สำเร็จ ตาเตียนายังคิดว่าหล่อนเข้าใจผิดอยู่อีกหรือเปล่า

ดูเหมือนตาเตียนาได้เล่าเรื่องที่ใครๆ พูดกันมากมายให้ผมฟังด้วย รวมทั้งข่าวที่แพร่กระจายไปทั่วเมืองเอส.ตาห์ลาในช่วงงานแต่งงานของโกล เว. ซีไตน์ว่าเธออาจจะตั้งครรรภ์บุตรสาวคนแรกอยู่แล้วหรือเปล่า ผมจำไม่ค่อยได้แล้ว ในตอนนั้นใครๆ ก็ซุบซิบกันให้แซดไปถึงไหนต่อไหน ผมแยกแยะข่าวลือกับเรื่องที่ตาเตียนาเล่าไม่ได้อีกแล้ว ในบรรดาคนช่างแต่งเรื่องทั้งหมด

de tous ces faussaires, je sais : je ne sais rien. Ce fut là ma première découverte à son propos : ne rien savoir de Lol était la connaître déjà. On pouvait, me parut-il, en savoir moins encore, de moins en moins sur Lol V. Stein.

Le temps passait. Lol restait, heureuse toujours, sans convaincre personne que c'était de revoir Tatiana.

- Tu passes devant chez moi parfois? demande Tatiana

Lol dit que cela lui arrive, elle se promène l'après-midi, chaque jour, aujourd'hui elle était venue volontairement, elle avait écrit plusieurs lettres au collège et puis à ses parents après avoir retrouvé cette photographie.

Pourquoi restait-elle encore et encore?

Voici le soir.

Le soir, Tatiana s'attristait toujours. Jamais elle n'oubliait. Ce soir encore elle regarda un instant au-dehors : l'étendard blanc des amants dans leur premier voyage flotte toujours sur la ville obscurcie. La défaite cesse d'être de lot de Tatiana, elle se répand, coule sur l'univers. Tatiana dit qu'elle aurait voulu faire un voyage. Elle demande à Lol si celle-ci partage ce désir. Lol dit ne pas y avoir encore pensé.

- Peut-être, mais où?

- Tu trouveras, dit Tatiana

Elles s'étonnèrent de ne s'être jamais encore rencontrées dans le centre de S.Tahla. Mais il est vrai, dit Tatiana, qu'elle, elle sort peu, qu'à cette saison-ci elle fait de fréquents voyages chez ses parents. C'est faux. Tatiana a du temps libre. Je prends tout le temps libre de Tatiana.

Lol récite sa vie, depuis son mariage : ses maternités, ses vacances. Elle détaille – elle croit peut-être que c'est ce qu'on veut savoir – la grandeur de la dernière maison qu'elle a habitée, à U Bridge, pièce par pièce, de façon assez longue pour que la gêne s'installe de nouveau chez Tatiana Karl et Pierre Beugner. Je ne perds aucun mot. Elle raconte en fait le dépeuplement d'une demeure avec sa venue.

- Le salon est si grand qu'on aurait pu y danser. Je n'ai jamais rien pu faire, le meubler, rien n'était suffisant.

ตอนนั้นผมเป็นคนเดียวที่รู้ว่าผมไม่รู้อะไรเลย นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมค้นพบเกี่ยวกับโลลว่าการไม่รู้
อะไรเกี่ยวกับโลลเลยเป็นการได้รู้จักเธอแล้ว รู้สึกว่าเราอาจจะรู้เรื่องเกี่ยวกับโลล เ ว. ซีได้น้อยลง
ไปอีก น้อยลงไปทุกที

เวลาล่วงเลยไป โลลยังไม่กลับ เธอมีความสุขตลอดเวลาทั้งๆ ที่เธอก็ทำให้ใครเชื่อ
ไม่ได้ว่าเธอมาที่นี่เพราะอยากกลับมาเจอตาเตียนา

“เธอเดินผ่านมาแถวหน้าบ้านฉันบ้างไหม” ตาเตียนาถาม

เธอตอบว่าเธอเคยมาแถวนี้ เธอออกมาเดินเล่นตอนบ่ายทุกวันแต่วันนี้เธอตั้งใจแวะ
มาเยี่ยม เธอเขียนจดหมายไปถามที่โรงเรียนหลายฉบับ จากนั้นจึงเขียนไปหาพ่อแม่ของตาเตียนา
หลังจากได้พบรูปถ่ายไปนี้เข้า

ทำไมโลลถึงยังอยู่ต่ออยู่อีกล่ะ

นี่ก็ค่าแล้ว

ตาเตียนามักรู้สึกเศร้าสร้อยในตอนค่ำ หลอนไม่เคยลืม คำนี้อีกเหมือนกันหลอน
มองออกไปข้างนอกครู่หนึ่ง เห็นภาพธงสีขาวของคูร์กที่โบกสะบัดตลอดเวลาอยู่เหนือตัวเมืองอัน
มีดลสว่างระหว่างการเดินทางครั้งแรกของพวกเขา ตาเตียนาเลิกเป็นผู้แพ้แล้ว หลอนได้ปล่อยตนเอง
ให้แผ่กระจายและไหลลื่นไปบนโลกนี้ ตาเตียนาบอกว่าหลอนอยากจะได้เดินทางสักครั้ง หลอน
ถามว่าโลลอยากเดินทางเหมือนกันหรือเปล่า โลลตอบว่าเธอยังไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้

“ก็อาจจะลองนึกก็ได้นะ แต่เดินทางไปที่ไหนล่ะ”

“แล้วเธอจะรู้เองแหละ” ตาเตียนาตอบ

ทั้งคู่ต่างแปลกใจที่ยังไม่เคยเจอกันในตัวเมืองเอส. ตาห์ลาเลย ตาเตียนาบอกว่าจริง
ด้วยที่หลอนเอง หลอนไม่ค่อยได้ออกนอกบ้าน และช่วงฤดูนี้หลอนต้องเดินทางไปบ้านพ่อแม่บ่อยๆ
ไม่จริงสักหน่อย ตาเตียนามีเวลาว่าง แต่ผมครอบครองเวลาว่างทั้งหมดของตาเตียนา

โลลเล่าถึงชีวิตเธอหลังแต่งงานให้เราฟัง เธอเล่าถึงการได้เป็นแม่คนและการพักผ่อน
ในช่วงฤดูร้อน เธอเล่าอย่างละเอียด - เธอคงคิดว่านี่คือเรื่องที่เราอยากรู้ - ถึงความใหญ่โตมโหฬาร
ของบ้านหลังล่าสุดของเธอที่เมืองยู. บริดจ์ เล่าไปที่ละห้องทีละห้อง ค่อนข้างจะยืดยาวจนทำให้
ตาเตียนา คาร์ลและปีแยร์ เบิกเนอร์เริ่มเบื่อขึ้นมาใหม่ แต่ผมสนใจฟังทุกถ้อยคำ จริงๆ แล้วเธอเล่า
ให้ฟังว่าบ้านหลังนั้นร้างไร้ผู้คนไปแค่ไหนเมื่อเธอย้ายออกมา

“ห้องรับแขกใหญ่เสียจนจะใช้เดินรำได้ ฉันทำอะไรไม่เคยได้เลย ตกแต่งเท่าไรก็ไม่พอ
สักที”

Elle décrit encore. Elle parle de U Bridge. Tout à coup elle ne le fait plus pour nous plaire, et sagement, comme elle a dû se le promettre. Elle parle plus vite à voix plus haute, son regard nous a lâchés : elle dit que la mer n'est pas loin de la villa qu'elle habitait à U. Bridge. Tatiana a un sursaut : la mer est à deux heures de U. Bridge. Mais Lol ne remarque rien.

- C'est à dire que sans ces immeubles nouveaux on aurait pu voir la plage de ma chambre.

Elle décrit cette chambre et l'erreur est laissée en route. Elle revient vers T. Beach, qu'elle ne confond avec rien d'autre, elle est de nouveau présente, en possession de ses moyens.

- Un jour j'y retournerai, il n'y a pas de raison.

Je voulais revoir ses yeux sur moi : Je dis :

- Pourquoi ne pas y retourner cet été-ci?

Elle me regarda, comme je le désirais. Ce regard qui lui échappa détourna le cours de sa pensée. Elle répondit au hasard :

- Peut-être cette année. J'aimais bien la plage - à Tatiana - tu te souviens ?

Ses yeux sont veloutés comme seuls les yeux sombres le sont, or les siens sont d'eau morte et de vase mêlées, rien n'y passe en ce moment qu'une douceur ensommeillée.

- Tu as toujours ton doux visage, dit Tatiana.

Voici, dans un sourire, voici une moquerie très joyeuse, mal à propos me semble-t-il. Tatiana reconnaît quelque chose tout à coup.

- Ah! Dit-elle, tu te moquais comme ça aussi quand on te le disait.

Elle venait peut-être de dormir pendant un long moment.

- Je ne me moquais pas. Tu le croyais. Toi tu es si belle, Tatiana, oh comme je me souviens.

Tatiana se leva pour embrasser Lol. Une autre femme fit place à celle-ci, imprévisible, déplacée, méconnaissable. De qui se moquait-elle si elle se moquait?

โลลบรรยายต่อไป เธอพูดถึงเมืองยู. บริดจ์ แล้วจู่ๆ ก็เลิกเล่าให้เราฟังเพลินๆ แบบสงบเสียงมอย่างที่เราคงจะได้ตั้งใจไว้ เธอพูดเร็วขึ้นด้วยเสียงที่ตั้งขึ้น เธอละสายตาไปจากเรา แล้วเล่าว่าทะเลอยู่ไม่ไกลจากบ้านเดี่ยวที่เธออาศัยอยู่ในเมืองยู. บริดจ์ ตาเตียนาสะดุ้งเพราะว่าทะเลอยู่ห่างจากเมืองยู. บริดจ์ไปสองชั่วโมง แต่โลลไม่สังเกตเห็นอะไร

“ก็คือว่า ถ้าไม่มีตึกสร้างใหม่พวกนี้มาบังก็จะมองเห็นชายหาดได้จากห้องนอนของฉัน”

เธอบรรยายห้องนอนห้องนั้น แต่ระหว่างที่เล่าก็ยังมึนซัดพิศพลาดให้จับได้อีก เธอกลับไปพูดถึงที. บีชซึ่งเธอจำได้ดีไม่สับสนกับเรื่องอื่นใดเลย เธอหันกลับมามองพวกเราใหม่เพราะเธอมีเรื่องที่จะเล่ามากมาย

“สักวันฉันจะกลับไปที่นี่ ไม่มีเหตุผลอะไรหรอก”

ผมอยากเห็นสายตาที่เธอมองผมอีกครั้ง ผมจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ทำไมไม่ไปหน้าร้อนนี้ล่ะครับ”

เธอมองผมอย่างที่ผมต้องการ สายตาที่เธอเปลอมองผมนั้นหันเหกระแสความคิดของเธอไป เธอตอบอย่างสงัดเซว่า

“อาจเป็นปีนี้ได้ค่ะ ฉันชอบชายหาดมาก” แล้วพูดกับตาเตียนาน่าว่า “เธอจำได้ไหมจ๊ะ”

นัยน์ตาของเธอนุ่มละมุนอย่างนัยน์ตาหม่นเศร้าเท่านั้นจะนุ่มละมุนได้ กระนั้นนัยน์ตาของเธอก็เป็นน้ำนิ่งและโคลนผสมกัน มันไม่ส่อแววอะไรในขณะนั้นนอกจากแววหวานที่หม่นหมอง

“หน้าเธอนี่สวยหวานอยู่เสมอเลยนะ” ตาเตียนาเอ่ยชม

นี่ไงล่ะ เวลาเธอยิ้ม เธอยิ้มหยันอย่างสนุกสนานมากๆ แต่ผมรู้สึกว่ามันไม่ค่อยจะถูกจังหวะเท่าไร จู่ๆ ตาเตียนาก็จำอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“อ้อ เธอก็ชอบยิ้มหยันแบบนี้เหมือนกันเวลามีใครชมเธอ” หล่อนกล่าว

บางทีเธอคงเพิ่งตื่นขึ้นมาหลังจากหลับไปนาน

“ฉันไม่ได้ยิ้มหยันนะ เธอคิดไปเอง เธอเอง เธอก็สวยมากเลยนะ ตาเตียนา ไฉนจำได้แม่นเลย”

ตาเตียนาลุกขึ้นมาหอมแก้มโลล โลลกลายเป็นผู้หญิงอีกคนที่เดาไม่ออก จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เปลี่ยนไปจนจำไม่ได้ ถ้าเธอยิ้มเยาะจริง เธอยิ้มเยาะใครกันล่ะ

Je devais la connaître parce qu'elle désirait que cela se produise. Elle est rose pour moi, sourit, se moque, pour moi. Il fait chaud, on étouffe tout à coup dans le salon de Tatiana. Je dis :

- Vous êtes belle vous aussi.

D'un geste de la tête, brusque, comme si je l'avais giflée elle se tourne vers moi.

- Vous trouvez?

- Oui, dit Pierre Beugner.

Elle rit encore.

- Quelle idée!

Tatiana devient grave. Elle considère son amie avec ferveur. Je comprends qu'elle est presque sûre que Lol n'est pas tout à fait guérie. Elle en est profondément rassurée, je le sais; cette survivance même pâlie de la folie de Lol met en échec l'horrible fugacité des choses, ralentit un peu la fuite insensée des étés passés.

- Ta voix a changé, dit Tatiana, mais ton rire je l'aurais reconnu derrière une porte de fer.

Lol dit :

- Ne t'inquiète pas, il ne faut pas t'inquiéter, Tatiana.

Les yeux baissés elle attendait. Personne ne lui répondait. C'était à moi qu'elle s'était adressée.

Elle se pencha vers Tatiana, curieuse, amusée.

- Comment était-elle avant. Je me souviens mal.

- Brutale, un peu. Tu parlais vite. On te comprenait mal.

Lol se mit à rire de bon cœur.

- J'étais sourde, dit-elle, mais personne ne savait, j'avais une voix du sourde.

Le jeudi, Tatiana raconte, elles deux refusaient de sortir en rangs, avec le collègue, elles dansaient dans le préau vide – on danse. Tatiana? – un pick-up dans un immeuble voisin, toujours le même, jouait des danses anciennes – une émission-

ผมควรจะรู้จักเธอเพราะเธอปรารถนาให้เป็นเช่นนั้น ใบหน้าเธอเป็นสีชมพูระเรื่อ เพื่อให้ผมเห็น ยิ้ม เยาะหยันเพื่อให้ผมรับรู้ อากาศในห้องรับแขกของตาเตียนาร้อนจนจู้ๆ เรายังหายใจไม่ออกขึ้นมา ผมเอ๋อชมโลลว่า

“คุณเองก็สวยเหมือนกันนะครับ”

เธอหันขวับมาทางผมราวกับผมไปตบหน้าเธอเข้าอย่างนั้นแหละ

“คุณว่าอย่างนั้นหรือคะ”

“จริงครับ” ปีแยร์ เบิกเนอร์เห็นด้วย

เธอหัวเราะอีก

“คิดอย่างนั้นได้ไง”

ตาเตียนากลับมีท่าทางเคร่งขรึม หล่อนจับตามองเพื่อนของหล่อนอย่างเอาจริงเอาจัง ผมเข้าใจว่าหล่อนเกือบจะแน่ใจว่าโลลนั้นยังไม่หายขาดจากอาการป่วย หล่อนมั่นใจอย่างเต็มที่ ผมรู้ อาการป่วยทางจิตของโลกที่ยังหลงเหลืออยู่แม้เพียงเบาบางนั้นทำให้ความเชื่อที่ว่าอะไรต่อมิอะไรจะจางหายไปอย่างรวดเร็วนั้นต้องตกไปและทำให้บรรดาหน้าร้อนที่ผ่านไปเร็วอย่างเหลือเชื่อ นั้นผ่านช้าลงบ้างนิดหน่อย

“เสียงเธอเปลี่ยนไปนะ แต่เสียงหัวเราะนี่สิดีต่อให้มีประตูเหล็กมากันฉันก็จำเสียงเธอได้” ตาเตียนากล่าว

โลลตอบว่า

“อย่าเป็นห่วงนะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรือตาเตียนา”

โลลหลุบตาลงต่ำ คอยคำตอบ ไม่มีใครตอบเพราะเธอจงใจพูดกับผม

เธอเอนตัวไปหาตาเตียนา ด้วยท่าทางอยากรู้ อยากเห็นและนี่สนุกขึ้นมา

“เมื่อก่อนผู้หญิงคนนี้เป็นอย่างไรบ้างนะ ฉันจำไม่ค่อยได้แล้ว”

“กระด้างนิดๆ เธอพูดเร็ว พวกเราฟังเธอไม่ค่อยรู้เรื่อง”

โลลหัวเราะก้ำก๋อออกมา

“ก็ฉันหูตึง แต่ไม่มีใครรู้ ฉันก็เลยพูดแบบคนหูตึง” เธอตอบ

ตาเตียนาเล่าว่า ทุกวันพฤหัสบดีเธอทั้งสองจะไม่ยอมเดินเรียงแถวออกไปข้างนอกกับเพื่อนๆ ที่โรงเรียน พวกเขาจะไปเดินรำกันในสนามเด็กเล่นว่างๆ ในร่ม - ตาเตียนา เรามาเดินรำกันมั๊ย - เครื่องเล่นแผ่นเสียงจากตึกข้างๆ ตึกเดิมตลอดนั่นแหละ เปิดเพลงเดินรำสมัยเก่า -

souvenir qu'elles attendaient, les surveillantes étaient envolées, seule dans l'immense cour du collège où on entendait, ce jour-là, les bruits des rues. Allez, Tatiana, Allez, on danse, parfois exaspérées, elles jouent, crient, jouent à se faire peur.

Nous la regardions qui écoutait Tatiana et paraissait me prendre à témoins de ce passé. Est-ce bien cela? Était-ce bien ainsi qu'elle dit?

- Tatiana nous a parlé de ces jeudis, dit Pierre Beugner.

Tatiana comme chaque jour a laissé s'installer la demi-pénombre du crépuscule et je peux regarder Lol V. Stein longtemps, assez longtemps, avant qu'elle ne s'en aille, pour ne plus jamais l'oublier.

Lorsque Tatiana alluma, Lol se leva à regret. Quel domicile illusoire allait-elle rejoindre? Je ne savais pas encore.

Une fois levée, sur le point de partir elle dit enfin ce qu'elle avait à dire : elle désire revoir Tatiana.

- Je veux te revoir. Tatiana.

Alors ce qui aurait dû paraître naturel paraît faux. Je baisse les yeux. Tatiana qui cherche à trouver mon regard le perd comme une monnaie tombée. Pourquoi Lol qui paraît se passer de tout le monde veut-elle me revoir, moi, Tatiana? Je sors sur le perron. La nuit n'est pas encore tout à fait venue, je m'en aperçois, elle est loin de l'être. J'entends Tatiana demander :

- Pourquoi désires-tu me revoir? Cette photo t'a-t-elle donné envie de me revoir à ce point? Je suis intriguée.

Je me retourne : Lol V. Steine perd contenance, elle me cherche des yeux, elle va du mensonge à la sincérité, s'arrête au mensonge courageusement.

- Il y a cette photo – elle ajoute – il y a eu aussi que je devais connaître du monde ces temps-ci.

Tatiana rit :

- Ça te ressemble mal, Lola.

รายการรำลึกความหลังที่พวกเขาหอบหิ้ว บรรดาอาจารย์ผู้คุมหอก็บินปร้อไปหมดแล้ว ในวันนั้นมี แต่พวกเขาที่สนามใหญ่ของโรงเรียน ได้ยินเสียงดังจ๊อกแจ๊กจอบมาจากถนน นำ ตาเตียนนา เกอะนำ มาเดินรำกันนะ บางครั้งพอเหนื่อยมากเข้าพวกเขาก็จะเล่นและร้องตะโกนกัน เล่นหลอก ให้อีกฝ่ายกลัว

พวกเรามองดูโลลที่กำลังฟังตาเตียนนาเล่าและดูเหมือนเธออยากให้ผมเป็นประจักษ์พยานถึงอดีตที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น ใช้อย่างนั้นหรือเปล่านะ เธอพูดอย่างนั้นจริงหรือเปล่า

“ตาเตียนนาคุยเรื่องวันพฤษภพวงนี้ให้เราฟังแล้ว” ปีแยร์ เบิกเนอร์กล่าว

เช่นทุกวัน ตาเตียนนาขอให้พระอาทิตย์ตกดินและฉายแสงโพล้เพล้ ผมจึงมองโลล เว. ซีไตน์ได้นาน นานจนกว่าเธอจะกลับเพื่อที่ผมจะได้ไม่มีวันลืมเธออีกเลย

เมื่อตาเตียนนาเปิดไฟ โลลจึงจำใจลุกขึ้น เธอจะกลับไปยังบ้านที่ไม่มีจริงที่ไหนกันนะ ผมยังไม่รู้

เมื่อลุกขึ้นแล้ว ขณะที่กำลังจะกลับเธอก็พูดสิ่งที่ยากพูดจนได้ว่าเธอต้องการเจอตาเตียนนาอีก

“ฉันอยากเจอเธออีกนะจ๊ะตาเตียนนา”

แล้วสิ่งที่น่าจะเป็นธรรมชาติก็กลับดูเป็นการเสแสร้ง ผมหลบตาลงต่ำ ตาเตียนนาพยายามจะสบตาผมแต่หาไม่เจอเหมือนหาของที่ตกน้ำหายต่อมไปแล้ว ทำไมโลลที่ดูเหมือนว่าอยู่ตัวคนเดียวได้ถึงอยากเจอฉันอีก ฉัน ตาเตียนนาคณะนี้ ผมออกไปยืนที่บันไดหน้าบ้าน สังเกตว่าฟ้ายังไม่มืดสนิท ยังอีกนานกว่าจะมีด ผมได้ยินตาเตียนนาถามว่า

“ทำไมเธอถึงอยากเจอฉันอีกล่ะ รูปถ่ายใบนั้นทำให้เธออยากเจอฉันขนาดนี้เชียวหรือ ฉันสงสัย”

ผมหันกลับมาเห็นโลลหน้าเปลี่ยนสี เธอพยายามสบตาผม ซึ่งใจว่าจะโกหกหรือพูดความจริงดี แต่แล้วก็เลือกโกหกหน้าตาเฉย

“ก็เพราะรูปใบนั้นไง แล้วอีกอย่าง ช่วงนี้ฉันควรจะทำความรู้จักกับผู้คนบ้าง” เธอเสริม

ตาเตียนนาหัวเราะ

“เหมือนไม่ใช่เธอสักเท่าไรเลยนะ โลลา”

J'apprends que le naturel du rire de Lol est incomparable lorsqu'elle ment.

Elle dit :

- On verra bien, on verra où ça nous mènera, je me sens si bien avec toi.
- On verra, dit joyeusement Tatiana.
- Tu sais qu'on peut cesser de me voir, je le comprends.
- Je sais, dit Tatiana.

Une tournée théâtrale passait à S.Tahla cette semaine-là. N'était-ce pas une occasion de se voir? Elles iraient ensuite chez elle, Tatiana ferait enfin la connaissance de Jean Beford. Pierre Beugner et Jacques Hold ne pourraient-ils pas venir aussi?

Tatiana hésita puis elle dit qu'elle viendrait, qu'elle renonçait à aller à la mer. Pierre Beugner était libre. J'essaierai, dis-je de décommander un dîner. Ce même soir nous devons nous retrouver à l'Hôtel des Bois avec Tatiana.

Tatiana était devenue ma femme à S.Tahla, l'admirable beauté de ma prostitution, je ne pouvais plus me passer de Tatiana.

Le lendemain j'ai téléphoné à Tatiana, je lui ai dit que nous n'irions pas chez les Bedford. Elle a cru à ma sincérité. Elle m'a dit qu'il lui était impossible de ne pas accepter, cette première fois, l'invitation de Lol.

ผมรู้ว่าตอนที่โลลพูดโกหกนั้น เสียงหัวเราะของเธอเป็นธรรมชาติอย่างไม่มีใครเทียบ
ได้ เธอเอ่ยขึ้นว่า

“คอยดูก็แล้วกัน คอยดูว่าเราจะคบกันไปถึงไหน ฉันรู้สึกสบายใจจริงๆ เวลาอยู่กับ
เธอ”

“คอยดูก็แล้วกัน” ตาเตียนาตอบอย่างร่าเริง

“เธอก็รู้แหละว่าใครอยากจะทำอะไรกับฉันก็เลิกได้ ฉันเข้าใจ”

“ฉันรู้ล่ะ” ตาเตียนากล่าว

สัปดาห์นั้นมีคณะละครผ่านมาแสดงที่เมืองเอส. ตาห์ลา นี่เป็นโอกาสดีที่จะได้เจอกัน
ไม่ใช่หรือ จากนั้นพวกเธอทั้งคู่จะไปที่บ้านของโลล ตาเตียนาจะได้ทำความรู้จักกับฌอง เบดฟอร์ด
เสียที แล้วปีแยร์ เบิกเนอร์กับฌาคส์ โสลดซ์จะไปด้วยได้หรือเปล่านั้น

ตาเตียนาลังเล แล้วหล่อนก็รับปากว่าจะไป หล่อนจะยกเลิกการไปเที่ยวทะเล
ปีแยร์ เบิกเนอร์ก็ว่างอยู่ ผมตอบว่าจะพยายามยกเลิกอาหารค่ำที่จองไว้ ที่จริงแล้วค่ำวันเดียวกัน
นั่นเองผมกับตาเตียนา เราต้องไปพบกันที่โรงแรมเดส์บัวส์

ตาเตียนากลายเป็นภรรยาของผมที่เอส. ตาห์ลา สาวงามแสนสวยที่ผมยินดี
ปรนเปรอ ผมขาดตาเตียนาไม่ได้อีกต่อไป

วันรุ่งขึ้นผมโทรศัพท์ไปหาตาเตียนา ผมบอกหล่อนว่าเราจะไม่ไปบ้านเบดฟอร์ดกัน
หล่อนเชื่อว่าผมพูดจากใจจริง หล่อนบอกว่าจะปฏิเสธคำเชิญของโลลไม่ได้หรอกและนี่เป็นการ
เชิญครั้งแรกด้วย

Jean Bedford s'est retiré dans sa chambre. Il a un concert demain. Il fait des exercices de violon.

Nous sommes, à ce moment de la soirée, aux environs de onze heures et demie, dans la salle de jeux des enfants. La pièce est grande et nue. Il y a un billard. Les jouets des enfants sont dans un coin, rangés dans des coffres. Le billard est très ancien, il devait déjà être chez les Stein avant la naissance de Lol.

Pierre Beugner fait des points. Je le regarde. Il m'a dit, en sortant du théâtre, qu'il fallait laisser Tatiana et Lol V. Stein seules ensemble un moment, avant de les rejoindre. Il est probable, avait-il ajouté, que Lol devait avoir à faire une confidence importante à Tatiana, l'insistance qu'elle avait mise à vouloir la revoir le prouvait.

Je tourne autour du billard. Les fenêtres sont ouvertes sur le parc. Une grande porte qui donne sur une pelouse, aussi. La salle est contiguë à la chambre de Jean Bedford. Lol et Tatiana peuvent comme nous entendre le violon, mais moins fort. Un vestibule les sépare de ces deux pièces où se tiennent les hommes. Elles doivent aussi entendre le choc sourd des boules de billard entre elles. Les exercices de Jean Bedford sur double corde sont très aigus. Leur frénésie monotone est éperdument musicale, chant de l'instrument même.

ฌอง เบดฟอร์ดขอตัวไปซ้อมไวโอลินในห้องนอนเพราะเขาต้องแสดงคอนเสิร์ตพรุ่งนี้ ช่วงดึกประมาณห้าทุ่มครึ่ง พวกเราอยู่ในห้องเด็กเล่น ห้องนี้มีขนาดใหญ่และไม่ได้ตกแต่งอะไร มีโต๊ะบิลเลียดอยู่หนึ่งตัว มีบรรดาของเล่นของเด็กๆ จัดเรียงอยู่ในหีบหลายใบที่มุมห้องมุมหนึ่ง โต๊ะบิลเลียดนั้นเก่าแก่มาก มันคงจะอยู่ที่บ้านของครอบครัวชไตน์มาตั้งแต่ก่อนโลกเกิดแล้ว

ปีแยร์ เบิกเนอร์ทำแต้มบิลเลียด ผมมองดูเขา ตอนที่ออกจากโรงละครเขาบอกผมว่า ควรจะปล่อยให้ตาเตียนากับโลลอยู่ด้วยกันตามลำพังสักครู่แล้วจึงค่อยตามไปร่วมวงกับพวกเขา เขาพูดต่อว่าอาจเป็นไปได้ว่าโลลมีเรื่องส่วนตัวสำคัญที่ต้องเล่าให้ตาเตียนาฟังเห็นได้จากการที่เธอเข้าชื่ออยากเจอตาเตียนาอีกครั้ง

ผมเดินวนรอบโต๊ะบิลเลียด หน้าต่างห้องหลายบานเปิดออกสู่สวน ประตูใหญ่บานหนึ่งซึ่งหันไปทางสนามหญ้าก็เปิดอยู่เช่นกัน ห้องนี้เชื่อมต่อกับห้องนอนของฌอง เบดฟอร์ด โลล และตาเตียนาจึงได้ยินเสียงไวโอลินเช่นเดียวกับพวกเราแต่เบากว่าเพราะมีโถงกลางคั่นระหว่างห้องของพวกเธอกับห้องสองห้องที่พวกผู้ชายอยู่ พวกผู้หญิงคงจะได้ยินเสียงลูกบิลเลียดกระทบกันด้วย เสียงไวโอลินสองสายที่ฌอง เบดฟอร์ดฝึกซ้อมอยู่นั้นแหลมมาก เสียงไวโอลินที่รุนแรงและซ่าๆ ซากๆ ซึ่งเป็นเสียงเพลงที่บรรเลงจากเครื่องดนตรีแท้ๆ นั้นสื่ออารมณ์ได้ไพเราะจับใจ

Il fait bon. Cependant Lol a fermé les baies du salon contrairement à son habitude. Lorsque nous sommes arrivés devant cette maison, obscure, aux fenêtres ouvertes, elle a dit à Tatiana qui s'étonnait, qu'elle faisait ainsi en cette saison. Ce soir, non. Pourquoi? Sans doute Tatiana l'a-t-elle demandé. C'est Tatiana qui a son cœur à ouvrir à Lol, ce cœur dont jamais nous ne parlons ensemble, pas Lol, cela, je sais.

Lol a montré ses trois enfants endormis à Tatiana. On a entendu leurs rires retenus fuser dans les étages. Et puis elles sont redescendues dans le salon. Nous étions déjà dans le billard. Je ne sais pas si Lol s'est étonnée de ne pas nous voir. On a entendu la fermeture des trois baies.

Elle, de l'autre côté du vestibule, et moi ici, dans cette salle de jeux où je marche, nous attendons de nous revoir.

La pièce était amusante. Elles ont ri. A trois reprises, Lol et moi avons ri seuls. A l'entracte, dans un aparté très court, alors que je passais près d'eux, j'ai compris que Tatiana et Jean Bedford parlaient de Lol.

Je sors de la salle de billard. Pierre Beugner n'y prend pas garde. Nous ne tenons pas à rester en tête à tête longtemps, en général, à cause de Tatiana. Je ne crois pas que Pierre ignore tout comme le prétend Tatiana. Je contourne la maison de quelques pas et me voici derrière une des baies latérales du salon.

Lol est assise face à cette baie. Elle ne me voit pas encore. Le salon est moins grand que la salle de billard, meublé de fauteuils disparates, d'une très grande vitrine en bois noir dans laquelle il y a des livres et une collection de papillons. Les murs sont nus, blancs. Tout est d'une propreté méticuleuse et d'une ordonnance rectiligne, la plupart des fauteuils sont le long des murs, l'éclairage tombe du plafond, insuffisant.

Lol se lève et offre un verre de cherry à Tatiana. Elle, ne boit pas encore. Tatiana doit être sur le bord de faire une confidence à Lol. Elle parle, prend des pauses, baisse des yeux, dit quelque chose, ce n'est pas encore ça. Lol bouge, essaye de parer le coup. Elle ne veut pas des confidences de Tatiana, n'en a que faire, on dirait même

แม้จะอากาศดีแต่โลลก็ยังไม่เปิดหน้าต่างบานยาวจรดพื้นในห้องรับแขกซึ่งผิดวิสัยของเธอ ตอนที่พวกเรามาถึง หน้าบ้านมีตสนิทและมีหน้าต่างเปิดทิ้งไว้ โลลบอกกับตาเตียนาซึ่งแสดงอาการประหลาดใจว่าเธอเปิดหน้าต่างบ้านทิ้งไว้แบบนี้แหละในฤดูนี้แต่คืนนี้เธอกลับปิดมันเพราะเหตุใดล่ะ อาจเป็นไปได้ว่าตาเตียนาเป็นคนขอให้ปิดเพราะตาเตียนาคือคนที่เปิดใจพูดกับโลลใจดวงนี้ที่ตาเตียนาและผมไม่เคยได้พูดถึงกัน ไม่ใช่โลลหรอก เรื่องนี้ผมรู้ดี

โลลพาตาเตียนาขึ้นไปดูลูกทั้งสามที่หลับอยู่ พวกเราได้ยินเสียงก๊อกรั่วของพวกเธอดังลั่นไปทุกชั้น จากนั้นพวกเธอก็กลับลงมายังห้องรับแขก ปีแยร์และผมอยู่ที่ห้องบิลเลียดกันแล้ว ผมไม่รู้ว่าโลลแปลกใจหรือเปล่าที่ไม่เห็นเราสองคน เราได้ยินเสียงปิดหน้าต่างสามบาน

โลลอยู่อีกฟากของห้องโถงกลาง ส่วนผม อยู่ที่นี้ เดินอยู่ในห้องเด็กเล่นนี้ เราต่างรอเวลาที่ผมและเธอจะได้เจอกันอีกครั้ง

ละครที่เราดูคืนนี้สนุกดี พวกผู้หญิงพากันหัวเราะ มีอยู่สามครั้งที่มีแค่โลลและผมหัวเราะกันอยู่สองคน เมื่อถึงช่วงพักการแสดง ขณะที่ผมเดินผ่านไปใกล้ๆ ตาเตียนากับฌอง เบตฟอร์ดซึ่งกำลังคุยกันอยู่สองคนในช่วงสั้นๆ ผมจับความได้ว่าพวกเขา กำลังพูดถึงโลลกันอยู่

ผมออกมาจากห้องบิลเลียดโดยที่ปีแยร์ เบิกเนอร์ไม่ทันสังเกตเห็น ปกติแล้วเราสองคนไม่ชอบบอกรับกันตามลำพังนัก สาเหตุก็เพราะตาเตียนา ผมไม่เชื่อว่าปีแยร์จะไม่รู้อะไรเลยอย่างที่ตาเตียนาอ้าง ผมเดินวนรอบบ้านได้ไม่กี่ก้าวก็มาหยุดอยู่หลังหน้าต่างกระจกบานหนึ่งข้างห้องรับแขก

โลลนั่งหันหน้ามาทางหน้าต่างบานนี้ เธอยังไม่เห็นผม ห้องรับแขกนั้นเล็กกว่าห้องบิลเลียด ตกแต่งด้วยเก้าอี้หวมหลากหลายรูปแบบ มีตู้กระจกทำด้วยไม้สีดำขนาดใหญ่มากใบหนึ่งบรรจุหนังสือหลายเล่มและชุดสะสมผีเสื้อ ผ่นังห้องโถงและทาสีขาว ทุกสิ่งล้วนสะอาดสะอ้านและจัดเรียงเป็นระเบียบ เก้าอี้หวมส่วนใหญ่วางเรียงตามผ่นังห้อง มีแสงไฟส่องลงมาจากเพดานแต่สว่างไม่พอ

โลลลุกขึ้นและยื่นแก้วเหล้าเซอริให้ตาเตียนาแต่หล่อนยังไม่ดื่ม ตาเตียนาคงกำลังจะเล่าความในใจบางอย่างให้โลลฟัง หล่อนพูด เว้นจังหวะเป็นช่วงๆ หลบตาลงต่ำ พูดอะไรบางอย่างแต่นั่นก็ยังไม่ใช่ว่าหล่อนต้องการพูด โลลขยับตัว พยายามบ่ายเบี่ยงไม่ฟัง เธอไม่อยากฟังความในใจของตาเตียนา ไม่อยากฟังอยู่ทำเดียว อาจเรียกได้ว่าโลลรู้สึกอึดอัดที่ต้องฟังความในใจ

qu'elles la gêneraient. Nous sommes dans ses mains? Pourquoi? Comment? Je ne sais rien.

Je ne retrouverai Tatiana à l'Hôtel des Bois que dans deux jours, après-demain. Je voudrais que ce soit ce soir après cette visite à Lol. Je crois que ce soir mon désir de

Tatiana s'assouvirait pour toujours, tâche exécutée si ardue qu'elle soit, si difficile, si longue qu'elle soit, si épuisante, alors je serai devant une certitude.

Laquelle? Elle concernerait Lol mais j'ignore comment, le sens qu'elle aurait, quel espace physique ou mentale de Lol s'éclairerait sous l'effet de mon désir comblé de Tatiana, je ne cherche pas à le savoir.

Voici que Tatiana se lève, dit quelque chose avec véhémence. Alors Lol d'abord s'écarte et puis elle revient, se rapproche de Tatiana, et caresse légèrement ses cheveux.

Jusqu'à la dernière minute j'ai essayé d'entraîner Tatiana à l'Hôtel des Bois alors que c'était Lol que je devais revoir. Je ne peux pas faire ça à une amie, a dit Tatiana, après une absence si longue, ce passé, cette fragilité aussi, as-tu remarqué? Je ne peux pas ne pas y aller. Tatiana a cru à ma sincérité. Tout à l'heure, tout à l'heure, dans deux jours à peine je posséderai toute Tatiana Karl, complètement, jusqu'à sa fin.

Lol caresse toujours les cheveux de Tatiana. D'abord elle la regarde intensément puis son regard s'absente, elle caresse en aveugle qui veut reconnaître. Alors c'est Tatiana qui recule. Lol lève les yeux et je vois ses lèvres prononcer Tatiana Karl. Elle a un regard opaque et doux. Ce regard qui était pour Tatiana tombe sur moi : elle m'aperçoit derrière la baie. Elle ne marque aucune émotion. Tatiana ne s'aperçoit de rien. Elle fait quelques pas vers Tatiana. Elle revient, elle l'enlace légèrement et, insensiblement, elle l'amène à la porte-fenêtre qui donne sur le parc. Elle l'ouvre. J'ai compris. J'avance le long du murs. Voilà. Je me tiens à l'angle de la maison. Ainsi, je les entends. Tout à coup, voici leurs voix entrelacées, tendres, dans la dilution nocturne, d'une féminité pareillement rejointe en moi. Je les entends. C'est ce que Lol désirait. C'est elle qui parle :

เหล่านั้น พวกเราอยู่ในกำมือเธออย่างนั้นหรือ ทำไมกันล่ะ เป็นไปได้อย่างไรกัน ผมไม่รู้อะไรเลยสักนิด

อีกแค่สองวัน วันมะรืนผมจะได้เจอตาเตียนาอีกครั้งที่โรงแรมเดส์บัวส์แต่ผมอยากเจอหล่อนคืนนี้หลังกลับจากบ้านโลล ผมรู้สึกว่าคุณนี่ความปรารถนาที่ผมมีในตัวตาเตียนาจะเหือดหายไปตลอดกาล แต่ไม่ว่าภารกิจที่ต้องปฏิบัตินั้นจะหนักหนาสาหัสสักแค่ไหน ถ้าหากยากเย็นเนิ่นนานและอ่อนล้าสักเพียงใด เมื่อถึงตอนนั้นผมจะได้แน่ใจเสียที

แต่ผมจะแน่ใจเรื่องอะไรล่ะ เรื่องที่เกี่ยวกับโลลนั้นแหละแต่ผมยังไม่รู้ว่าเกี่ยวอย่างไรหรือจะมีความหมายอะไร ผมไม่พยายามที่จะรู้หรือทราบดีว่าเมื่อตาเตียนาเต็มเต็มความปรารถนาของผมแล้วจะมีผลให้ผมรู้จักร่างกายหรือจิตใจส่วนใดของโลกกระจ่างชัดขึ้นมาบ้าง

คราวนี้ตาเตียนาลุกขึ้นบ้าง เธอพูดบางอย่างด้วยอารมณ์รุนแรง ตอนแรกโลลเดินห่างออกมา จากนั้นเธอเดินกลับไป เธอเดินไปใกล้ๆ ตาเตียนาและลูบผมหล่อนเบาๆ

ก่อนหน้านี้ผมได้พยายามชักชวนตาเตียนาไปที่โรงแรมเดส์บัวส์จนวินาทีสุดท้าย ทั้งที่จริงๆ แล้วโลลต่างหากที่ผมต้องเจอให้ได้อีกครั้ง ตาเตียนาตอบว่า ฉันทำอย่างนั้นกับเพื่อนไม่ได้หรอกเพราะเราไม่ได้เจอกันนานมากๆ แล้วยังอดีตนั้นและสภาพจิตใจเปราะบางของเธออีกด้วย เธอสังเกตเห็นหรือเปล่าล่ะ ฉันไม่ไปบ้านโลลไม่ได้หรอกจ๊ะ ตาเตียนาเชื่อว่าผมพูดจากใจจริงอีกประเดี๋ยว อีกประเดี๋ยวน้อ อีกไม่ถึงสองวันผมจะได้ครอบครองตาเตียนา คาร์ลทั้งหมดทั้งกายและใจกระทั่งถึงฉากสุดท้ายของเธอ

โลลยังคงลูบผมตาเตียนาอยู่อย่างนั้น ทีแรกเธอจ้องหล่อนเขม็งต่อมาสายตาของเธอเลื่อนลอย เธอลูบผมแบบคนตาบอดที่อยากจะทำอะไรก็ได้ ดังนั้นตาเตียนาจึงเป็นฝ่ายถอยห่างออกมา โลลเหลือบตาขึ้นมองและผมเห็นริมฝีปากเธอเอ่ยชื่อตาเตียนา คาร์ล สายตาของเธอหม่นหวาน สายตาที่เมื่อสักครู่จับอยู่ที่ตาเตียนาหันมาจับที่ผมเพราะเธอสังเกตเห็นผมอยู่ด้านหลังหน้าต่าง เธอไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ตาเตียนาไม่สังเกตเห็นอะไรเลย โลลเดินไปหาตาเตียนาสองสามก้าวแล้วเดินโอบตาเตียนาเบาๆ กลับมาโดยไม่แสดงความรู้สึกอะไร เธอพาตาเตียนาเดินมาที่หน้าต่างบานยาวจรดพื้นซึ่งหันออกสู่สวน เธอเปิดหน้าต่างออก ผมเข้าใจแล้วแหละ ผมก้าวเลียบไปตามกำแพง และแล้วผมก็หยุดยืนตรงมุมนั้นผมจึงได้ยินเสียงพวกเขา ทันใดนั้นท่ามกลางความมืดที่แผ่ปกคลุมอยู่รอบๆ เสียงของพวกเขาถือสอดประสานอ่อนโยนเป็นเสียงแบบผู้หญิงที่แยกแยะไม่ออกผสมกันอยู่ในตัวผม ผมได้ยินเสียงพวกเขา นั่นคือสิ่งที่โลลปรารถนาและเธอนั่นเองที่พูดขึ้นมาว่า

- Regarde tous ces arbres, ces beaux arbres que nous avons, comme il fait doux.

- Le plus difficile, qu'est-ce que ça a été Lola? demande Tatiana.

- Les heures régulières. Pour les enfants, les repas, le sommeil.

Tatiana se plaint, dans un long soupir, lassé.

- Chez moi c'est encore le désordre noir. Mon mari est riche, je n'ai pas d'enfants, que veux-tu... que veux-tu...

Lol, dans le même mouvement que tout à l'heure, ramène Tatiana au centre du salon. Je retourne à la baie d'où je les vois. Je les entends et je les vois. Elle lui tend un fauteuil de telle façon qu'elle tournera le dos au jardin. Elle s'assied en face d'elle. Tout l'éventail des baies est sous son regard. Si elle veut regarder elle peut. Elle ne le fait pas une seule fois.

- Tu souhaites changer, Tatiana?

Tatiana hausse les épaules et ne répond pas, du moins je n'entends rien.

- Tu as tort. Ne change pas, Tatiana, oh non, non.

C'est Tatiana :

- J'avais le choix au départ : vivre comme nous le faisons lorsque nous étions jeunes, dans l'idée générale de la vie, tu te souviens, où bien m'installer dans une existence très précise, comme toi, tu vois ce que je veux dire, je m'excuse, mais tu le vois.

Lol écoute. Elle n'a pas oublié ma présence mais elle est véritablement partagée entre nous deux. Elle dit :

- Je n'ai pas pu choisir ma vie. C'était mieux en ce qui me concerne, on le disait, qu'est-ce que j'aurais fait, moi? Mais maintenant je n'en imagine aucune autre que j'aurais pu avoir à la place de celle-ci. Tatiana je suis très heureuse ce soir.

Cette fois c'est Tatiana qui se lève et enlace Lol. Je les vois bien. Lol offre une très légère résistance à Tatiana mais celle-ci doit l'attribuer à la pudeur de Lol. Elle ne s'en offusque pas. Lol s'échappe, se poste au milieu de la pièce. Je me cache derrière le mur. Lorsque je regarde à nouveau, elles ont repris leurs places dans les

“ดูต้นไม้ทั้งหมดนี่สิ พวกต้นไม้สวยๆ ที่เราปลูกไว้ อากาศกำลังสบายเชียวนะ”
 “ที่ผ่านมานะ สิ่งที่ยากเย็นที่สุดคืออะไรหรือโลลา” ตาเตียนถาม
 “ตารางเวลาที่มันจำเจนี่สิ เวลาดูแลลูกๆ เวลาทำอาหาร แล้วก็เวลานอน”
 ตาเตียนแอบพาลงถอนหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่าย
 “บ้านฉันยังหาระเบียบไม่ได้เลย สามี่ฉันเป็นคนรำรวย ฉันไม่มีลูก เธอจะให้ฉันทำ
 อย่างไรละ... เธอจะให้ฉันทำอย่างไร...”

โลลเดินมาหาตาเตียนเหมือนเมื่อสักครู่นี้ พาหล่อนกลับมาตรงกลางห้องรับแขก ผม
 กลับไปที่หน้าต่างบานเดิมที่มองเห็นพวกเธอได้ ผมได้ยินเสียงและเห็นพวกเธอ โลลจัดให้ตาเตียน
 นั่งที่เก้าอี้นุ่มในท่าที่หันหลังให้สวน เธอนั่งตรงข้ามกับหล่อน มีหน้าต่างที่เปิดกว้างทั้งสามบานอยู่
 ตรงหน้า ถ้าเธออยากจะทำอะไรก็ได้แต่เธอก็ไม่ได้มองแม้แต่ครั้งเดียว

“เธออยากจะเปลี่ยนบ้างมั๊ย ตาเตียน”

ตาเตียนยกไหล่และไม่ตอบ หรืออย่างน้อยผมก็ไม่ได้ยินอะไร

“เธอคิดผิดแล้ว อย่าเปลี่ยนนะ ตาเตียน ไร้อะไรนะ อย่า”

นี่คือสิ่งที่ตาเตียนพูด

“ตอนแรกฉันมีทางเลือกว่าจะใช้ชีวิตเหมือนสมัยที่เรายังสาวๆ โดยมองชีวิตอย่างคน
 ทั่วๆ ไป เธอคงจำได้นะหรือไม่ก็ลองกลับไปดูฐานันท์ใช้ชีวิตที่ชัดเจนตายตัวอย่างเธอ เธอพอจะเข้าใจ
 ไหมว่าฉันหมายถึงอะไร ขอโทษทีนะจ๊ะแต่เธอคงเข้าใจ”

โลลฟังอยู่ เธอยังไม่ลืมว่าผมอยู่ที่นั่นแต่เธอก็แบ่งความสนใจให้เราทั้งสองคนจริงๆ
 เธอพูดขึ้นว่า

“ฉันไม่อาจเลือกชีวิตของตัวเองได้ ใครๆ ก็พูดว่ามันจะเป็นการดีกว่าสำหรับฉัน แล้ว
 ฉันจะทำอะไรได้ละ ตัวฉันเนี่ยนะ แต่เวลานี้ฉันไม่ได้วาดภาพว่าน่าจะได้มีชีวิตอื่นใดแทนที่ชีวิต
 ตอนนี้อยากนะ ตาเตียน คินนี่ฉันมีความสุขเหลือเกิน”

คราวนี้ตาเตียนเป็นฝ่ายลุกขึ้นและโอบโลลบ้าง ผมเห็นพวกเธอได้ถนัด โลลขยับขึ้น
 ตาเตียนเล็กน้อยแต่หล่อนคงคิดว่าเป็นเพราะโลลรู้สึกกระดากอาย หล่อนจึงไม่ได้รู้สึกขุ่นข้อง
 อะไร โลลเลี้ยงมาขึ้นอยู่กลางห้อง ผมไปหลบหลังกำแพง พอออกมาดูใหม่ก็เห็นพวกเธอกลับไปนั่ง
 ที่เก้าอี้นุ่มอย่างเดิมแล้ว

fauteuils.

- Écoute Jean. Parfois il joue jusqu'à quatre heures du matin. Il nous a complètement oubliées.

- Tu écoutes toujours?

- Presque toujours. Surtout quand je

Tatiana attend. Le reste de la phrase ne viendra pas. Tatiana reprend :

- Et pour l'avenir, Lol? Tu n'imagines rien? Rien d'un peu différent? –

Comme Tatiana a parlé tendrement.

Lol a pris un verre de cherry, elle boit à petites gorgées. Elle réfléchit.

- Je ne sais pas encore, dit-elle enfin. Je pense au lendemain plutôt qu'aux jours plus loin. La maison est si grande. J'ai toujours quelque chose de nouveau à entreprendre. C'est difficilement évitable. Oh je parle de soucis de ménage, tu sais, des courses, des courses à faire.

Tatiana rit.

- Tu fais la bête, dit-elle.

Elle se lève à nouveau et fait le tour du salon, un peu impatientée. Lol ne bouge pas. Je me cache. Je ne vois plus. Elle a dû maintenant revenir à sa place. Oui.

- Quelles courses? demande brutalement Tatiana.

Lol lève la tête, s'affole? Je vais peut-être surgir dans le salon, faire taire Tatiana. Lol dit immédiatement d'un ton coupable :

- Oh, des assiettes dépareillées pour toujours, par exemple. Oui, on espère quand même que dans un magasin de banlieue on trouvera.

- Jean Bedford m'a parlé d'un achat que tu avais fait dans la banlieue la semaine dernière, si loin, si tard... quel événement! C'est vrai, Lola, dis-moi?

- En si peu de temps, il a pu te raconter?

Je vais d'une baie à l'autre, pour voir ou entendre mieux. La voix de Lol n'est plus inquiète. A peine s'est-elle retournée vers Tatiana. Ce qu'elle a dit ne l'intéresse pas. Elle paraît écouter, écouter quelque chose que Tatiana n'entend pas : mes allées et venues le long des murs.

“ฟังผมองเล่นสิ บางทีเขาก็เล่นจนถึงตีสี่ เขาสឹมพวกเราเสียสนิทเลย”

“เธอฟังทุกครั้งรีเปล่าจ๊ะ”

“เกือบจะทุกครั้งโดยเฉพาะตอนที่ฉัน”

ตาเตียนาคอยฟังต่อ แต่โลกก็ไม่พูดให้จบประโยค ตาเตียนาจึงพูดต่อว่า

“แล้วสำหรับอนาคตละโลก เธอไม่วาดภาพอะไรไว้เลยหรือจ๊ะ ไม่มีอะไรต่างไปจากตอนนี้บ้างเลยหรือ” - ตาเตียนาช่างพูดน้ำเสียงอ่อนโยนเสียจริงๆ

โลกหยิบแก้วเหล้าเชอร์รี่ขึ้นมา เธอค่อยๆ จิบทีละนิด เธอคุ่นคิด

“ฉันยังไม่รู้หรอก” โลกตอบออกมาในที่สุด “ฉันคิดถึงแค่วันพรุ่งนี้มากกว่าที่จะคิดถึงวันข้างหน้า บ้านนี้ก็ใหญ่โตเสียเหลือเกิน มีอะไรใหม่ๆ ให้ทำอยู่ตลอดเวลา เลี้ยงยากมาก อ้อ ฉันหมายถึงว่าฉันกังวลเกี่ยวกับงานบ้านนะ เธอก็รู้ เรื่องซื้อของ มีเรื่องให้ต้องซื้อข้าวซื้อของ”

ตาเตียนาหัวเราะ

“เธอทำเป็นเชื่อไปได้” หล่อนกล่าว

ตาเตียนาลุกขึ้นอีกครั้งแล้วเดินรอบห้องรับแขกด้วยท่าทางหงุดหงิดเล็กน้อยแต่โลกกลับนั่งนิ่ง ผมหลบอยู่จึงไม่เห็นอะไรอีกต่อไป ผมเดาว่าตอนนี้ตาเตียนาคงเดินกลับมานั่งที่เดิมแล้ว ไซ้จริงๆ ด้วย

“ซื้ออะไรกันนักหนา” ตาเตียนาถามอย่างดุตัน

โลกเงยหน้าขึ้น เธอตื่นตระหนกหรือเปล่านั้น ผมอาจจะเผลอไปที่ห้องรับแขกแล้วทำให้ตาเตียนาหยุดพูดเสียที โลกตอบทันทีด้วยน้ำเสียงแบบคนที่รู้ตัวว่าทำผิด

“อ้อ ก็พวกงานซามที่ทำอะไรก็ไม่มีวันเข้าชุดกันเสียทีนะสิ ไซ้สิ แต่ยังไงก็หวังว่าจะเจอสักร้านแถบซานเมืองนะ”

“ผมอง เบดฟอร์ด เล่าให้ฉันฟังว่าเธอไปซื้อของที่ซานเมืองเมื่อสัปดาห์ก่อน ไปเสียไกลไกล ค่าๆ มีดๆ ... ช่างเป็นเรื่องใหญ่โตเสียจริงๆ บอกฉันหน่อยสิโลลาว่าจริงมั๊ย”

“แค่เวลาแป็บเดียว เขาเล่าเรื่องนี้ให้เธอฟังได้ด้วยรี”

ผมขยับจากหน้าต่างบานหนึ่งไปยังอีกบานหนึ่งเพื่อจะได้เห็นหรือได้ยินเสียงชัดขึ้น น้ำเสียงของโลกไม่ส่อแววกังวลแล้ว เธอแทบไม่หันไปทางตาเตียนา โลกไม่สนใจว่าตาเตียนาพูดอะไรออกไปบ้าง ดูเหมือนว่าเธอกำลังฟัง ฟังบางสิ่งบางอย่างที่ตาเตียนาไม่ได้ยินนั่นก็คือเสียงผมเดินเลียบกำแพงไปมา

- La chose s'est présentée naturellement. On parlait de toi, de ta vie, de ton ordre il paraît un petit peu souffrir. Tu savais?

- Il n'a jamais rien dit là-dessus, je ne me souviens plus – Lol ajoute – Il me semble qu'il est heureux quand je sors – Lol ajoute encore : Écoute la musique et comme ils jouent là, dans le billard. Ils nous ont oubliées eux aussi. Nous recevons peu de gens, surtout si tard. Que j'aime ça, tu vois.

- Tu voulais acheter des arbustes, n'est-ce pas? Des plants pour une haie? Demande cette fois trop naturellement Tatiana.

- Un ami de Jean m'a dit que dans cette région parfois on réussissait à faire pousser des grenadiers. Alors j'ai commencé à chercher.

- Une chance sur mille d'en trouver, Lol.

- Non, dit Lol gravement, aucune.

Ce mensonge ne gêne pas Tatiana, au contraire. Lol V. Stein ment. Prudente, avec, cette fois, des précautions, pour varier la manière, Tatiana s'aventure dans une autre région, plus loin.

- Est-ce que nous étions tellement amies, à ce collège? Sur cette photo comment sommes-nous?

Lol prends un air désolé :

- Je l'ai de nouveau égarée, dit-elle.

Tatiana maintenant le sait : Lol V. Stein ment aussi à Tatiana Karl. Le mensonge est brutal, incompréhensible, d'une insondable obscurité. Lol sourit à Tatiana. On dirait que Tatiana plie bagages, qu'elle va renoncer.

- Je ne sais plus si nous étions très amies, dit Lol.

- Au collège, dit Tatiana. Le collège, tu ne t'en souviens pas?

Tatiana regarde fixement Lol : va-t-elle la rejeter pour toujours, ou au contraire la revoir, la revoir encore avec passion? Lol lui sourit toujours, indifférente. Est-ce avec moi qu'elle se trouve, derrière la baie? ou ailleurs?

- Je ne me souviens pas, dit-elle. D'aucune amitié. De rien de ce genre.

On dirait qu'elle comprend qu'il aurait fallu faire attention, qu'elle s'effraie un peu de ce qui va suivre. Je le vois, ses yeux cherchent les miens. Tatiana n'a rien vu encore. Elle dit, elle ment à son tour, elle essaie :

- Je ne sais pas si je te reverrai aussi souvent que tu as l'air de le souhaiter.

Lol devient suppliante.

- Ah, dit-elle, tu verras bien, tu verras, Tatiana, tu t'habitueras à moi.

- J'ai des amants, dit Tatiana. Mes amants occupent mon temps libre complètement. Je désire que ce soit ainsi.

Lol s'assied. Une tristesse découragée se lit dans son regard.

- Ces mots, dit-elle bas, je ne savais pas que tu les employais, Tatiana.

Elle se lève. Elle s'éloigne de Tatiana sur la pointe des pieds comme s'il y avait un sommeil d'enfant à préserver, tout près. Tatiana la suit, un peu contrite devant ce qu'elle croit être l'agrandissement de la tristesse de Lol. Elles sont à la fenêtre, très près de moi :

- Comment trouves-tu cet ami que nous avons, Jacques Hold?

Lol se détourne vers le parc. Sa voix se hausse, inexpressive, récitative.

- Le meilleur de tous les hommes est mort pour moi. Je n'ai pas d'avis.

Elles se taisent. Je les vois de dos, encadrées par les rideaux de la porte-fenêtre. Tatiana murmure :

- Après tant d'années je voulais te demander si...

Je n'entends pas le reste de la phrase de Tatiana parce que je m'avance vers le perron où Lol se tient maintenant, le dos tourné au jardin. La voix de Lol est toujours claire, sonnante. Elle veut échapper à la confidence, la rendre publique.

- Je ne sais, dit-elle, je ne sais pas si j'y pense encore.

Elle se retourne, sourit, dit presque d'une traite :

- Voici Mr Jacques Hold, vous n'étiez pas au billard?

- J'en viens.

J'arrive dans la lumière. Tout paraît naturel à Tatiana.

- On dirait que vous avez froid, me dit-elle.

ดูเหมือนว่าเธอรู้ว่าน่าจะต้องตั้งใจฟัง เธอรู้สึกกลัวสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นอยู่บ้าง ผมเห็นมัน สายตาเธอสอดส่ายหาสายตามผม ตาเตียนายังคงไม่เห็นอะไรเลย ถึงตาหล่อนพูดและโกหกบ้าง หล่อนพยายามพูดว่า

“ฉันไม่รู้หรือกว่าฉันจะเจอเธอได้อีกบ่อยๆ อย่างที่เธอทำทำว่าอยากเจอหรือเปล่า”

โลลเปลี่ยนมาอ่อนหวาน

“โอ้ เดียวเธอก็รู้ เธอก็จะรู้เองแหละ ตาเตียนา เดียวเธอก็ชินกับฉันไปเองแหละ”

“ฉันมีผู้รักหลายคน แล้วเวลาร่างของฉันก็หมดไปกับพวกเขา ฉันต้องการให้เป็นแบบนี้เองแหละ” ตาเตียนาบอก

โลลนั่งลง ตาเธอฉายแววโศกเศร้าสิ้นหวัง

“คำพูดพวกนี้ ฉันไม่แน่ใจว่าเธอจะพูดคำพูดพวกนี้ออกมา ตาเตียนา” เธอเอ่ยเบาๆ

โลลลุกขึ้นยืน ย่องห่างออกมาจากตาเตียนาราวกับคอยระวังไม่ไปลูกให้เด็กที่นอนหลับอยู่ใกล้ๆ ตื่นขึ้นมา ตาเตียนาเดินตามเธอไป ทำทางรู้สึกผิดอยู่บ้างเมื่อคิดว่าสิ่งที่หล่อนพูดทำให้โลลเศร้าโศกยิ่งขึ้น พวกเธอยืนอยู่ตรงหน้าต่างไกลกับผมมากๆ

“เธอว่าฌาคส์ ไฮลด์ เพื่อนของเราเป็นคนยังไงล่ะ”

โลลเอี้ยวตัวไปทางสวน พูดเสียงดังขึ้นแบบท่องจำโดยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

“ผู้ชายที่ดีที่สุดได้ตายจากโลกนี้ไปแล้วสำหรับฉัน ฉันไม่มีความเห็นหรอก”

พวกเธอเงยบั้นไป ผมเห็นพวกเธอจากด้านหลังในกรอบผ้าม่านของหน้าต่างบานยาวจรดพื้น ตาเตียนาพิมพ์ว่า

“หลังจากเวลาผ่านมานานหลายปี ฉันอยากถามเธอว่า ...”

ผมไม่ได้ยินตอนท้ายของประโยคที่ตาเตียนาพูดเพราะผมเดินไปทางบันไดหน้าบ้าน ตรงที่โลลยื่นหันหลังให้สวนอยู่ตอนนี้ เสียงของโลลกระจ่างชัดและกังวานอยู่ตลอดเวลา เธอไม่พยายามระบายความในใจกับตาเตียนาสองต่อสองแต่อยาก让别人ได้รับรู้ด้วย

“ไม่รู้สิ ไม่รู้ว่าฉันยังคิดถึงเรื่องนั้นอยู่อีกไหม” โลลตอบ

โลลหันกลับมา เธอยิ้ม และพูดเกือบจะรวดเร็วที่ว่า

“อ้าว คุณฌาคส์ ไฮลด์นั่นเอง คุณไม่ได้อยู่ที่ห้องบิลเลียดหรือหอค่ะ”

“ผมเพิ่งมาเดี๋ยวนี้เองครับ”

ผมเดินมาตรงแสงไฟ ทุกอย่างดูเป็นปกติสำหรับตาเตียนา

“ดูทำคุณจะหนาวนะคะ” โลลเอ่ยกับผม

Lol nous fait entrer. Elle me sert du cherry que je bois. Tatiana est pensive. Est-elle importunée, mais à peine, parce que je serais venu trop tôt? Non, elle pense trop à Lol pour l'être. Lol, les mains sur les genoux, le corps ployé en avant, dans une pose familière s'adresse à elle.

- De l'amour, dit-elle, je me souviens.

Tatiana fixe le vide.

- Ce bal! oh! Lol, ce bal!

Lol sans changer de pose fixe le même vide que Tatiana.

- Comment? demande-t-elle. Comment sais-tu?

Tatiana doute. Elle crie enfin.

- Mais Lol, j'étais là toute la nuit, près de toi.

Lol ne s'étonne pas, ne cherche même pas à se souvenir, c'est inutile.

- Ah! c'était toi, dit-elle. J'avais oublié.

Tatiana y croit-elle? Elle hésite, épie Lol, pantelante, confirmée au-delà de ses espérances. Alors Lol demande avec une curiosité brisée, émigrée centenaire de sa jeunesse :

- Je souffrais? dis-moi Tatiana, je n'ai jamais su.

Tatiana dit :

- Non

Elle hoche la tête longuement.

- Non. Je suis ton seul témoin. Je peux le dire : non. Tu leur souriais. Tu ne souffrais pas.

Lol enfonce ses doigts dans ses joues. Dans ce bal, toutes les deux, embusquées, m'oublent.

- Je m'en souviens, dit-elle, je devais sourire.

Je tourne autour d'elles dans la pièce. Elles se taisent.

Je sors. Je vais chercher Pierre dans la salle de billard.

- Elles nous attendent.

- Je vous ai cherché.

โหลพาเราเข้าไปข้างใน ผมตี้มเกล้าเซอร์ที่เธอเสิร์ฟให้ ตาเตียนามีท่าทีครุ่นคิด เธอ
ลำบากใจหรือเปล่านะ อาจะนิดหน่อยเพราะผมมาเข้าไปรีเปล่า ไม่ใช่หรือ เธอคิดเรื่องโหลจนไม่
รู้สึกลำบากใจ โหลวางมือบนเข่า โนมตี้มมาข้างหน้าในท่าที่เคยชินแล้วพูดกับตาเตียนาว่า

“เรื่องเกี่ยวกับความรักนะ ฉันจำได้” โหลเอ่ย

ตาเตียนาฟังไปข้างหน้า

“งานเต็นรำนั่น อ้อ โหล งานเต็นรำนั่นเอง”

โหลฟังไปข้างหน้าเช่นเดียวกับตาเตียนาในท่าเดิม

“ว่าไงนะ เธอรู้ได้อย่างไรกัน” โหลถาม

ตาเตียนาแสดงอาการสงสัย ในที่สุดเธอก็ร้องออกมาว่า

“อ้าว โหล ก็ฉันอยู่ที่นั่นกับเธอทั้งคืน อยู่ข้างๆ เธอไงล่ะ”

โหลไม่รู้สึกละบากใจ ไม่พยายามแม้แต่ว่าจะนึก เพราะไม่จำเป็น

“อ้อ เหน่นั่นเอง ฉันลืมไปแล้ว” เธอเอ่ย

ตาเตียนาเชื่อว่าโหลพูดหรือเปล่านั้น หลอนลั้งเลและจ้องจับผิดโหล อาการหายใจ
หอบถี่ของเธอยืนยันได้ดีกว่าที่ตาเตียนาคาด จากนั้นโหลก็ถามขึ้นมาด้วยความอยากรู้อยากเห็นที่
เก็บไว้ไม่อยู่หลังจากที่ซุกซ่อนไว้นานนับร้อยปีตั้งแต่เธอยังสาว ๆ

“บอกหน่อยสิตาเตียนาว่าฉันเจ็บปวดหรือเปล่า ฉันไม่เคยรู้เลย”

ตาเตียนาตอบว่า

“เปล่าจ๊ะ”

เธอส่ายหน้าอยู่นาน

“เปล่าจ๊ะ ฉันเป็นพยานคนเดียวของเธอ ฉันบอกได้เลยว่าเปล่า เธอยืมให้พวกเขา เธอ
ไม่ได้เจ็บปวดหรือ”

โหลใช้นิ้วชี้จิ้มที่แก้มทั้งสองข้างจนนุ่ม เธอทั้งคู่ย้อนเวลากลับไปคิดถึงงานเต็นรำนั่น
แล้วก็ลืมผมไป

“ฉันจำได้แล้วว่าฉันจำต้องยืม” เธอกล่าว

ผมจึงเดินวนรอบๆ พวกเขาอยู่ในห้องนั้น ทั้งสองนั่งเงียบ

ผมจึงเดินออกไป ผมไปตามปีแยร์ที่ห้องบิลเลียด

“พวกเขาขอเราอยู่”

“ผมไปเที่ยวตามหาคุณมา”

- J'étais dans le parc. Venez maintenant.
- Vous croyez?
- Je crois que ça leur est égal de parler devant nous. Peut-être même préfèrent-elles.

Nous entrons dans le salon. Elles se taisent encore.

- Vous n'appellez pas Jean Bedford?

Lol se lève, pénètre dans le vestibule, ferme une porte – le son du violon s'atténue brusquement.

- Il préfère être loin de nous ce soir.

Elle nous sert du cherry, en reprend. Pierre Beugner boit d'un trait, le silence l'effraie, il le supporte mal.

- Je suis à la disposition de Tatiana pour partir, dit-il, quand elle le voudra.
- Oh! non, prie-Lol.

Je suis debout, je rôde dans la pièce, les yeux sur elle. La chose devrait être évidente. Mais Tatiana est enfoncée dans le bal de T. Beach. Elle n'a pas envie de s'en aller, elle n'a pas répondu à son mari. Ce bal a été aussi celui de Tatiana. Elle revoit, ne voit pas autour d'elle, une personne présente.

- Jean aime de plus en plus la musique, dit Lol. Parfois il joue jusqu'au matin. Cela arrive de plus en plus souvent.

- C'est un homme dont on parle, on parle de ses concerts, dit Pierre Beugner. Il est rare qu'il y ait un dîner, une soirée où il ne soit pas question de lui.

- C'est presque vrai, dis-je.

Lol parle pour les retenir, pour me retenir, cherche comment me faciliter la tâche. Tatiana n'écoute pas.

- Vous, Tatiana, vous en parlez, dit Pierre Beugner, parce qu'il a épousé Lol.

Lol s'assied sur le bord de sa chaise, prête à se lever si quelqu'un donne le signal du départ. Elle dit :

- Jean s'est marié dans des conditions amusantes. C'est sans doute aussi pour cela que les gens en parlent, ils se souviennent de notre mariage.

“ผมอยู่ในสวน ไปตอนนี้เลยเถอะ”

“จะดีเหรอ”

“ผมว่าพวกเธอคุยต่อหน้าพวกเราได้โดยไม่รู้สึกละอะไร บางทีพวกเธออาจจะอยากให้เป็นอย่างนั้นมากกว่าด้วยซ้ำไป”

พวกเราเข้ามาในห้องรับแขก พวกเธอยังคงเงยบงกษกันอยู่

“คุณไม่ไปตามมอง เบดฟอร์ดหรือครับ”

โกลลุกขึ้น เดินไปในโถงกลางแล้วปิดประตู - เสียงไวโอลินเบาลงในทันที

“คืนนี้ เขาอยากอยู่ห่างๆ พวกเรามากกว่าค่ะ”

โกลเสิร์ฟเหล้าเชอร์รี่ให้พวกเราและเธอก็ดื่มต่อ ปีแยร์ดื่มรวดเดียวหมด เขากลั้วความเงียบ เขาทนไม่ค่อยได้

“ถ้าตาเตียนอยากกลับบ้านเมื่อไหร่ผมก็พร้อมเสมอค่ะ” เขาเอ่ย

“โอ๊ย อย่าเพิ่งกลับนะคะ” โกลขอร้อง

ผมยืนอยู่ ผมเดินวนไปเวียนมาอยู่ในห้อง สายตาจับอยู่ที่โกล สิ่งนี้น่าจะเห็นได้ชัดเจน แต่ตาเตียนยังจิตใจจดจ่ออยู่กับเรื่องงานเดินรำที่ที. บีช หล่อนยังไม่อยากกลับบ้านก็เลยไม่ตอบสามี งานเดินรำของโกลก็คืองานเดินรำของตาเตียนด้วยเหมือนกัน ตอนนั้นหล่อนไม่เห็นผู้คนที่อยู่รอบข้างแต่เห็นใครคนหนึ่งปรากฏชัดเจนขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง

“ผมชอบเล่นดนตรีมากขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งเขาเล่นจนถึงเช้า เป็นอย่างนี้บ่อยขึ้นทุกที” โกลบอก

“เขาคือผู้ชายที่ใคร ๆ พากันกลัวขวัญถึง ใครๆ ก็พูดถึงคอนเสิร์ตของเขา แทบไม่มีมือค้ำไหนและงานเลี้ยงค่ำคืนใดที่ไม่มีคนเอ่ยถึงเขา” ปีแยร์ เบิกเนอร์กล่าวชม

“ก็จริงอยู่นะ” ผมเอ่ย

โกลพูดเพื่อหวังเหนียวให้พวกเขาทั้งสองคนอยู่ต่อ เพื่อหวังเหนียวผมไว้ พยายามหาทางทำให้ผมอยู่ต่อได้ง่ายขึ้น แต่ตาเตียนไม่ได้ฟัง

“ส่วนคุณนะตาเตียน คุณพูดถึงมอง เบดฟอร์ดก็เพราะเขาเป็นสามีของโกล” ปีแยร์ เบิกเนอร์เอ่ย

โกลนั่งบนเก้าอี้อย่างจุ่มๆ เตรียมพร้อมลุกขึ้นหากมีใครทำท่าว่าจะกลับ เธอเล่าว่า

“มองแต่งงานในภาวะที่ตลกมาก คงเป็นเพราะเหตุนี้เองที่ใครๆ พากันพูดถึงงานแต่งงานของเรา ผู้คนจำงานแต่งงานของเราได้”

C'est à Tatiana, alors, que je demande :

- Comment était Michael Richardson?

Elles ne sont pas surprises, se regardent sans fin, sans fin, décident de l'impossibilité de raconter, de rendre compte de ces instants, de cette nuit dont elles connaissent, seules, la véritable épaisseur, dont elles ont vu tomber les heures, une à une jusqu'à la dernière qui trouva l'amour changé de mains, de nom, d'erreur.

- Il n'est jamais revenu, jamais, dit Tatiana. Quelle nuit!

- Revenu?

- Il n'a plus rien à T. Beach. Ses parents sont morts. Il a vendu son héritage aussi, toujours sans revenir.

- Je savais, dit Lol.

Elles parlent entre elles. Le violon continue. Sans doute Jean Bedford joue aussi pour ne pas être avec nous ce soir.

- Il est mort peut-être.

- Peut-être .Tu l'aimais comme la vie même.

Lol fait une moue légère, dubitative.

- La police, pourquoi est-elle venue?

Tatiana nous regarde, un peu dépassée, effarée : ça, elle ne savait pas.

- Non, ta mère en a parlé mais la police n'est pas venue.

Elle réfléchit. Et c'est alors que l'obscurité revient. Mais elle ne revient que dans le bal, nulle part ailleurs encore.

- Pourtant il me semblait. Il fallait bien qu'il parte?

- Quand?

- Le matin.

C'est à S. Tahla que Lol a vécu toute sa jeunesse, ici, son père était d'origine allemande, il était professeur d'histoire à l'Université, sa mère était de S. Tahla, Lol a un frère de neuf ans plus âgé qu'elle, il vit à Paris, elle ne parle pas de ce seul parent, Lol a rencontré l'homme de T. Beach pendant les vacances scolaires d'été, un

จากนั้นผมจึงถามตาเตียนว่า

“แล้วตอนนั้นไม่เคิล ริชาร์ดสันเป็นอย่างไรล่ะ”

พวกเขาไม่มีที่ท่าประหลาดใจ ต่างมองหน้ากันอยู่อย่างนั้นไม่เลิก ไม่หยุด พวกเขาตัดสินใจว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะเล่าหรือถ่ายทอดช่วงเวลาเหล่านั้นออกมา คำคั้นนั้นที่มีเพียงพวกเขาที่รู้ดีในลึกลับบางอย่างจริงๆ คินที่พวกเขาได้เห็นเวลาผ่านไปทีละชั่วโมงๆ จนถึงชั่วโมงสุดท้ายที่ได้ประจักษ์ว่าความรักได้เปลี่ยนมือ เปลี่ยนชื่อและผิวดำผิวดำไปแล้ว

“เขาไม่เคยกลับมา ไม่เคยเลย ซ่างเป็นคินที่แท้จริง” ตาเตียนตอบ

“กลับมางั้นรี”

“เขาไม่มีอะไรเหลือแล้วที่ที.พีช พ่อแม่ของเขาตายไปแล้ว เขาขายสมบัติที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ไปแล้วด้วยจนบัดนี้เขายังไม่เคยกลับมาอีกเลย”

“ฉันรู้แล้ว” โอลบอก

พวกเขาคุยกันเองสองคน ไวโอลลินยังคงบรรเลงต่อไป อาจเป็นไปได้ว่าคินนั้นมองเบตฟอร์ดเล่นดนตรีเพื่อจะได้ไม่ต้องมาชุกอยู่กับพวกเรา

“เขาอาจจะตายไปแล้วก็ได้”

“ก็อาจเป็นได้ ตอนนั้นเธอรักเขาปานดวงใจเชียวล่ะ”

โอลลเบ้หน้าเล็กน้อย แสดงความข้องใจ

“แล้วตำรวจล่ะ พวกเขาทำไมกัน”

ตาเตียนามองพวกเราด้วยท่าทางตื่นตระหนกและงงงันเล็กน้อยเพราะเรื่องนี้หล่อนไม่รู้

“ไม่มีหรอก แม่เธอก็พูดเรื่องนี้ แต่ตำรวจไม่ได้มาหรอก”

โอลลครุ่นคิดและรู้สึกคลุมเครือขึ้นมาใหม่ แต่เป็นความคลุมเครือที่เกี่ยวกับงานเต้นรำเท่านั้น ยังไม่เกี่ยวกับที่อื่นๆ

“ยังไงๆ ฉันก็รู้สึกว่าเขาต้องจากไปอยู่ดี ไซม์”

“ตอนไหนล่ะ”

“ตอนเช้า”

โอลลใช้ชีวิตตลอดช่วงวัยเยาว์ที่เมืองเอส. ตาห์ลานี้ ที่นี่ พ่อของเธอซึ่งเป็นคนเชื้อสายเยอรมัน เป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย ส่วนแม่ของเธอเป็นชาวเมืองเอส. ตาห์ลา โอลลมีพี่ชายอยู่หนึ่งคน อายุแก่กว่าเธอเก้าปี เขาใช้ชีวิตอยู่ที่ปารีส เธอไม่ได้พูดถึงญาติที่เหลือเพียงคนเดียวผู้นี้ โอลลได้พบชายหนุ่มแห่งที่. พีชในช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนตอนเช้าวันหนึ่งที่

matin, aux courts, il avait vingt-cinq ans, fils unique de grands propriétaires des environs, sans emploi, cultivé, brillant, très brillant, d'humeur sombre, Lol dès qu'elle l'a vu a aimé Michael Richardson.

- Du moment qu'il avait changé, il devait partir.
- La femme, dit Tatiana, c'était Anne-Marie Stretter, une Française, la

femme du consul de France à Calcutta.

- Elle est morte?
- Non, elle est vieille.
- Comment sais-tu?
- Je la vois parfois l'été, elle passe quelque jours à T. Beach. C'est fini. Elle

n'a jamais quitté son mari. Ça a dû durer très peu entre eux, quelques mois.

- Quelques mois, reprend Lol.

Tatiana lui prend les mains, baisse la voix.

- Écoute, Lol, écoute-moi. Pourquoi dis-tu des choses fausses. Tu le fais exprès?

- Autour de moi, recommence Lol, on s'est trompé sur les raisons.
- Réponds-moi.
- J'ai menti.

Je demande :

- Quand?
- Tout le temps.
- Quand tu criais?

Lol n'essaie pas de reculer, elle s'abandonne à Tatiana. Nous ne bougeons pas, ne faisons aucun geste, elles nous ont oubliés.

- Non. Pas là.
- Tu voulais qu'ils restent?
- C'est-à-dire? dit Lol.
- Que vouliez-vous?

Lol se tait. Personne n'insiste. Puis elle me répond.

สนามเทนนิส ขณะนั้นเขาอายุสี่สิบห้าปี เป็นลูกชายคนเดียวของเจ้าของที่ดินรายใหญ่ในแถบ
ที. บีช เขาไม่ได้ทำงาน เขาเป็นคนมีการศึกษา เฉลียวฉลาด เฉลียวฉลาดมากๆ และเป็นคน
อารมณ์ไม่สดใส โลกตกหลุมรักไมเคิล ริชาร์ดสันทันทีที่เห็นเขา

“ในเมื่อเขาเปลี่ยนไป เขาก็ต้องเป็นฝ่ายไป”

“ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็คืออานน์-มารี สเตรตเตอร์ หญิงชาวฝรั่งเศส ภรรยาของกงสุล
ฝรั่งเศสประจำเมืองกัลกัตตา” ตาเตียนาบอก

“หล่อนตายแล้ววี”

“ยังจ๊ะ แต่หล่อนแก่แล้ว”

“เธอรู้ได้ยังไงล่ะ”

“บางครั้งฉันก็เจอหล่อนตอนหน้าร้อน หล่อนแวะไปพักที่ที. บีชสองสามวัน เรื่อง
ทั้งหมดมันจบสิ้นไปแล้ว หล่อนไม่เคยเลิกกับสามี หล่อนกับไมเคิลคบหากันช่วงสั้นๆ แค่สองสาม
เดือน”

“สองสามเดือน” โลกพูดซ้ำ

ตาเตียนาจับมือทั้งสองข้างของโลกแล้วพูดเสียงเบาลงว่า

“ฟังนะโลก ฟังฉันนะ ทำไมเธอถึงพูดเรื่องไม่จริง เธอตั้งใจใช่ไหม”

“ก็คนรอบๆ ตัวฉัน มีแต่คนเข้าใจผิดเรื่องเหตุผล” โลกเริ่มอีก

“ตอบฉันหน่อยซี”

“ฉันโกหก”

ผมจึงถามว่า

“ตอนไหนล่ะครับ”

“ตลอดเวลาค่ะ”

“ตอนที่เธอร้องตะโกนออกมาสิ”

โลกไม่พยายามจะถอนตัวจากเรื่องนี้แต่กลับผสมโรงไปกับตาเตียนาด้วย ผมกับ
ปีแยร์ไม่ได้ขยับเขยื้อนไปไหน ไม่ได้แสดงอาการใดๆ พวกเธอล้อมเราไปแล้ว

“ไม่หรรอก ไม่ใช่ตอนนั้น”

“เธออยากให้พวกเขาอยู่ต่ออย่างนั้นสิ”

“หมายความว่าไง” โลกถาม

“ตอนนั้นคุณต้องการอะไรครับ”

โลกนิ่งเงียบ ไม่มีใครคะยั้นคะยอให้เธอตอบ จากนั้นเธอตอบผมว่า

- Les voir.

Je vais sur le perron. Je l'attends. Depuis la première minute, lorsqu'elles se sont embrassées devant la terrasse, j'attends Lol V. Stein. Elle le veut. Ce soir, en nous retenant, elle joue avec ce feu, cette attente, elle le déplace sans cesse, on dirait qu'elle attend encore à T. Beach ce qui va arriver ici. Je me trompe. Où va-t-on avec elle? On peut se tromper sans cesse mais voici que non, je m'arrête : elle veut voir venir avec moi, s'avancer sur nous, nous engloutir, l'obscurité de demain qui sera celle de la nuit de T. Beach. Elle est la nuit de T. Beach. Tout à l'heure, quand j'embrasserai sa bouche, la porte s'ouvrira, je rentrerai. Pierre Beugner écoute, il ne parle plus de partir, sa gêne a disparu.

- Il était plus jeune qu'elle, dit Tatiana, mais à la fin de la nuit ils paraissaient avoir le même âge. Nous avons tous un âge énorme, incalculable. Tu étais la plus vieille.

Chaque fois que l'une parle une écluse se lève. Je sais que la dernière n'arrivera jamais.

- Avais-tu remarqué, Tatiana, en dansant ils s'étaient dit quelque chose , à la fin?

- J'ai remarqué mais je n'ai pas entendu.

- J'ai entendu : peut-être qu'elle va mourir.

- Non. Tu es toujours restée là où tu étais près de moi, derrière les plantes vertes, au fond, tu n'as pas pu entendre.

Lol revient. La voici, indifférente tout à coup, distraite.

- Ainsi cette femme qui me caressait la main, c'était toi, Tatiana.

- C'était moi.

- Ah! personne, personne n'avait pensé à ça!

Je rentre. Elles se souviennent toutes les deux que je n'ai pas perdu une parole.

“ต้องการเห็นพวกเขาอะ”

ผมเดินไปที่บ้านไดหน้าบ้าน ผมคอยเธอ ผมคอยโกล เว. ซีไตน์มาตั้งแต่วินาทีแรกที่พวกเธอหอมแก้มกันที่หน้าเทอเรซแล้ว เธอต้องการให้ผมคอย การที่เธอรั้งเราไว้ในคืนนี้ เธอเล่นกับไฟนั้นหรือการรอคอยนั้น เธอเลื่อนไฟนั้นออกไปเรื่อยๆ รู้สึกว่าเธอยังคอยสิ่งที่จะเกิดขึ้นที่นี้อยู่ที่ที. บีช ผมเข้าใจผิดไป เราจะไปกับเธอได้ถึงไหนกันนะ เราอาจจะเข้าใจผิดได้ตลอดเวลา แต่นี่มันไม่ใช่ ดังนั้นผมจึงหยุดเพราะว่าเธออยากเห็นความมีดมนของพวงนี้ซึ่งจะเป็นความมีดมนของค่าคืนแห่งที. บีชมาถึงขณะที่ผมอยู่ด้วย เคลื่อนเข้ามาหาเรา และกลืนเราเข้าไป เธอคือค่าคืนแห่งที. บีช อีกสักประเดี๋ยวเมื่อประตูเปิดออกผมจะกลับเข้าไปและผมจะจุมพิตริมฝีปากของเธอ บีแยร์ เบิกเนร์กำลังฟังอยู่ เขาไม่พูดเรื่องจะกลับอีกแล้ว เขาหายใจอดใจแล้ว

“ไม่เคิลอายุน้อยกว่าหล่อน แต่เมื่อค่าคืนสิ้นสุดลง พวกเขากลับดูแลๆ กัน พวกเราทุกคนแก่ไปมาก คำนวณไม่ถูก และเธอแก่ที่สุด” ตาเตียนากล่าว

ทุกครั้งที่เธอคนหนึ่งพูด ทำนบกั้นน้ำอันหนึ่งก็ถูกยกขึ้น ผมรู้ว่าคงไม่มีวันได้เห็นทำนบกั้นสุดท้าย

“เธอสังเกตเห็นหรือเปล่าตาเตียนว่าระหว่างที่เดินรำกัน พวกเขาพูดอะไรบางอย่างตอนท้าย”

“ฉันสังเกตเห็นแต่ฉันไม่ได้ยินหรอก”

“ฉันได้ยินว่า อาจเป็นไปได้ว่าหล่อนกำลังจะตาย”

“ไม่จริงหรอก เธอก็อยู่ข้างๆ ฉันตรงนั้นตลอดเวลา ตรงหลังไม้ประดับสีเขียวสุดห้อง เธอไม่มีทางได้ยินหรอก”

โกลหันกลับมา จู่ๆ เธอก็เฉยชาขึ้นมาทันทีและใจลอย

“ถ้าอย่างนั้น ผู้หญิงที่คอยลูบมือปอบฉันในตอนนั้นก็คือเธอสินะ ตาเตียนา”

“ก็ฉันนะสิ”

“โอ๊ย ไม่มีใครเลย ไม่มีใครคิดจะทำอย่างนั้นสักคนเดียว”

ผมเดินกลับเข้ามา ทั้งคู่ต่างนึกขึ้นมาได้ว่าผมได้ยินพวกเธอพูดทุกคำ

- Quand il a commencé à faire clair il t'a cherchée des yeux sans te découvrir. Tu le savais?

Lol ne savait rien.

L'approche de Lol n'existe pas. On ne peut pas se rapprocher ou s'éloigner d'elle. Il faut attendre qu'elle vienne nous chercher, qu'elle veuille. Elle veut, je le comprends clairement, être rencontrée par moi et vue par moi dans un certain espace qu'elle aménage en ce moment. Lequel? Est-il peuplé des fantômes de T. Beach, de la seule survivante Tatiana, piégé de faux-semblants, de vingt femmes aux noms de Lol? Est-il autrement? Tout à l'heure aura lieu ma présentation à Lol, par Lol. Comment m'amènera-t-elle près d'elle?

- Je crois depuis dix ans qu'il était resté que trois personnes, eux et moi.

Je demande encore :

- Que désiriez-vous?

Avec strictement la même hésitation, le même intervalle de silence, elle répond :

- Les voir.

Je vois tout. Je vois l'amour même. Les yeux de Lol sont poignardés par la lumière : autour, un cercle noir. Je vois à la fois la lumière et le noir qui la cerne. Elle avance vers moi, toujours, au même pas. Elle ne peut pas avancer plus vite ni ralentir. La moindre modification dans son mouvement m'apparaîtrait comme une catastrophe, l'échec définitif de notre histoire : personne ne serait au rendez-vous.

Mais qu'est-ce que j'ignore de moi-même à ce point et qu'elle me met en demeure de connaître? qui sera là dans cet instant auprès d'elle?

Elle vient. Continue à venir, même en présence des autres. Personne ne la voit avancer.

Elle parle encore de Michael Richardson, ils avaient enfin compris, ils cherchaient à sortir du bal, se trompant, se dirigeant vers des portes imaginaires.

Quand elle parle, quand elle bouge, regarde ou se distrait, j'ai le sentiment d'avoir sous les yeux d'une façon personnelle et capitale de mentir, un champ immense

“พอเริ่มสว่าง ไมเคิลสอดสายสายตาหาเธอเท่าไรๆ ก็ไม่พบ เธอรู้หรือเปล่า”

โลลไม่รู้อะไรเลย

เราไม่มีทางเข้าถึงโลลได้ เราไม่อาจเข้าไปใกล้หรือถอยห่างจากเธอได้ ต้องคอยให้เธอต้องการและเดินมาหาเราเอง ผมเข้าใจแจ่มแจ้งว่าเธอต้องการให้ผมได้พบกับเธอและเห็นเธอในสถานที่สักแห่งที่เธอได้จัดเตรียมไว้ในตอนนั้น แต่จะเป็นที่ไหนล่ะ แล้วที่นั่นจะเต็มไปด้วยญาติพี่น้อง พี่ช หรือว่าจะมีแต่ตาเตียนนารอดชีวิตอยู่เพียงคนเดียวอย่างนั้นรึ หรือที่นั่นจะมีแต่พวกผู้หญิงตัวปลอมยี่สิบคนที่ใช้ชื่อว่าโลลถูกขังอยู่ใ้เปล่านะหรือว่าจะเป็นอย่างอื่น อีกสักประเดี๋ยวโลลจะให้ผมแนะนำตัวกับเธอ เธอจะพาผมไปอยู่ข้างกายเธอได้อย่างไรกันนะ

“สิบปีมาแล้วที่ฉันคิดว่ามีคนเหลืออยู่เพียงสามคน คือพวกเขาทั้งสามคน”

ผมถามอีกว่า

“ตอนนั้นคุณปรารถนาอะไรครับ”

เธอเงยไปครู่หนึ่งแบบเดิมแล้วตอบออกมาอย่างลึกลับแบบเดิมไม่มีผิดเพี้ยนว่า

“ต้องการเห็นพวกเขาค่ะ”

ผมเห็นทุกอย่าง ผมเห็นกระทั่งความรักด้วยซ้ำไป นัยน์ตาของโลลต้องแสวงไฟเป็นประกายวาววับขึ้นมาและรอบๆ ดวงตามีรอยคล้ำ ผมเห็นทั้งประกายตาและรอยคล้ำรอบดวงตาพร้อมกัน เธอก้าวมาหาผมด้วยฝีเท้าสม่ำเสมอตลอดเวลา เธอไม่อาจจะก้าวเร็วหรือช้ากว่านี้ได้ เพราะการปรับเปลี่ยนจังหวะท่วงท่าในการเดินของเธอแม้เพียงนิดเดียวจะทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้นเหมือนกับว่าเรื่องของเราจะล้มเหลวไปตลอดกาล เพราะจะไม่มีใครไปตามที่นัดไว้

แต่มีอะไรที่ผมไม่รู้เกี่ยวกับตัวเองถึงขนาดนั้นและเธอกำลังบีบบังคับให้ผมรู้อยู่นะ ใครจะได้อยู่ข้างกายเธอตรงนั้นในขณะนี้กันล่ะ

เธอเดินมา ยังคงเดินมาแม้อยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ แต่ไม่มีใครเห็นเธอก้าวมา

เธอยังเล่าถึงไมเคิล ริชาร์ดสันต่อว่า ทำยที่สุดพวกเขาก็เข้าใจ พวกเขาพยายามหาทางออกจากงานเต้นรำ แต่เข้าใจผิดจึงมุ่งไปทางที่คิดว่าน่าจะเป็นประตู

ยามเธอพูด ยามเธอเคลื่อนไหว มองสิ่งต่างๆ หรือใจลอย ผมมีความรู้สึกว่าได้เห็นห้องทุ่งอันไพศาลแห่งคำโกหกที่มีกำแพงเหล็กล้อมรอบอยู่ดำดาด เป็นคำโกหกคำโตตามแบบของ

mais aux limites d'acier, du mensonge. Pour nous, cette femme ment sur T. Beach, sur S. Tahla, sur cette soirée, pour moi, pour nous, elle mentira tout à l'heure sur notre rencontre, je le prévois, elle ment sur elle aussi, pour nous elle ment parce que le divorce dans lequel nous sommes elle et nous, c'est elle seule qui l'a prononcé – mais en silence – dans un rêve si fort qu'il lui a échappé et qu'elle l'ignore avoir eu.

Je désire comme un assoiffé boire le lait brumeux et insipide de la parole qui sort de Lol V. Stein, faire partie de la chose mentie par elle. Qu'elle m'emporte, qu'il en aille enfin différemment de l'aventure désormais, qu'elle me broie avec le reste, je serai servile, que l'espoir soit d'être broyé avec le reste, d'être servile.

Un long silence s'installe. L'attention grandissante que nous nous portons en est cause. Personne ne s'en aperçoit, personne encore, personne? En suis-je sûr?

Lol va vers le perron, lentement, revient de même.

A la voir je pense que cela sera peut-être suffisant pour moi, cela, de la voir et que la chose se ferait ainsi, qu'il sera inutile d'aller plus avant dans les gestes, dans ce qu'on se dira. Mes mains deviennent le piège dans lequel l'immobiliser, la retenir de toujours aller et venir d'un bout à l'autre du temps.

- Il est si tard et Pierre se lève si tôt, dit enfin Tatiana.

Elle a cru que la sortie de Lol était une invite à partir.

- Oh non, dit Lol. Quand j'ai fermé la porte de son bureau Jean n'y a même pas pris garde, non, je t'en prie Tatiana.

- Tu nous excuserais auprès de lui, dit Tatiana. Ce n'est pas grave.

C'est fait, la progression m'a échappé, je regardais Lol : le regard de Tatiana est dur maintenant. Les choses ne vont pas de façon qu'elle eût souhaitée. Elle vient de le découvrir : Lol ne dit pas tout. Et n'y a-t-il pas dans la pièce, entre l'un et l'autre, comme une circulation souterraine, une odeur de ce poison qu'elle redoute plus que tout autre, en sa présence, une entente dont elle est exclue?

- Il se passe quelque chose dans cette maison, Lol, dit-elle, elle s'efforce de sourire. Ou est-ce que une impression? Attendrais-tu quelqu'un que tu redoutes, à cette heure-ci de la nuit? Pourquoi nous retiens-tu comme ça?

เธอ สำหรับพวกเราแล้วผู้หญิงคนนี้โกหกเรื่องที่. ปีช เรื่องเอส. ตาห์ลา เรื่องงานคืนนี้ ผมเดาได้ว่าอีกสักประเดี๋ยว เพื่อผมและเพื่อเราสองคน เธอจะโกหกเรื่องที่เธอมาพบพวกเรา เธอยังโกหกเรื่องของเธอด้วย เธอโกหกเพื่อเราสองคน เพราะว่ามีแต่เธอคนเดียวเท่านั้นที่เอ่ยถึงความขัดแย้งที่มีอยู่ระหว่างเธอและพวกเราออกมาดังมากในความฝันจนกระทั่งเปลอเอ่ยความขัดแย้งนั้นออกมา – แบบไม่มีเสียง – และไม่รู้ว่ามีความขัดแย้งนั้นอยู่

ผมต้องการเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องโกหกของโลกและต้องการตีมน้ำซุนๆ และจิตซีดของถ้อยคำที่ออกจากปากของเธอประหนึ่งคนกระหายน้ำ ไม่ว่าเธอจะพาผมไป ไม่ว่าในท้ายที่สุดมันจะทำให้เรื่องราวระหว่างเราแตกต่างไปอย่างไรนับแต่ขึ้นไป ไม่ว่าเธอจะทำลายผมให้แหลกละเอียดไปพร้อมกับสิ่งที่เหลือ ไม่ว่าความหวังของผมจะถูกทำลายจนแหลกลาญไปพร้อมกับสิ่งที่เหลือ ไม่ว่าความหวังนั้นคือการเป็นทาสรับใช้เธอก็ตามที่ ผมก็จะยอมเป็นทาสรับใช้เธอ

เรานั่งเงียบกันอยู่นานเพราะเราสองคนสนใจกันและกันมากขึ้น แต่ไม่มีใครสังเกตเห็น ยังไม่มีใครสังเกตเห็น ไม่มีใครเลยรี ผมแน่ใจว่าไม่มีใคร

โลลเดินช้าๆ ไปที่บันไดหน้าบ้าน แล้วเดินกลับมาอย่างช้าๆ เช่นเดิม

เมื่อเห็นเธอ ผมคิดว่าแค่นี้ได้เห็นเธอก็อาจจะเพียงพอสำหรับผมแล้ว และผมคิดว่าสิ่งต่าง ๆ จะดำเนินไปเช่นนี้และไม่มีประโยชน์อะไรที่จะทำและพูดอะไรกันมากกว่านี้ มือของผมกลายเป็นกับดักที่ซึ่งเธออยู่หนึ่งๆ รังเธอไม่ให้ไปไหนมาไหน ไม่ว่าเมื่อไหร่หรือตอนไหนอยู่ตลอดเวลา

“ดีก็มากแล้วและปีแยร์ก็ต้องตื่นแต่เช้าตรู่” ตาเตียนาเอ่ยขึ้นในที่สุด

หล่อนคิดว่าภารกิจที่โลลเดินออกไปเป็นการเชิญชวนหลายๆ ให้กลับบ้าน

“โอ๊ย อย่าเพิ่งกลับนะ ตอนฉันปิดประตูห้องทำงาน ฌองไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำไป น่า อย่าเพิ่งกลับเลยนะจ๊ะ ขอร้องนะ ตาเตียนา” โลลบอก

“ฝากเธอขอโทษเขาแทนพวกเราด้วย คงไม่เป็นไรหรอกนะ” ตาเตียนาตอบ

จบเท่านั้น หมุดโอกาสที่จะสานต่อเรื่องของเราแล้ว ผมมองหน้าโลลเพราะในตอนนี้อย่างตาของตาเตียนาเคร่งเครียดขึ้น หลายสิ่งหลายอย่างไม่เป็นอย่างที่หล่อนหวังไว้ หล่อนเพิ่งรู้ชัดเดี๋ยวนี้เองว่าโลลไม่เล่าทุกอย่างออกมาให้หมดและอีกอย่างในห้องนี้ไม่ได้มีกลิ่นยาพิษที่หล่อนกลัวเหนือสิ่งอื่นใด เป็นความถูกต้องระหว่างใครคนหนึ่งกับอีกคนซึ่งเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาหล่อนและหล่อนไม่มีส่วนร่วมด้วย คล้ายกับอะไรอย่างหนึ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ที่ใต้ดินหรือกรี

ตาเตียนาพูดขึ้นมาว่า “โลล มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นในบ้านหลังนี้หรือแค่ฉันรู้สึกไปเองนะ” หล่อนพินัยม์ “ดีก็ตื่นปานนี้เธอยังคอยใครบางคนที่จะออกแล้วว่าเขาจะมาอยู่หรือเปล่านะทำไมเธอต้องรังให้เราอยู่ดีแบบนี้ล่ะ”

- Quelqu'un qui ne viendrait que pour vous seule, dit Pierre Beugner. Il rit.
- Oh! je ne crois pas, dit Lol.

Elle se moque de cette façon que Tatiana n'aime plus. Non. Je me trompe encore. Tatiana ne sait rien.

- Au fond, si vous voulez rentrer, vous pouvez le faire. J'aurais aimé que nous restions encore ensemble ce soir.

- Tu nous caches quelque chose, Lola, dit Tatiana.

- Même si Lol disait ce secret, dit Pierre Beugner, il ne serait peut-être pas celui qu'elle croit, malgré elle, il serait différent, de celui...

Je m'entends dire :

- Assez !

Tatiana reste calme, je me trompe encore. Tatiana dit :

- Il est si tard, les choses se brouillent. Excuse-le. Dis-nous quelque chose, Lol.

Lol V. Stein se repose, dirait-on, un petit peu, lassée d'une victoire qui aurait été trop aisée. Ce que je sais d'une façon certaine c'est l'enjeu de cette victoire : le recul de la clarté. Pour d'autres que nous, à cet instant elle aurait des yeux trop gais.

Elle le dit sans s'adresser à quiconque :

- C'est le bonheur.

Elle rougit. Elle rit. Le mot l'amuse.

- Mais maintenant vous pouvez vous en aller, ajouta-t-elle.

- Tu ne peux pas dire pourquoi? demande Tatiana.

- Ce ne serait pas clair, ça ne serait pas utile.

Tatiana tape au pied.

- Quand même, dit Tatiana. Un mot, Lol sur ce bonheur.

- J'ai fait une rencontre ces jours-ci, dit Lol. Le bonheur vient de cette rencontre.

Tatiana se lève. Pierre Beugner se lève à son tour. Ils s'approchent de Lol.

- Ah! c'est ça, c'est ça, dit Tatiana.

“ใครคนหนึ่งที่จะมาเพื่อคุณคนเดียว” ปีแยร์ เบิกเนอร์เอ่ยและหัวเราะ

“แหม คงไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ” โอลิวดอบ

โอลิวดอบหันแบบที่ตาเตียนาไม่ชอบอีกต่อไปแล้ว ไม่สิ ผมเข้าใจผิดอีก ตาเตียนาไม่รู้
อะไรเลยต่างหาก

“อันที่จริงฉันนี่ฉันก็อยากให้เราอยู่ด้วยกันต่อ แต่ถ้าพวกคุณอยากจะกลับก็กลับ
ได้ค่ะ”

“เธอกำลังปิดบังบางอย่างพวกเราอยู่นะโอลิวดอบ” ตาเตียนากล่าว

“แม้ว่าโอลิวดอบจะบอกความลับนั้นๆ ที่ไม่อยากจะบอก มันก็อาจจะไม่ใช่ความลับที่เธอ
คิดและมันก็จะแตกต่างไปจากความลับ...” ปีแยร์ เบิกเนอร์พูด

ผมได้ยืนตัวเองพูดออกไปว่า

“พอทีเถอะ”

ตาเตียนายังคงสงบอยู่ ผมเข้าใจผิดอีกแล้ว หล่อนเอ่ยว่า

“ดีมากแล้ว เรื่องมันซักจะยุ่งเหยิง ยกโทษให้เขาเถอะ พูดอะไรกับเราหน่อยสิโอลิวดอบ”

รู้สิที่ว่า โอลิวดอบ เว. ซี. ไลน์ผ่อนคลายนิดหน่อย เธออ่อนล้ากับชัยชนะที่ดูแล้วน่าจะ
ได้มาง่ายเกินไป สิ่งที่ผมรู้แน่ๆ ก็คือเดิมพันของชัยชนะนี้ได้จากประกายตาที่หม่นลง สำหรับคน
อื่นนอกเหนือจากเราคงคิดว่าตอนนี้โอลิวดอบน่าจะมีสายตาที่มีความสุขมากจนล้นปริ่ม

เธอพูดขึ้นมาลอยๆ ว่า

“มันคือความสุข”

เธอหน้าแดงและหัวเราะ ขบขันกับคำพูดนั้น

“เอาละ ตอนนีพวกคุณกลับกันได้แล้วละ” เธอพูดต่อ

“เธอบอกไม่ได้หรือว่าทำไม” ตาเตียนาถาม

“มันไม่ค่อยจะชัดเจนนักและมันจะไม่มีประโยชน์อะไรหรอกค่ะ”

ตาเตียนากระแทกเท้า

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะโอลิวดอบ พูดเรื่องความสุขนี้มาตั้งคำเถอะ” ตาเตียนากล่าว

“พักนี้ฉันได้เจอใครคนหนึ่งและฉันก็มีความสุขที่ได้เจอเขา” โอลิวดอบ

ตาเตียนาลุกขึ้น ปีแยร์ เบิกเนอร์จึงลุกขึ้นบ้าง พวกเขาเดินเข้าไปใกล้โอลิวดอบ

“อ้อ เรื่องนี้เองสินะ เรื่องนี้เอง” ตาเตียนาเอ่ย

Elle vient de frôler l'épouvante, je ne sais pas laquelle, elle a un sourire de convalescente. Elle crie presque.

- Fais attention à toi, Lol, oh!, Lola.

Lol se lève à son tour. En face d'elle, derrière Tatiana, Jacques Hold, moi. Il s'est trompé croit-il. Ce n'est pas lui que cherche Lol V. Stein. C'est un autre dont il s'agit. Lol dit :

- Rien ne me gêne dans l'histoire de ma jeunesse. Même si les choses devaient recommencer pour moi, elles ne me gêneraient en rien.

- Fais attention, fais attention, Lol.

Tatiana se retourne vers Jacques Hold.

- Vous venez?

Jacques Hold dit :

- Non.

Tatiana les regarde tous les deux, l'un après l'autre.

- Tiens, tiens, dit-elle. Vous allez tenir compagnie au bonheur de Lol V.

Stein?

หล่อนเพิ่งจะเฉียดใกล้สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวซึ่งผมไม่รู้ว่าอะไร หล่อนยิ้มแบบคนพื้นไข่ หล่อนแทบจะกรีดร้องออกมา

“ระวังตัวให้ดีนะโลล อ้อ! โลลา”

โลลลุกขึ้นบ้าง ส่วนผม ฌาคส์ ไฮลด์อยู่ตรงหน้าเธอ ด้านหลังตาเตียนา เขาคิดว่าเขาเข้าใจผิดไป ไม่ใช่เขาหรอกที่โลล เว. ซีไตน์มองหาแต่เป็นใครอีกคนต่างหาก โลลเอ่ยขึ้นว่า “ฉันไม่มีอะไรลำบากใจกับเรื่องในสมัยวัยรุ่น ต่อให้เรื่องพวกนั้นเกิดขึ้นกับฉันอีกหนฉันก็ไม่เดือดร้อนแม้แต่น้อย”

“ระวังตัวให้ดี ระวังตัวให้ดีนะโลล”

ตาเตียนาหันมาทางฌาคส์ ไฮลด์

“คุณจะกลับหรือยังคะ”

ฌาคส์ ไฮลด์ตอบว่า

“ยังครับ”

ตาเตียนามองดูคนทั้งคู่ ทีละคน

“อ้อ อ้อ คุณจะอยู่ร่วมรับรู้ความสุขของโล เว. ซีไตน์หรือคะ” หล่อนกล่าว

Elle revient d'accompagner les Beugner. Elle arrive, lentement et s'adosse contre la porte-fenêtre. Le visage baissé, les mains derrière son dos agrippées au rideau, elle reste là. Je vais tomber. Une faiblesse monte dans mon corps, un niveau s'élève, le sang noyé, le cœur est de vase, mou, il s'encrasse, il va s'endormir. Qui a-t-elle rencontré à ma place?

- Alors, cette rencontre?

La bonne femme est voûtée, maigre, dans sa robe noire. Elle lève la main, m'appelle.

- Oh! Jacques Hold, j'étais sûre que vous aviez deviné.

Elle appelle au secours la brutalité. Le cirque.

- Dites-le quand même, allez.

- Quoi?

- Qui c'est.

- C'est vous, vous, Jacques Hold. Je vous ai rencontré il y a sept jours, seul d'abord et ensuite en compagnie d'une femme. Je vous ai suivi jusqu'à l'Hôtel des Bois.

J'ai eu peur. Je voudrais revenir vers Tatiana, être dans la rue.

- Pourquoi?

โลดกลับจากเดินไปส่งสามีภรรยาเบิกเนอร์ เธอค่อยๆ เดินเข้ามาและเอนหลังพิงหน้าต่างบานยาวจรดพื้น เธอยืนอยู่ตรงนั้น หน้าก้มต่ำ มือไพล่อยู่ด้านหลังจับผ้าม่านไว้แน่น ผมรู้สึกจะเป็นลม ร่างกายผมอ่อนแรง มันอ่อนแรงลงทุกที เลือดในกายหยุดสูบฉีด หัวใจอ่อนระทวย ปวกเปียก มันมีคราบสกปรกจับอยู่และกำลังจะหลับไหล โลดได้พบใครแทนผมกันละเนี่ย

“แล้วการพบกันครั้งนั้นล่ะครับ”

หญิงสาวยื่นท่อไหล่ ผอมบางในชุดเสื้อกระโปรงสีดำ เธอยกมือขึ้นและเรียกชื่อผม

“แหม ฌาคส์ ไฮลด์ล่ะก็ ฉันแน่ใจว่าคุณต้องเดาออกอยู่แล้ว”

เธอพูดห้วนๆ เพื่อกลบเกลื่อน เธอเสแสร้ง

“ยังไงๆ ก็บอกมาเถอะครับ นานะ”

“บอกอะไรคะ”

“ก็บอกว่าเป็นใครนะสิครับ”

“ก็คุณไง คุณนั่นแหละฌาคส์ ไฮลด์ ฉันเจอคุณเมื่อเจ็ดวันก่อน ตอนแรกคุณเดินอยู่คนเดียวแล้วต่อมากคุณก็เดินไปกับผู้หญิงคนหนึ่ง ฉันตามคุณไปจนถึงโรงแรมเดส์บัวส์”

ผมรู้สึกกลัว ผมอยากเดินกลับไปหาตาเตียนา อยากไปอยู่ที่ถนน

“คุณตามไปทำไมล่ะครับ”

Elle détache ses mains du rideau, se redresse, arrive.

- Je vous ai choisi.

Elle arrive, regarde, nous ne nous sommes jamais encore approchés. Elle est blanche d'une blancheur nue. Elle embrasse ma bouche. Je ne lui donne rien. J'ai eu trop peur, je ne peux pas encore. Elle trouve cette impossibilité attendue. Je suis dans la nuit de T. Beach. C'est fait. Là, on ne donne rien à Lol V. Stein. Elle prend. J'ai encore envie de fuir.

- Mais qu'est-ce que vous voulez?

Elle ne sait pas.

- Je veux, dit-elle.

Elle se tait, regarde ma bouche. Et puis voici, nous avons les yeux dans les yeux. Despotique, irrésistiblement, elle veut.

- Pourquoi?

Elle fait signe : non, dit mon nom.

- Jacques Hold.

Virginité de Lol prononçant ce nom! Qui avait remarqué l'inconsistance de la croyance en cette personne ainsi nommée sinon elle, Lol V. Stein, la soi-disant Lol V. Stein? Fulgurante trouvaille de celui que les autres ont délaissé, qu'ils n'ont pas reconnu, qui ne se voyait pas, inanité partagée par tous les hommes de S.Tahla aussi définissante de moi-même que le parcours de mon sang. Elle m'a cueilli, m'a pris au nid. Pour la première fois mon nom prononcé ne nomme pas.

- Lola Valérie Stein.

- Oui.

À travers la transparence de son être incendié, de sa nature détruite, elle m'accueille d'un sourire. Son choix est exempt de toute préférence. Je suis l'homme de S. Tahla qu'elle a décidé de suivre. Nous voici chevillés ensemble. Notre dépeuplement grandit. Nous nous répétons nos noms.

Je me rapproche de ce corps. Je veux le toucher. De mes mains d'abord et ensuite de mes lèvres.

เธอคลายมือจากผ้ามา ยึดตัวตรง แล้วเดินมา

“เพราะฉันเลือกคุณแล้วนะสิคะ”

โลลเดินมาถึงตัวผมและมองผม เรายังไม่เคยอยู่ใกล้ชิดกันมาก่อน ผิวของเธอขาว
เกลี้ยงเกลา เธอจุมพิตปากผมแต่ผมไม่ได้จุมพิตตอบ ผมกลัวเกินไปผมยังทำไม่ได้ เธอคาดไว้แล้ว
ว่าจะเป็นไปไม่ได้เช่นนี้ ผมอยู่ในยามค่ำคืนแห่งที่. ปีช มั่นเป็นไปแล้วและ ณ ที่นั้นไม่มีใครทำอะไร
โลล แต่เธอก็คว่ำมา ผมยังรู้สึกอยากหนีอยู่

“ว่าแต่คุณต้องการอะไรกันครับ”

เธอไม่รู้

“ฉันต้องการ” เธอตอบ

เธอเงยไปและมองที่ปากผม ต่อจากนั้นเราทั้งคู่ก็ประสานสายตากัน เธอต้องการ
อย่างหักห้ามใจไม่ได้ตามแบบคนที่ถือตัวเองเป็นใหญ่

“เพราะอะไรล่ะครับ”

เธอทำท่าว่าไม่ต้องถามและเอ่ยชื่อผม

“ฌาคส์ โฮลด์”

โลลเอ่ยชื่อนั้นด้วยความรู้สึกบริสุทธิ์ใจ ใครกันนะที่สังเกตเห็นว่าไม่อาจจะเชื่อในตัว
ของผู้หญิงที่ชื่อโลล เว. ซไตน์คนนี้ได้ไปตลอดทุกเรื่อง ถ้าไม่ใช่ตัวหล่อนเอง คนที่เรียกตัวเองว่า
โลล เว. ซไตน์ การค้นพบชื่อแบบสายฟ้าแลบ ซึ่งคนอื่นๆ ไม่ใส่ใจ ซึ่งคนอื่นๆ จำไม่ได้ ชื่อที่มองไม่
เห็นตัวเอง ชื่อที่ว่างเปล่าซึ่งทุกคนในเอส. ตาร์ลาเห็นพ้องต้องกัน เป็นการให้คำจำกัดความตัวผม
มากพอๆ กับโลหิตที่หมุนเวียนในกายผม เธอหยิบผมมา เธอนำผมมาจากวง เป็นครั้งแรกที่ชื่อของ
ผมถูกเอ่ยออกมาโดยไม่ได้เรียก

“โลลา วาเลรี ซไตน์”

“คะ”

โลลต้อนรับผมด้วยรอยยิ้มผ่านตัวตอนที่มอดไหม้และโปร่งแสงของเธอ ผ่านธาตุแท้
ของเธอที่ถูกทำลายไป การที่เธอเลือกผมไม่ใช่เพราะเธอชอบผมมากกว่าคนอื่นแต่อย่างใด ผมคือ
ผู้ชายแห่งเอส. ตาร์ลาที่เธอได้ตัดสินใจเดินตามมา ตอนนี้เราสองคนถูกมัดข้อเท้าไว้ด้วยกัน
เราใกล้ชิดกันมากขึ้น เราต่างเรียกชื่อกันและกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผมขยับเข้าไปใกล้ร่างของโลล ผมอยากสัมผัสร่างกายเธอด้วยมือของผมก่อนและตาม
ด้วยริมฝีปาก

Je suis devenu maladroit. Au moment où mes mains se posent sur Lol le souvenir d'un mort inconnu me revient : il va servir l'éternel Richardson, l'homme de T. Beach, on se mélangera à lui, pêle-mêle tout ça ne va faire qu'un, on ne va plus reconnaître qui de qui, ni avant, ni après, ni pendant, on va se perdre de vue, de nom, on va mourir ainsi d'avoir oublié morceau par morceau, temps par temps, nom par nom, la mort. Des chemins s'ouvrent. Sa bouche s'ouvre sur la mienne. Sa main ouverte posée sur mon bras préfigure un avenir multiforme et unique, main rayonnante et unie aux phalanges courbées, cassées, d'une légèreté de plume et qui ont, pour moi, la nouveauté d'une fleur.

Elle a un corps long et beau, très droit, raidi par l'observation d'un effacement constant, d'un alignement sur un certain mode appris dans l'enfance, un corps de pensionnaire grandie. Mais sa douce humilité est tout entière dans son visage et dans le geste de ses doigts lorsqu'ils touchent un objet ou ma main.

- Vous avez les yeux parfois si clairs. Vous êtes si blonde.

Les cheveux de Lol ont le grain floral de ses mains. Éblouie, elle dit que je ne me trompe pas.

- C'est vrai.

Son regard luit sous ses paupières très abaissées. Il faut s'habituer à la raréfaction de l'air autour de ces petites planètes bleues auxquelles le regard pèse, s'accroche, en perdition.

- Vous sortiez d'un cinéma. C'était jeudi dernier. Vous vous souvenez comme il faisait chaud? Vous teniez votre veste dans la main.

J'écoute. Entre les mots le violon s'insinue toujours, s'acharne sur certains traits, reprend.

- Sans même y penser, vous ne saviez pas quoi faire de vous. Vous sortiez de ce couloir noir, de ce cinéma où vous étiez allé seul pour tuer le temps. Ce jour-là vous aviez du temps. Une fois arrivé sur le boulevard vous avez regardé autour de vous les femmes qui passaient.

- Que c'est faux!

ผมกลายเป็นคนงุ่มง่าม ตอนที่ผมวางมือลงบนตัวโลลผมก็หวนระลึกถึงชายแปลกหน้าผู้หนึ่งซึ่งล่องลับไปแล้วขึ้นมาอีกครั้ง เพราะว่าเขาคอนี้จะเป็นผู้รับใช้ผู้ชายแห่งที่. บีช ไมเคิล ริชาร์ดสันผู้เป็นอมตะ ผสมผสานเข้ากับเขา สับสนปนเปวมกันเป็นหนึ่งในเดียวจนจำไม่ได้อีกแล้วว่าใครเป็นใคร ไม่ว่าจะก่อนหน้านี้ หลังจากนั้น หรือระหว่างนี้ เขาทั้งสองจะต่างมองไม่เห็นกันและไม่รู้ชื่อของกันและกัน พวกเขากำลังจะตายไปแบบนี้ โดยลืมความตายไปที่ละนิด ที่ละวัน ที่ละชื่อ หนทางทั้งหลายเปิดออกแล้ว ปากของเธอแย้มจุมพิตอยู่บนริมฝีปากของผม มือที่คลีวางลงบนแขนของผมอย่างแผ่วเบาราวขนนก มือที่ผูกคอตายลงบนมือผมซึ่งมีข้อนิ้วหักโค้งแต่สำหรับผมแล้ว มันงามแบบดอกไม้แรกแย้มบอกให้รู้ล่วงหน้าถึงอนาคตหลายรูปแบบที่ไม่เหมือนใคร

เธอมีร่างระหงและงดงาม ตัวตรงมากและแข็งทื่อจากการที่ต้องระวังไม่ให้เป็นที่สังเกตอยู่ตลอดเวลา และต้องทำตัวให้ถูกต้องตามวิถีชีวิตแบบที่ได้ฝึกมาตั้งแต่สมัยเด็ก ร่างของเธอจึงเป็นร่างของเด็กนักเรียนประจำที่กำลังเติบโต แต่ใบหน้าและท่าทางของนิ้วมือเธอพยายามสัมผัสสิ่งของหรือมือของผมแสดงถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างเต็มที่

“บางคราวดวงตาของคุณช่างใสเหลือเกิน ผมของคุณก็ช่างเป็นสีทองสวยจริงๆ”

ผมของโลลสวยนุ่มเนียนเช่นเดียวกับมือของเธอ เธอยิ้มสดใสพร้อมบอกว่าผมเข้าใจถูกแล้ว

“จริงด้วยค่ะ”

สายตาของโลลวาววามภายใต้เปลือกตาที่หุบต้ำมาก คงต้องทำตัวให้ชินกับอากาศรอบๆ ที่ลดน้อยลงยามที่มองดูและจับจ้องดาวพระศุกร์เล็กๆ สีฟ้าสองดวงนี้อย่างลึนหวัง

“คุณออกมาจากโรงภาพยนตร์เมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้ว คุณจำได้ไหมคะว่าอากาศร้อนเสียจริงๆ มือคุณถือเสื้อนอกอยู่”

ผมฟังที่เธอเล่า เสียงไวโอลินดังแทรกตลอดเวลาที่เธอพูด เน้นอย่างเอาเป็นเอาตายในบางช่วงที่จังหวะกระชั้นแล้วก็กลับไปบรรเลงต่อไป

“โดยไม่ต้องคิดด้วยซ้ำ คุณไม่รู้ว่าจะทำอะไรกับตัวเอง คุณเดินออกมาตามทางเดินมีดๆ ของโรงภาพยนตร์ที่คุณเข้าไปดูคนเดียวเพื่อฆ่าเวลา วันนั้นคุณมีเวลาเหลือเฟือ เมื่อเดินไปถึงบุลวาร์ดคุณก็สออสายสลายตาไปทั่วดูบรรดาผู้หญิงที่เดินผ่านไปมา”

“ไม่จริงสักหน่อย”

- Ah! peut-être, s'écrie Lol.

Sa voix s'est de nouveau posée bas comme sans doute dans sa jeunesse, mais elle a gardé son infime lenteur. Elle se met d'elle-même dans mes bras, les yeux clos, attendant qu'autre chose arrive qui doit arriver et dont son corps disait déjà la proche célébration. La voici, dite tout bas :

- La femme qui est venue sur la place des cars, après, c'était Tatiana Karl.

Je ne lui réponds pas.

- C'était elle. Vous étiez un homme qui allait arriver tôt ou tard vers elle. Je le savais.

Ses paupières se recouvrent d'une fine rosée de sueur. J'embrasse les yeux fermés, leur mobilité est sous mes lèvres, ses yeux cachés. Je la lâche. Je la quitte. Je vais à l'autre bout du salon. Elle reste où elle est. Je me renseigne.

- Ce n'est pas que je ressemble à Michael Richardson?

- Non, ce n'est pas cela, dit Lol. Vous ne lui ressemblez pas. Non – elle traîne sur les mots – je ne sais pas ce que c'est.

Le violon cesse. Nous nous taisons. Il reprend.

- Votre chambre s'est éclairée et j'ai vu Tatiana qui passait dans la lumière.

Elle était nue sous ses cheveux noirs.

Elle ne bouge pas, les yeux sur le jardin, elle attend. Elle vient de dire que Tatiana est nue sous ses cheveux noirs. Cette phrase est encore la dernière qui a été prononcée. J'entends : «nue sous ses cheveux noirs, nue, nue, cheveux noirs». Les deux dernière mots surtout sonnent avec une égale et étrange intensité. Il est vrai que Tatiana était ainsi que Lol vient de la décrire, nue sous ses cheveux noirs. Elle était ainsi dans la chambre fermée, pour son amant. L'intensité de la phrase augmente tout à coup, l'air a claqué autour d'elle, la phrase éclate, elle crève le sens. Je l'entends avec une force assourdissante et je ne la comprends pas, je ne comprends même plus qu'elle ne veut rien dire.

Lol est toujours loin de moi, clouée au sol, toujours tournée vers le jardin, sans un cillement.

“โอ๊ย อาจจะไม่จริงก็ได้” โลกร้องขึ้น

เสียงของโลกกลับมาเบาเนิบนาบใหม่ อาจจะไม่เหมือนกับเสียงของเธอในสมัยวัยรุ่น แต่เธอก็ยังพูดซ้ำผิดปกติตามแบบของเธอ เธอเดินเข้ามาอยู่ในอ้อมกอดของผมนเอง หลับตาพร้อมคอยให้อีกสิ่งหนึ่งที่ต้องเกิดขึ้นนั้นเกิดขึ้นมาและเป็นสิ่งที่ร่างกายของเธอบอกแล้วว่าพร้อมที่จะตอบสนองในเวลาอันใกล้และตอนนี้เธอพูดด้วยเสียงเบาๆ ว่า

“ผู้หญิงที่มาถึงลานจอดรถโดยสารในเวลาต่อมาก็คือตาเตียนนา คาร์ล”

ผมไม่ตอบ

“เป็นเธอนั่นเอง แล้วฉันก็รู้ว่าคุณคือผู้ชายที่จะเดินไปหาเธอไม่ช้าก็เร็ว”

มีเหงื่อหยาดน้ำค้างเล็กๆ แต่งแต้มอยู่บนเปลือกตาของเธอ ผมจุมพิตดวงตาที่หลับพร้อมดวงตาที่มองไม่เห็นเคลื่อนไหวอยู่ภายใต้ริมฝีปากของผม ผมคลายอ้อมกอดและเดินจากเธอไปจนสุดห้องรับแขกอีกด้าน ส่วนเธอยังอยู่ที่เดิม ผมถามเธอเพราะอยากรู้ว่า

“นี่คงไม่ใช่เพราะผมคล้ายคลึงกับไมเคิล ริชาร์ดสันหรือกนะครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้น คุณไม่เหมือนเขาหรอก ไม่ใช่” โลกตอบ เธอเน้นคำ “ฉันไม่รู้ว่าจะเพราะอะไร”

เสียงไวโอลินหยุดลง เราสองคนต่างเงิบ แล้วไวโอลินก็เริ่มบรรเลงต่อไป

“ห้องของพวกคุณเปิดไฟสว่างและฉันเห็นตาเตียนนาเดินผ่านไปใแสงไฟ เธอเปลือยกายอยู่ภายใต้ผมสีดำ”

โลกไม่ได้ขยับ ตามองออกไปที่สวน เธอรีรอ เธอเพิ่งจะบอกว่าตาเตียนนาเปลือยกายอยู่ภายใต้ผมสีดำ ประโยคนี้อย่างเป็นประโยคสุดท้ายที่เธอพูดออกมา ผมได้ยินว่า “เปลือยกายอยู่ภายใต้ผมสีดำ เปลือยกาย เปลือยกาย ผมสีดำ” โดยเฉพาะอย่างยิ่งสองคำสุดท้ายดังก้องด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นเท่าๆ กันอย่างแปลกประหลาดจริงๆ แล้วตาเตียนนาก็อยู่ในสภาพตามที่โลกเพิ่งจะบรรยายไป เปลือยกายอยู่ภายใต้ผมสีดำเพื่อชู้รักของหล่อน หล่อนอยู่ในสภาพเช่นนี้ในห้องที่ปิดมิดชิด จู่ๆ น้ำเสียงของประโยคนั้นก็เน้นหนักขึ้น อากาศระเบิดออกรอบๆ ประโยคแล้วประโยคก็ระเบิดตามทำให้ความหมายปะทุออกมา แม้ว่าผมจะได้ยินประโยคนั้นดังจนหูแทบจะหนวกแต่ผมก็ไม่เข้าใจมัน ผมไม่เข้าใจอีกต่อไปแล้วด้วยซ้ำว่ามันไม่มีความหมายอะไร

โลกยังคงอยู่ห่างจากผมอย่างนั้น ตรึงติดอยู่กับพื้น หันหน้าไปทางสวนตลอดเวลาโดยไม่กระพริบตา

La nudité de Tatiana déjà nue grandit dans une surexposition qui la prive toujours davantage du moindre sens possible. Le vide est statue. Le socle est là : la phrase. Le vide est Tatiana nue sous ses cheveux noirs, le fait. Il se transforme, se prodigue, le fait ne contient plus le fait, Tatiana sort d'elle-même, se répand par les fenêtres ouvertes, sur la ville, les routes, boue, liquide, marée de nudité. La voici, Tatiana Karl nue sous ses cheveux, soudain, entre Lol V. Stein et moi. La phrase vient de mourir, je n'entends plus rien, c'est le silence, elle est morte aux pieds de Lol, Tatiana est à sa place. Comme un aveugle, je touche, je ne reconnais rien que j'aie déjà touché. Lol attend que je reconnaisse non un accordement à son regard mais que je n'aie plus peur de Tatiana. Je n'ai plus peur. Nous sommes deux, en ce moment, à voir Tatiana nue sous ses cheveux noirs. Je dis en aveugle :

- Admirable putain, Tatiana.

La tête a bougé. Lol a un accent que je ne lui connaissais pas encore, plaintif et aigu. La bête séparée de la forêt dort, elle rêve de l'équateur de la naissance, dans un frémissement, son rêve solaire pleure.

- La meilleure, la meilleure de toutes n'est-ce pas?

Je dis :

- La meilleure.

Je vais vers Lol V. Stein. Je l'embrasse, je la lèche, je la sens, je baise ses dents. Elle ne bouge pas. Elle est devenue belle. Elle dit :

- Quelle coïncidence extraordinaire.

Je ne réponds pas. Je la laisse encore loin de moi, seule au milieu du salon. Elle ne paraît pas s'apercevoir que je me suis éloigné. Je dis encore :

- Je vais quitter Tatiana Karl.

Elle se laisse glisser sur le sol, muette, elle prend une pose d'une supplication infinie.

- Je vous en supplie, je vous en conjure : ne le faites pas.

Je cours vers elle, je la relève. D'autres pourraient s'y tromper. Son visage n'exprime aucune douleur mais de la confiance.

ตาเตียนาซึ่งเปลือยเปล่าอยู่แล้วยิ่งเปลือยเปล่ามากขึ้นขณะที่เปิดเผยเนื้อตัวมากเกินไปกว่าปกติซึ่งทำให้ตัวหล่อนหมดสิ้นความหมายอันน้อยนิดที่จะมีได้ลงไปทุกที ความว่างเปล่าคือรูปปั้นและฐานของมันก็อยู่ตรงนั้น นั่นก็คือประโยชน์นั้น ความว่างเปล่าก็คือตาเตียนาเปลือยกายอยู่ภายใต้ผมสีดำ มันคือความจริง มันแปรสภาพไป มันเผยออกมาให้เห็น ความจริงจึงไม่อาจกักเก็บตัวมันเองไว้ได้อีกต่อไป ตาเตียนาหลุดออกมาจากตัวตนของหล่อนเอง หล่อนแผ่กระจายออกไปทางหน้าต่างที่เปิดอ้าไว้ กลายเป็นโคลนตม ของเหลว และน้ำขึ้นน้ำลงแห่งความเปลือยเปล่าไหลบ่าท่วมตัวเมืองและท้องถนน และแล้วตาเตียนา คาร์ลก็มาเปลือยกายภายใต้ผมสีดำอยู่ระหว่างโลล เว. ซีไดน์กับผม ประโยคนั้นเพิ่งจางหายไป ผมไม่ได้ยินอะไรอีกต่อไป มีแต่ความเงิบ ประโยคนั้นหายวับไปแทบทำโลล ส่วนตาเตียนาก็อยู่ในที่ของหล่อน ผมสัมผัสโลลเหมือนคนตาบอด แต่ผมกลับจำสิ่งที่สัมผัสไปแล้วไม่ได้ โลลไม่ได้คอยให้ผมยอมรับว่าเห็นพ้องกับความคิดของเธอ แต่คอยให้ผมยอมรับว่าผมไม่กลัวตาเตียนาอีกต่อไป ผมไม่กลัวอีกต่อไปแล้ว ขณะนี้มีแต่เราสองคนที่เห็นตาเตียนาเปลือยกายอยู่ภายใต้ผมสีดำ ผมพูดโดยไม่ทันได้คิดว่า

“ตาเตียนา สาวใจง่ายแสนสวย”

โลลขยับศีรษะ เธอพูดด้วยสำเนียงที่ผมไม่เคยได้ยินมาก่อน เป็นสำเนียงที่โอดครวญและแหลมสูง เป็นสำเนียงของสัตว์ป่าที่ถูกพรากจากป่าขณะที่กำลังหลับและฝันถึงเขตร้อนซึ่งเป็นถิ่นกำเนิดของมันและในฝันถึงเขตร้อนนั้น มันร้องให้ตัวสั้นงังก

“เธอเป็นผู้หญิงที่ยอดเยียมที่สุด ยอดเยียมที่สุดในบรรดาผู้หญิงทุกคนใช่ไหมคะ”

ผมตอบว่า

“เธอเป็นผู้หญิงที่ยอดเยียมที่สุดครับ”

ผมเดินไปหาโลล จุมพิตเธอ โลมเลียเธอ ดอมดมเธอและจุมพิตฟันของเธอ เธอไม่ขยับตัว เธอกลายเป็นหญิงงาม เธอบอกว่า

“ช่างบังเอิญอย่างน่าประหลาดนะคะ”

ผมไม่ตอบ ผมเดินห่างออกจากเธออีกครั้ง ปล่อยให้เธออยู่ตามลำพังกลางห้องรับแขก รู้สึกว่าเธอไม่ได้สังเกตเห็นว่าผมถอยห่างมา ผมบอกอีกว่า

“ผมจะเลิกกับตาเตียนา คาร์ล”

เธอต้งตัวลงกับพื้น นิ่งเงิบ นิ่งในท่าอ้อนวอนอย่างไม่รู้จบ

“ขอร้องเถอะคะ ได้โปรดเถอะคะ อย่าทำอย่างนั้นนะคะ”

ผมวิ่งไปหาเธอ พยุงเธอลุกขึ้น ถ้าเป็นคนอื่นๆ ก็อาจจะเข้าใจผิดได้เพราะใบหน้าของเธอไม่ได้ฉายแววโศกเศร้าแต่อย่างใด หากแต่ฉายแววเชื่อมั่น

- Quoi?

- Je vous en supplie.

- Dites pourquoi?

Elle dit :

- Je ne veux pas.

Nous sommes enfermés quelque part. Tous les échos se meurent. Je commence à voir clair, petit à petit, très très peu. Je vois des murs, lisses, qui n'offrent aucune prise, ils n'étaient pas là tout à l'heure, ils viennent de s'élever autour de nous. On m'offrirait de me sauver, je ne comprendrais pas. Mon ignorance elle-même est enfermée. Lol se tient devant moi, elle supplie de nouveau, je m'ennuie brusquement à la traduire.

- Je ne quitterai pas Tatiana Karl.

- Oui. Vous devez la revoir.

- Mardi.

Le violon cesse. Il se retire, il laisse derrière lui les cratères ouverts du souvenir immédiat. Je suis épouvanté par les autres gens que Lol.

- Et vous? Vous? Quand?

Elle dit mercredi, l'endroit, l'heure.

Je ne rentre pas chez moi. Rien n'est ouvert dans la ville. Alors je vais devant la villa des Beugner, puis je rentre par la porte du jardinier. La fenêtre de Tatiana est éclairée. Je frappe à la vitre. Elle a l'habitude. Elle s'habille très vite. Il est trois heures du matin. Elle fait très doucement bien que, j'en suis sûr, Pierre Beugner n'ignore rien. Mais c'est elle qui tient à faire comme si la chose était secrète. À S. Tahla elle croit passer pour une femme fidèle. Elle tient à cette réputation.

- Mais, mardi? demande-t-elle.

- Mardi aussi.

J'ai garé l'auto loin de la grille. Nous allons à l'Hôtel des Bois, tous feux éteints le temps de longer la villa. Dans l'auto, Tatiana demande :

- Comment était Lol après notre départ?

“คุณพูดว่าไงนะครับ”

“ฉันขอร้องถอนะนะคะ”

“บอกมาสิครับว่าทำไม”

เธอตอบว่า

“ฉันไม่ต้องการค่ะ”

เราทั้งคู่ถูกกักขังไว้ที่ไหนสักแห่ง เสียงสะท้อนทั้งหลายมลายหายไป ผมเริ่มเห็นอะไรชัดขึ้นทีละนิดๆ แต่ก็น้อยมากๆ ผมเห็นกำแพงเรียบๆ ที่ไม่มีอะไรให้ยึด เมื่อสักครูนี่มันยังไม่ได้อยู่ตรงนั้น พวกมันเพิ่งโผล่ขึ้นมารอบๆ ตัวเรา ถึงใครๆ เสนอจะช่วยผมแต่ผมก็คงจะไม่เข้าใจอยู่ดี ความไม่รู้ของผมเองถูกปิดกั้น โลกยื่นอยู่ต่อหน้าผม เธอวิงวอนอีกครั้ง จู่ๆ ผมก็รู้สึกเบื่อที่ต้องตีความตัวเอง

“ผมจะไม่เลิกกับตาเตียนา คาร์ล”

“ถูกแล้วค่ะ คุณต้องไปพบเธออีก”

“วันอังคาร”

เสียงไวโอลินหยุดลง มันเงียบไป มันทิ้งปากปล่องภูเขาไฟแห่งความทรงจำสดๆ ร้อนๆ ให้เปิดค้างไว้เบื้องหลัง ผมรู้สึกกลัวคนอื่นๆ ที่ไม่ใช่โลลขึ้นมา

“แล้วคุณล่ะ คุณล่ะ ผมจะเจอคุณได้เมื่อไหร่ครับ”

เธอบอกว่าวันพุธ พร้อมทั้งบอกเวลาและสถานที่

ผมไม่กลับไปบ้าน ไม่มีร้านไหนในเมืองเปิดสักร้าน ดังนั้นผมจึงไปที่หน้าบ้านของพวกเขา เบิกเนอร์แล้วผมเข้าไปทางประตูคนสวน หน้าต่างห้องของตาเตียนายังเปิดไฟสว่างอยู่ ผมเคาะที่กระจกหน้าต่าง หล่อนชินกับวิธีนี้อยู่แล้ว หล่อนแต่งตัวอย่างรวดเร็ว ตอนนั้นเป็นเวลาตีสามแล้ว หล่อนทำทุกอย่างเบาๆ ทั้งๆ ที่ผมแน่ใจว่าปีแยร์ เบิกเนอร์รู้ทุกอย่างแต่ตาเตียนาก็ตั้งใจทำราวกับว่าเรื่องนี้เป็นความลับที่เอส. ตาร์ลา หล่อนเชื่อว่าตัวหล่อนเองได้ชื่อว่าเป็นภรรยาผู้ซื่อสัตย์ หล่อนจึงตั้งใจที่จะรักษาชื่อเสียงนี้ไว้

“อ้าว ก็นัดกันวันอังคารไม่ใช่หรือคะ” หล่อนถาม

“วันอังคารก็ค่อยเจอกันอีก”

ผมจอตกรถทิ้งไว้ห่างจากประตูรั้ว เราสองคนไปที่โรงแรมเดส์บัวส์ ตอนเล่นเลียบตัวบ้านผมดับไฟรถทุกดวง ตอนอยู่ในรถตาเตียนาถามผมว่า

“หลังจากพวกเรากลับกันแล้ว โลกเป็นอย่างไรบ้าง”

- Raisonnable.

“ก็พูดจารู้เรื่องดีนี่”

Lorsque je suis allée à la fenêtre de la chambre de l'Hôtel des Bois où j'attendais Tatiana Karl, le mardi, à l'heure dite, c'était la fin du jour, et que j'ai cru voir à mi-distance entre le pied de la colline et l'Hôtel une forme grise, une femme, dont la blondeur cendrée à travers les tiges du seigle ne pouvait pas me tromper, j'ai éprouvé, cependant que je m'attendais à tout, une émotion très violente dont je n'ai pas su tout de suite la vraie nature, entre le doute et l'épouvante, l'horreur et la joie, la tentation de crier gare, de secourir, de repousser pour toujours ou de me prendre pour toujours, pour toute Lol v. Stein, d'amour. J'ai étouffé un cri, j'ai souhaité l'aide de Dieu, je suis sorti en courant, je suis revenu sur mes pas, j'ai tourné en rond dans la chambre, trop seul à aimer ou à ne plus aimer, souffrant, souffrant de l'insuffisance déplorable de mon être à connaître cet événement.

Puis l'émotion s'est apaisée un peu, elle s'est ramassée sur elle-même, j'ai pu la contenir. Ce moment a coïncidé avec celui où j'ai découvert qu'elle aussi devait me voir.

Je mens. Je n'ai pas bougé de la fenêtre, confirmé jusqu'aux larmes.

เมื่อผมเดินไปยืนที่หน้าต่างห้องของโรงแรมเดส์บัวส์เพื่อรอตาเตียนาในวันอังคารตามเวลาที่นัดกันไว้ นั่นเป็นเวลาพลบค่ำแล้ว ผมคิดว่าช่วงตรงกลางระหว่างตื่นเนินเข้ากับตัวโรงแรม ผมเห็นร่างสีเทาๆ ของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งผมจำผมสีทองอมเทาท่ามกลางต้นข้าวไรย์ได้แม่นยำ ทั้งๆ ที่ผมเตรียมใจสำหรับทุกอย่างไว้แล้วแต่ผมก็ยังเกิดความรู้สึกอย่างหนึ่งที่รุนแรงมากซึ่งผมเองก็บอกไม่ได้ในทันทีว่าเป็นความรู้สึกอะไรกันแน่ ระหว่างความสงสัยกับความตื่นตระหนก ความขยะเขยงกับความยินดี ความรู้สึกที่อยากจะตะโกนให้สุดเสียง อยากจะร้องขอความช่วยเหลือ อยากจะขับไล่ไล่ส่งไปตลอดกาลหรือว่าจะรักตัวตนทั้งหมดของโลกไปตลอดกาล ผมพยายามไม่ส่งเสียงร้องออกมา ผมภาวนาให้พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าช่วย ผมวิ่งออกไปจากห้องและวิ่งกลับมา ผมเดินวนไปเวียนมาอยู่ในห้อง อ่างกว้างเกินว่าจะรักหรือจะไม่รักอีกต่อไป ผมทุกข์ทรมาน ทุกข์ทรมานเพราะรู้สึกเวทนาตัวเองที่ไม่อาจจะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นได้

จากนั้นความรู้สึกจึงค่อยบรรเทาเบาบางลงบ้าง เมื่อมันกลับเข้าไปเข้าทางผมจึงระงับอารมณ์ไว้ได้และช่วงนั้นบังเอิญตรงกับตอนที่ผมรู้ว่าโลกก็คงต้องเห็นผมเช่นกัน

ผมโกหกจริงๆ แล้วผมไม่ได้ขยับตัวจากหน้าต่าง สิ่งที่เห็นยืนยันชัดเจนจนผม
น้ำตาไหล

Tout à coup la blondeur n'a plus été pareille, elle a bougé puis elle s'est immobilisée. J'ai cru qu'elle devait s'être aperçue que j'avais découvert sa présence.

Nous nous sommes donc regardés, je l'ai cru. Combien de temps?

J'ai tourné la tête, à bout de forces, vers la droite du champ de seigle où elle n'était pas. De ce côté-là Tatiana, en tailleur noir, arrivait. Elle a payé le taxi et s'est engagée lentement entre les aulnes.

Elle a ouvert la porte de la chambre sans frapper, doucement. Je lui ai demandé de venir avec moi à la fenêtre, un moment. Tatiana est venue. Je lui ai montré la colline et le champ de seigle. Je me tenais derrière elle. Ainsi, Tatiana, je la lui ai montrée.

- Nous ne regardons jamais. C'est assez beau de ce côté-ci de l'hôtel.

Tatiana n'a rien vu, elle a regagné le fond de la chambre.

- Non, ce paysage est triste.

Elle m'a appelé.

- Il n'y a rien à voir, viens.

Sans lui faire grâce d'aucune approche, Jacques Hold rejoignit Tatiana

Karl.

จู่ ๆ ผู้หญิงผมสีทองก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เธอขยับตัว จากนั้นก็หยุดนิ่ง ผมเชื่อว่า เธอจะต้องสังเกตเห็นผมเห็นเธอแล้ว

ผมเชื่อว่าเราต่างก็มองกันอยู่อย่างนั้น แต่มองอยู่เป็นเวลานานเท่าไรล่ะ

พอหมดแรงเข้าผมจึงหันหน้าไปทางขวาของทุ่งข้าวไรย์ด้านที่ไม่มีโลลอยู่ จากฟากนั้น ผมเห็นตาเตียนนาในชุดสูทสีดำกำลังมาถึง เธอจ่ายค่ารถแท็กซี่และออกเดินช้า ๆ มาตามทางเดินที่มี ต้นอัลเดอร์ขึ้นอยู่สองข้างทาง

ตาเตียนนาเปิดประตูห้องเบา ๆ โดยไม่เคาะ ผมขอให้หล่อนเดินมายืนที่หน้าต่างกับผม คู่หนึ่ง เมื่อตาเตียนนามาถึง ผมก็ชี้ให้หล่อนดูเนินเขาและทุ่งข้าวไรย์ ผมยืนอยู่ข้างหลังหล่อน ด้วย วิธีนี้โลลจึงมองเห็นตาเตียนนาได้

“พวกเราไม่เคยดูกันเลยนะ ทางฟากนี้ของโรงแรมก็สวยดีออก”

ตาเตียนนามองไม่เห็นอะไร หล่อนเดินกลับไปที่พักห้อง

“ไม่เห็นสวยเลย วิวมันเศร้าออก”

หล่อนเรียกผม

“ไม่เห็นจะมีอะไรให้ดูเลย มานี่เถอะคะ”

ฉาควิลล์ ไสลดต์เดินเข้ามาหาตาเตียนนา คาร์ลโดยไม่พูดพล่ามทำเพลง

Jacques Hold posséda Tatiana Karl sans merci. Elle n'opposa aucune résistance, ne dit rien, ne refusa rien, s'émerveilla d'une telle possession.

Leur plaisir fut grand et partagé.

Cet instant d'oubli absolu de Lol, cet instant, cet éclair dilué, dans le temps uniforme de son guet, sans qu'elle ait le moindre espoir de le percevoir, Lol désirait qu'il fût vécu. Il le fut.

Accroché à elle Jacques Hold ne pouvait se séparer de Tatiana Karl. Il lui parla. Tatiana Karl était incertaine de la destination des mots que lui dit Jacques Hold. Sans aucun doute elle ne crut pas qu'ils s'adressaient à elle, ni pour autant à une autre femme, absente ce jour, mais qu'ils exprimaient le besoin de son cœur. Mais pourquoi cette fois-ci plutôt qu'une autre? Tatiana cherchait dans leur histoire, pourquoi?

- Tatiana tu es ma vie, ma vie , Tatiana.

Les divagations de son amant ce jour-là, Tatiana les écouta tout d'abord dans le plaisir qu'elle aime, d'être dans les bras d'un homme une femme mal désignée.

- Tatiana je t'aime, je t'aime Tatiana.

Tatiana acquies ça, consolatrice, maternellement tendre :

- Oui. Je suis là. Près de toi.

Tout d'abord dans le plaisir qu'elle aime de voir dans quelle liberté on était auprès d'elle puis, tout à coup, interdite, dans l'orient pernicieux des mots.

- Tatiana, ma sœur, Tatiana.

Entendre ça, ce qu'il dirait si elle n'était pas Tatiana, ah! douce parole.

- Comment te faire encore plus, Tatiana?

Il devait y avoir une heure que nous étions là tous les trois, qu'elle nous avait vus tour à tour apparaître dans l'encadrement de la fenêtre, ce miroir qui ne reflétait rien et devant lequel elle devait délicieusement ressentir l'éviction souhaitée de sa personne.

- Peut-être que sans le savoir...dit Tatiana, toi et moi...

ฌาคส์ โฮลต์ครอบครองตาเตียนา คาร์ลอย่างไม่ปราณีปราศรัย หล่อนไม่ขัดขืนแม้แต่น้อย ไม่พูดอะไร และไม่ปฏิเสธอะไร หล่อนอิมเมมกับการครอบครองเช่นนี้

ทั้งสองต่างสุขสมด้วยกันเต็มที่

ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่ฌาคส์ลึบโลลไปเสียสนิท เป็นช่วงเวลาที่เลือนหายไปชั่วแวบเดียว ชั่วระยะเวลาที่โลลยังเฝ้ามองอยู่ในท่าเดิมโดยไม่มี ความหวังแม้้น้อยนิดที่จะได้เห็นมัน ก็โลลปรารถนาให้ช่วงเวลานั้นเกิดขึ้นและมันก็เกิดขึ้นแล้ว

เพราะติดพันอยู่กับตาเตียนา คาร์ล ฌาคส์ โฮลต์จึงไม่อาจผละจากหล่อนได้ เขาพูดกับหล่อน แต่ตาเตียนา คาร์ลไม่แน่ใจว่าถ้อยคำที่ฌาคส์ โฮลต์กำลังพูดนั้นตั้งใจพูดกับใครกันแน่ แน่นอนว่าตาเตียนาไม่เชื่อว่าฌาคส์ โฮลต์ตั้งใจพูดกับหล่อนและไม่เชื่อว่าเขาตั้งใจพูดกับผู้หญิงอีกคนซึ่งไม่อยู่ที่นั่นในวันนั้นด้วยเหมือนกัน แต่ถ้อยคำเหล่านั้นแสดงออกถึงความต้องการในจิตใจของฌาคส์ โฮลต์ แต่เหตุใดจึงพูดในครั้งนี่แทนที่จะเป็นครั้งอื่นล่ะ ตาเตียนาพยายามหาคำตอบจากชีวิตรักของพวกเขาทั้งคู่ว่าทำไม

“ตาเตียนา เธอคือยอดดวงใจของฉัน ยอดดวงใจของฉัน ตาเตียนา”

ตอนแรกตาเตียนาฟังคำพร่ำเพ้อของชู้รักในวันนั้นด้วยความยินดีแบบที่หล่อนชอบ เมื่อหล่อนได้กลายเป็นผู้หญิงผิดตัวในอ้อมกอดของผู้ชายคนหนึ่ง

“ตาเตียนา ฉันรักเธอ ฉันรักเธอ ตาเตียนา”

ตาเตียนาพยักหน้ารับคำพร่ำเพ้อด้วยท่าทีปลอบประโลมและอ่อนโยนดูจмарดา

“จ๊ะ ฉันอยู่ที่นี่แล้ว ช่างๆ เธอไงล่ะ”

ตอนแรกตาเตียนาฟังด้วยความยินดีแบบที่หล่อนชอบที่ได้เห็นว่าผู้ที่อยู่ข้างกายหล่อนเป็นอิสระเพียงใด แต่จู่ๆ หล่อนก็ตกตะลึงเพราะถ้อยคำนั้นสื่อความหมายที่น่ากลัวออกมา

“ตาเตียนา นื่องรัก ตาเตียนา”

ลองมาได้ยินที่เขาพูดสิ สิ่งที่เขาจะพูดถ้าหากหล่อนไม่ใช่ตาเตียนา แหม ช่างเป็นถ้อยคำหวานซึ่งเสียจริงๆ

“จะให้ฉันทำอะไรให้เธอได้มากกว่านี้อีกจ๊ะ ตาเตียนา”

พวกเขาทั้งสามคนคงจะอยู่ที่นั่นมาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงแล้วและโลลได้มองเห็นพวกเขาสลัดกันมาปรากฏตัวที่ช่องหน้าต่างและเมื่ออยู่หน้ากระจกบานที่ไม่สะท้อนอะไรเลยนี้โลลคงจะรู้สึกอิมเมมที่ได้เห็นตัวตนของเธอถูกเขาทิ้งตามที่เธอปรารถนา

“อาจจะเป็นไปได้ว่า โดยที่ไม่รู้ว่าเธอจะทำอะไรให้ฉันได้มากกว่านี้... เธอกับฉัน...”

ตาเตียนากล่าว

Ce fut le soir enfin.

Jacques Hold recommença encore avec de plus en plus de mal à posséder Tatiana Karl. A un moment, il parla continûment à une autre qui ne voyait pas, qui n'entendait pas, et dans l'intimité de laquelle, étrangement il parut se trouver.

Et puis le moment arriva où Jacques Hold n'eut plus les moyens de posséder encore Tatiana Karl.

Tatiana Karl cru qu'il s'était endormi. Elle le laissa à ce répit, se blottit contre lui qui était à mille lieues de là, nulle part, dans les champs, et attendit qu'une nouvelle fois encore, il l'empoigne. Mais inutilement. Tandis qu'il dormait, croyait-elle, elle, elle lui parla :

- Ah ces mots, tu devrais te taire, ces mots, quel danger.

Tatiana Karl regrette. Elle n'était pas celle qu'il aurait pu aimer. Mais n'aurait-elle pas pu l'être, elle, autant qu'une autre? Il était entendu depuis le début qu'elle ne serait que la femme de S. Tahla, rien d'autre, rien, qu'elle ne croyait pas que le changement foudroyant de Michael Richardson était pour quelque chose dans cette décision. Mais quel dommage tout à coup, ces mots de sentiment, perdus?

Ce soir-là, pour la première fois depuis le bal de T. Beach, dit Tatiana, elle retrouva, elle eut dans la bouche le goût commun, le sucre du cœur.

Je suis retourné à la fenêtre, elle était toujours là, là dans ce champ, seule dans ce champ d'une manière dont elle ne pouvait témoigner devant personne. J'ai su cela d'elle en même temps que j'ai su mon amour, sa suffisance inviolable, géante aux mains d'enfant.

Il regagna le lit, s'allongea le long de Tatiana Karl. Ils s'enlacèrent dans la fraîcheur du soir naissant. Par la fenêtre ouverte entra le parfum du seigle. Il le dit à Tatiana.

- L'odeur du seigle?

Elle la sentait. Elle lui dit qu'il était tard et qu'elle devait rentrer. Elle lui donna rendez-vous trois jours après, dans la crainte qu'il refuse. Il accepta au contraire sans même chercher si ce jour-là il était libre.

ในที่สุดก็ถึงเวลาพลบค่ำ

ฌาคส์ โฮลด์เริ่มที่จะครอบครองตาเตียนา คาร์ลอีกครั้งแต่ก็ยิ่งแย่งทุกที มีอยู่ช่วงหนึ่งเขายังพูดต่อไปเรื่อยๆ กับผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เห็นและไม่ได้ยินแต่เขารู้สึกว่าได้มาอยู่ใกล้ชิดกับผู้หญิงคนนั้นอย่างน่าประหลาด

และแล้วก็ถึงเวลาที่ฌาคส์ โฮลด์หมดหนทางจะครอบครองตาเตียนา คาร์ลได้อีกแล้ว ตาเตียนา คาร์ลคิดว่าฌาคส์คงจะผล็อยหลับไป หล่อนปล่อยให้ฌาคส์ได้พักเหนื่อยและอิงแอบอยู่กับเขา รอคอยที่จะให้เขารวบตัวหล่อนเข้ามาอีกครั้ง แต่ไม่เป็นผลเพราะจิตใจของฌาคส์ล่องลอยไปไกลนับพันโยชน์จากที่นี่ ไม่ได้ไปที่ไหนหรอก แต่อยู่ในท้องทุ่งและขณะที่คิดว่าฌาคส์กำลังหลับ ตาเตียนาก็พูดกับเขาว่า

“โอ คำพูดพวกนั้นนะ เธอไม่น่าพูดออกมา คำพูดเหล่านั้นมันอันตรายจริงๆ”

ตาเตียนา คาร์ลรู้สึกเสียใจ หล่อนไม่ใช่ผู้หญิงที่ฌาคส์น่าจะจะได้มารัก แต่ตัวหล่อนเองหล่อนก็เป็นผู้หญิงที่ฌาคส์น่าจะจะได้มารักพอๆ กับผู้หญิงอีกคนไม่ใช่รี พวกเขาตกลงกันแล้วตั้งแต่ต้นว่าหล่อนจะเป็นแค่ผู้หญิงแห่งเอส. ตาห์ลา ไม่มีอะไรอื่น ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ตาเตียนาไม่คิดว่าการเปลี่ยนใจรวดเร็วแบบสายฟ้าแลบของไมเคิล ริชาร์ดสันจะมีส่วนในการตัดสินใจนี้อยู่บ้าง แต่น่าเสียดายที่จู่ๆ คำที่แสดงความรู้สึกเหล่านั้นมันมลายหายไปหมดสิ้นแล้วหรือ

ตาเตียนาบอกว่า คินนั้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่งานเดินรำที่ที. ปีชที่ปากของหล่อนได้ลิ้มรสที่ใครๆ ก็รู้จักกันดีอีกครั้ง นั่นก็คือความหวานของหัวใจ

ผมเดินกลับไปทำหน้าที่ เธอยังอยู่ที่นั่นตลอดเวลา ในท้องทุ่งนั้น อยู่ตามลำพังในท้องทุ่งในอิริยาบถที่เธอไม่สามารถจะแสดงต่อหน้าใครได้ ผมรู้สิ่งนี้จากโลลพร้อมๆ กับที่ผมรับรู้ความรักของผมและความรักอันยิ่งใหญ่แต่เปราะบางที่เพียงพออย่างไม่อาจจะเม็ดได้

เขากลับไปที่เตียงและทอดตัวลงเคียงข้างตาเตียนา คาร์ล พวกเขาโอบกอดกันท่ามกลางอากาศที่สดชื่นในช่วงเริ่มค่ำ มีกลิ่นหอมของข้าวไรย์ไซยมาทางหน้าต่างที่เปิดอยู่ เขาบอกให้ตาเตียนาได้รับรู้

“กลิ่นข้าวไรย์รี”

ตาเตียนาสูดกลิ่น หล่อนบอกเขาว่าสายแล้ว หล่อนต้องกลับเสียที หล่อนนัดเจอเขาอีกในสามวันข้างหน้าด้วยความกลัวว่าเขาจะปฏิเสธ ตรงกันข้าม เขากลับรับนัดโดยไม่ต้องนึกด้วยซ้ำว่าวันนั้นเขาว่างหรือเปล่า

Du pas de la porte, elle demanda s'il pouvait lui dire quelque chose de son état.

- Je veux te revoir, dit-il, te revoir encore et encore.
- Ah! tu ne devrais pas parler comme ça, tu ne devrais pas.

Quand elle a été partie j'ai éteint les lumières de la chambre afin de permettre à Lol de s'éloigner du champ et de regagner la ville sans risquer de me rencontrer.

หล่อนถามมาจากกรณีประตู่ว่าเขาพอจะบอกได้ไหมว่าเขารู้สึกอย่างไร

“ฉันอยากพบเธออีก พบเธออีก และพบอีก” ฉมาคส์ตอบ

“โอ เธอไม่น่าพูดอย่างนั้น ไม่น่า”

เมื่อตาเตียนากลับไปแล้ว ผมดับไฟในห้องเพื่อจะให้ไหลออกไปจากทุ่งข้าวไรย์และ
กลับเข้าเมืองไปโดยไม่ต้องกลัวว่าจะเจอผม

Le lendemain je m'arrange pour m'absenter de l'hôpital pendant une heure dans l'après-midi. Je la cherche. Je repasse devant le cinéma devant lequel elle m'a trouvé. Je passe devant chez elle : le salon est ouvert, la voiture de Jean Bedford n'est pas là, c'est un jeudi, j'entends un rire de petite fille qui vient de la pelouse sur laquelle donne la salle de billard, puis deux rires qui s'entremêlent, elle n'a que des filles, trois. Une femme de chambre sort par le perron, jeune et assez belle, en tablier blanc, elle prend une allée qui aboutit à la pelouse, me remarque, arrêté dans la rue, me sourit, disparaît. Je pars. Je veux éviter d'aller vers l'Hôtel des Bois, j'y vais , j'arrête l'auto, je contourne l'hôtel assez loin, je fais le tour du champ de seigle, le champ est vide, elle ne vient que lorsque nous y sommes, Tatiana et moi. Je repars. Je roule doucement dans les rues principales, il me vient à l'idée qu'elle est peut-être dans le quartier où habite Tatiana. Elle y est. Elle est dans le boulevard qui longe sa maison, à deux cents mètres de celle-ci. J'arrête l'auto et je la suis à pied. Elle va jusqu'au bout du boulevard. Elle marche assez rapidement, sa démarche est aisée, belle. Elle me paraît plus grande que les deux fois où je l'ai vue. Elle porte son manteau gris, un chapeau noir sans bords. Elle tourne sur la droite dans la direction qui mène vers chez elle, elle disparaît. Je reviens vers l'auto, épuisé. Elle continue donc ses promenades et je pourrai, si je ne peux pas arriver à l'attendre, la rencontrer. Elle marchait assez rapidement, elle ralentissait parfois

วันรุ่งขึ้นผมจัดการปลีกตัวจากโรงพยาบาลไปหนึ่งชั่วโมงในตอนบ่าย ผมตามหาโลล ผมผ่านไปหน้าโรงภาพยนตร์ที่เธอเคยเจอผมอีกครั้ง ผมผ่านไปหน้าบ้านเธอ เห็นห้องรับแขกเปิดไว้ ไม่มีรถยนต์ของฌอง เบดฟอร์ดจอดอยู่ วันนี้วันพฤหัสบดี ผมได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กผู้หญิง ดังมาจากสนามหญ้าหน้าห้องบิลเลียด ต่อจากนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะสองเสียงสอดประสานกัน โลลมีแต่ลูกสาวสามคน สาวใช้ประจำตัวโผล่มาทางบันไดหน้าบ้าน เธอยังสาวและสวยพอตัว เธอ คาดผ้ากันเปื้อนสีขาวเดินมาตามทางซึ่งตัดไปสู่สนามหญ้า เธอสังเกตเห็นผมหยุดอยู่ที่ถนน ยิ้มให้ผมแล้วก็เดินลับไป ผมจากมา ผมอยากเลี้ยงไม่ไปโรงแรมเดส์บัวส์แต่ผมก็ไปที่นั่น ผมหยุดรถ ผม ขับอ้อมโรงแรมมาไกลพอควร วนรอบทุ่งข้าวไรย์ แต่ทุ่งข้าวก็ว่างเปล่า โลลจะมาเฉพาะตอนที่เรา สองคน ผมกับตาเตียนาอยู่ที่นั่นเท่านั้น ผมขับรถต่อไป ผมขับช้าๆ ไปตามถนนสายใหญ่ๆ แล้วผม ก็ถูกคิดได้ว่าบางทีโลลอาจจะอยู่ในย่านอันเป็นที่ตั้งของบ้าน ตาเตียนา แล้วเธอก็อยู่ที่นั่นจริงๆ โลลอยู่บนบุลวาร์ดที่เลียบบตัวบ้านของตาเตียนา ห่างจากบ้านไปสองร้อยเมตร ผมหยุดรถและลง เดินตามเธอไป โลลเดินไปจนสุดบุลวาร์ด เธอเดินค่อนข้างเร็วในท่าสบายๆ แต่สวยงาม ดูเหมือน เธอจะตัวสูงกว่าที่ผมเคยเห็นเมื่อสองครั้งก่อน เธอสวมเสื้อคลุมสีเทาและหมวกไร่ขอบสีดำ เธอ เลี้ยวขวาในทิศที่ตรงไปยังบ้านของเธอแล้วก็เดินลับไป ผมกลับมาที่รถรู้สึกเหนื่อยหมดแรง นี่แสดง ว่าโลลยังคงออกมาเดินเล่นเป็นประจำและผมก็จะเจอเธอได้ถ้าหากผมรอไม่ไหว เธอเดิน

jusqu'à s'arrêter puis repartait. Elle était plus grande que chez elle, plus élancée. Ce manteau gris je l'ai reconnu, ce chapeau noir sans bords, non, elle ne l'avait pas dans le champ de seigle. Je ne l'aborderai jamais. Moi non plus. Je n'irai pas lui dire : «Je n'ai pas pu attendre jusqu'à tel jour, telle heure.» Demain. Le dimanche, sort-elle? Le voici. Il est immense et beau. Je ne suis pas de service à l'hôpital. Un jour me sépare d'elle. Je la cherche des heures en auto, à pied. Elle n'est nulle part. Sa maison est toujours pareille, aux baies ouvertes. L'auto de Jean Bedford n'est toujours pas là, aucun rire de petite fille. A cinq heures je vais prendre le thé chez les Beugner. Tatiana me rappelle l'invitation de Lol pour après-demain lundi. Inepte invitation. On dirait qu'elle veut faire comme les autres, dit Tatiana, se ranger. Le soir, ce dimanche soir, je retourne encore devant chez elle. Maison aux baies ouvertes. Le violon de Jean Bedford. Elle est là, elle est là dans le salon, assise. Ses cheveux sont défaits. Autour d'elle trois petites filles circulent, occupées à je ne sais quoi. Elle ne bouge pas, absente, elle ne parle pas aux enfants, les enfants non plus ne lui adressent pas la parole. Une à une, je reste assez longtemps, les petites filles l'embrassent et s'en vont. Des fenêtres s'allument au premier étage. Elle reste dans le salon, dans la même position. Tout à coup, voici qu'elle se sourit à elle-même. Je ne l'appelle pas. Elle se lève, éteint, disparaît. C'est demain.

C'est un salon de thé près de la gare de Green Town. Green Town est à moins d'une heure en car de S. Thala. C'est elle qui a fixé ce lieu, ce salon de thé.

Elle était déjà là lorsque je suis arrivé. Il n'y avait pas encore beaucoup de monde, il est encore tôt. Je l'ai vue tout de suite, seule, entourée de tables vides. Elle m'a souri, du fond du salon de thé, d'un sourire charmé, conventionnel, différent de celui que je lui connais.

Elle m'a accueilli presque poliment, avec gentillesse. Mais lorsqu'elle a levé les yeux j'ai vu une joie barbare, folle, dont tout son être devait être enfiévré : la joie d'être là, face à lui, à un secret qu'il implique, que jamais elle ne lui dévoilera, il le sait.

- Que je vous ai cherchée, que j'ai marché dans les rues.

ค่อนข้างเร็วแต่บางครั้งเธอก็ชะลอฝีเท้าลงจนถึงกับหยุดแล้วก็ออกเดินต่อ เธอตัวสูงกว่า สะอิดสะอังกว่กว่าตอนที่เราพบกันที่บ้านของเธอ ผมจำเลื้อยคลุมสีเทาตัวนี้ได้แต่หมวกไร้ขอบสีดำใบนี้ผมไม่เคยเห็น ไม่หรอก เธอไม่ได้สวมมันตอนที่อยู่ในทุ่งข้าวไรย์ตอนนั้น ไม่มีวันที่ผมจะเข้าไปทัก โลก ผมจะไม่ไปบอกเธอด้วยเช่นกันว่า “ผมคอยจนถึงวันนั้นเวลานั้นไม่ไหวหรอกนะ” วันพรุ่งนี้วันอาทิตย์เธอจะออกมาวิ่งเปลา่นะ แล้วก็ถึงวันอาทิตย์ วันที่ยิ่งใหญ่และสวยงาม ผมไม่ต้องเข้าเวรที่โรงพยาบาล อีกวันเดียวผมก็จะได้เจอเธอแล้ว ผมทั้งขับรถทั้งเดินตามหาโลกอยู่หลายชั่วโมงแต่ก็ไม่เจอเธอที่ไหนสักแห่ง บ้านของโลกยังคงเหมือนเดิมอยู่ตลอด มีหน้าต่างบานยาวจรดพื้นเปิดอยู่ รถยนต์ของฌอง เบตฟอร์ดก็ไม่อยู่ที่บ้านเหมือนเดิม ไม่มีเสียงหัวเราะของเด็กผู้หญิงแม้แต่บ่อย ตอนห้าโมงเย็น ผมจะไปตีมน้ำชาที่บ้านของครอบครัวเบิกเนอร์ ตาเตียนาเตือนผมเรื่องที่คุณพ่อพวกเราวันมะรืนนี้ คือวันจันทร์ คำเชิญง่เง่า ตาเตียนาบอกว่า พุดได้เลยว่าโลกอยากทำเหมือนคนอื่น อยากทำตัวให้ถูกต้องเหมาะสม ตอนค่ำ คำวันอาทิตย์นี้ผมย้อนกลับมาที่หน้าบ้านของโลกอีก บ้านหลังที่มีหน้าต่างบานยาวจรดพื้นเปิดอยู่ ได้ยินเสียงไวโอลินของฌอง เบตฟอร์ด โลกอยู่ที่นั่น อยู่ตรงนั้น นั่งอยู่ในห้องรับแขก ผมยุ่ง มีเด็กหญิงเล็กๆ สามคนเดินวนไปวนมาสาละวนทำอะไรอยู่ ก็ไม่รู้ โลกนั่งนิ่งๆ และใจลอย เธอไม่พูดกับลูกๆ พวกเธอก็ไม่พูดกับโลกเหมือนกัน ผมอยู่ตรงนั้น ค่อนข้างนาน เด็กๆ เข้าไปหอมแก้มโลกทีละคนแล้วก็ออกไป หน้าต่างห้องชั้นบนเปิดไฟสว่างขึ้น โลกยังอยู่ที่ห้องรับแขกนั่งอยู่ในท่าเดิม นั้นไงล่ะ จู๊ๆ เธอก็ยิ้มกับตัวเอง ผมไม่ร้องเรียกเธอหรอก เธอลุกขึ้น ปิดไฟแล้วเดินออกไป และแล้วก็ถึงวันพรุ่งนี้

นี่คือร้านน้ำชาใกล้สถานีรถไฟกรีน ทาวน์ ถ้าเดินทางด้วยรถโดยสารจากเอส.ตาห์ลามากรีน ทาวน์จะใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง โลกเป็นคนเลือกสถานที่แห่งนี้ ร้านน้ำชาแห่งนี้

โลกอยู่ที่ร้านแล้วเมื่อผมไปถึง ในร้านยังไม่มีคนมากนักเพราะยังเช้าอยู่ ผมมองเห็นเธอทันที เธอนั่งอยู่ลำพังท่ามกลางโต๊ะที่ยังว่างอยู่ เธอส่งยิ้มให้ผมจากด้านในสุดของร้าน เป็นรอยยิ้มยินดี ยิ้มตามมารยาทและต่างจากที่ผมเคยเห็น

เธอต้อนรับผมอย่างมีมารยาท เกือบจะสุภาพแต่เมื่อเธอเหลือบตาขึ้นมอง ผมก็เห็นแววยินดีอย่างใจแจ้งที่ระงับไม่อยู่ซึ่งคงจะร้อนรุ่มอยู่ในตัวตนทั้งหมดของเธอ เป็นความยินดีที่ได้ อยู่ตรงนั้น อยู่ตรงหน้าเขา ต่อหน้าความลับที่ตัวเขามีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งเขารู้ว่าโลกจะไม่มีวันเปิดเผยให้เขารู้

“ผมตามหาคุณแทบแย่ ผมเดินไปตามถนนตั้งหลายสายแน่ะ”

- Je me promène, dit-elle, j'ai oublié de vous dire? longuement chaque jour.

- Vous l'avez dit à Tatiana.

Encore une fois je crois que je pourrai m'arrêter là, m'en tenir là, l'avoir sous les yeux, simplement.

Sa vue seule m'effondre. Elle ne réclame aucune parole et elle pourrait supporter un silence indéfini. Je voudrais faire, dire, dire un long mugissement fait de tous mots fondus et revenus au même magma, intelligible à Lol V. Stein. Je me tais. Je dis :

- Je n'ai jamais attendu autant ce jour où il ne se passera rien.

- Nous allons vers quelque chose. Même s'il ne se passe rien nous avançons vers quelque but.

- Lequel!

- Je ne sais pas. Je ne sais quelque chose que sur l'immobilité de la vie. Donc lorsque celle-ci se brise, je le sais.

Elle a remis cette même robe blanche que la première fois chez Tatiana Karl. On la voit sous le manteau de pluie gris dégrafé. Comme je regarde la robe, elle enlève tout à fait le manteau gris. Elle me montre ainsi ses bras nus. L'été est dans ses bras frais.

Elle dit tout bas, penchée en avant :

- Tatiana.

Je n'ai pas douté que c'était une question posée.

- Nous nous sommes vus mardi.

Elle le savait. Elle devient belle, de cette beauté que tard dans la nuit, quatre jours avant, je lui ai arrachée.

Elle demande dans un souffle :

- Comment ?

Je n'ai pas répondu tout de suite. Elle a cru que je me trompais sur la question. Elle continue :

“ฉันออกไปเดินเล่น ฉันลืมบอกคุณไปหรือคะ ฉันเดินเล่นวันละนานๆ” โลกกล่าว

“คุณบอกตาเตียนาต่างหาก”

อีกครั้งหนึ่งที่ผมเชื่อว่าผมน่าจะหยุดอยู่แค่นั้น พอกันแค่นี้ แค่มองเธอไม่ให้คลาดสายตาอีกพอแล้ว

แค่ได้เห็นหน้าโลล ผมก็อ่อนปวกเปียกแล้ว เธอไม่เรียกร้องให้ผมพูดอะไรสักอย่าง และเธอสามารถจะทนต่อความเงิบที่ไม่รู้จักจบสิ้นได้ ผมอยากจะทำ อยากจะบอก อยากจะบอก ถ้อยคำต่างๆ ที่หลอมรวมกันเข้าเป็นสายยาวและไหลกลับไปยังธารลาวาเดิมให้โลล เว. ซีโตนี่ได้รับรู้ ผมนิ่งและพูดว่า

“ผมยังไม่เคยรวันที่จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยนานขนาดนี้มาก่อน”

“เรากำลังเดินไปสู่บางสิ่งบางอย่าง ถึงแม้จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นแต่เราก็คืบหน้าไปสู่จุดหมายบางอย่างนะคะ”

“จุดหมายอันไหนล่ะ”

“ฉันไม่รู้หรอกคะ ฉันรู้แค่ว่าอะไรที่เกี่ยวกับชีวิตที่หยุดนิ่ง ดังนั้นฉันจะรู้จักต่อเมื่อชีวิตแตกดับ”

โลลสวมชุดกระโปรงสีขาวยาวตัวเดียวกับที่เธอสวมไปบ้านของตาเตียนา คาร์ลครั้งแรก เธอสวมเสื้อคลุมกันฝนสีเทาไม่ติดตะขอ เนื่องจากผมมองดูชุดกระโปรงของโลลอยู่ เธอจึงถอดเสื้อคลุมสีเทาออกหมดเผยให้เห็นท่อนแขนเปลือยเปล่าของเธอ ท่อนแขนที่สดชื่นเปล่งปลั่งแบบหน้าร้อน

โลลโน้มตัวไปข้างหน้าและเอ่ยเบาๆ ว่า

“ตาเตียนา”

ผมเข้าใจดีว่าเธอกำลังถามผมอยู่

“เราพบกันเมื่อวันอังคารแล้วครับ”

โลลรู้เรื่องนี้ เธอกลายเป็นสาวงามด้วยความงามซึ่งผมพรากรมันมาในตอนดึกคืนนั้น เมื่อสี่วันก่อน

เธอถามเบาๆ ว่า

“เป็นยังไงบ้างคะ”

ผมไม่ตอบทันที โลลคิดว่าผมคงจะไม่เข้าใจคำถาม เธอจึงถามต่อว่า

- Comment était Tatiana ?

Si elle n'avait pas parlé de Tatiana Karl, je l'aurais fait. Elle est angoissée.

Elle ne sait pas elle-même ce qui va suivre, ce que la réponse va provoquer. Nous sommes deux devant la question, son aveu.

J'accepte ceci. J'ai déjà accepté mardi. Et même sans doute dès les premiers instants de ma rencontre avec elle.

- Tatiana est admirable.
- Vous ne pouvez pas vous passer d'elle, n'est-ce pas ?

Je vois qu'un rêve est presque atteint. Des chairs se déchirent, saignent, se réveillent. Elle essaie d'écouter un vacarme intérieur, elle n'y parvient pas, elle est débordée par l'aboutissement, même inaccompli, de son désir. Ses paupières battent sous l'effet d'une lumière trop forte. Je cesse de la regarder le temps que dure la fin très longue de cet instant.

Je réponds :

- Je ne peux pas me passer d'elle.

Puis, c'est impossible, je la regarde à nouveau. Des larmes ont rempli ses yeux. Elle réprime une souffrance très grande dans laquelle elle ne sombre pas, qu'elle maintient au contraire, de toutes ses forces, au bord de son expression culminante qui serait celle du bonheur. Je ne dis rien. Je ne lui viens pas en aide dans cette irrégularité de son être. L'instant se termine. Les larmes de Lol sont ravalées, retournant au flot contenu des larmes de son corps. L'instant n'a pas glissé, ni vers la victoire ni vers la défaite, il ne s'est coloré de rien, le plaisir seul, négateur, est passé.

Elle dit :

- Et ce sera encore mieux, vous verrez entre Tatiana et vous d'ici quelque temps.

Je lui souris, toujours dans le même état ignorant et averti à la fois d'un avenir qu'elle seule désigne sans le connaître.

Nous sommes deux à ne pas savoir. Je dis :

- Je voudrais

“ตาเตียนาเป็นยังไงบ้างคะ”

ถ้าโลลไม่ได้พูดถึงตาเตียนา คาร์ล ผมคงจะพูดออกมาเสียเองแล้ว โลกกระวนกระวายใจ ตัวเธอเอง เธอไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดอะไรตามมา ไม่รู้ว่าคำตอบนี้จะทำให้เกิดสิ่งใดขึ้น เราสองคนเผชิญอยู่กับคำถามนี้ คำสารภาพของเธอ

ผมรับคำสารภาพนี้ได้ ผมยอมรับไปแล้วเมื่อวันอังคารและแน่นอนว่าผมยอมรับได้ตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้พบโลลแล้ว

“ตาเตียนายอดมากครับ”

“คุณขาดเธอไม่ได้ ใช่มั้ยคะ”

ผมเห็นว่าเราเกือบจะไปถึงความฝันแล้ว เนื้อหนังมังสาฉีกออก เลือดอาบและตื่นตัวขึ้นมา โลกพยายามจะฟังเสียงอื้ออึงที่อยู่ข้างใน แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะแม้ว่าความปรารถนาจะไม่บรรลุจุดมุ่งหมายครบถ้วนแต่มันก็กำลังท่วมท้นในตัวเธอ เธอกระพริบตาเพราะแสงสว่างจ้าเกินไป ผมเลิกมองโลลระหว่างที่เธอกระพริบตาอยู่เป็นนาน

ผมตอบว่า

“ผมขาดเธอไม่ได้หรอกครับ”

ต่อจากนั้นก็เป็นไปไม่ได้ ผมมองดูเธออีกครั้ง น้ำตาเอ่อท้นนัยน์ตาของโลล เธอระงับความโศกเศร้าอันใหญ่หลวงและไม่ยอมจมอยู่กับมัน แต่ตรงกันข้าม เธอกลับรักษามันไว้อย่างสุดความสามารถ ตรึงริมขอบแห่งความรู้สึกสุดยออดซึ่งน่าจะเป็นความรู้สึกสุดยออดแห่งความสุข ผมไม่พูดอะไร ผมไม่ได้มาช่วยเธอเรื่องตัวตนที่ไม่ปกติของเธอ ช่วงเวลานั้นลึกลับสุดลง โลกล้าก๊วกลืนน้ำตาให้ไหลย้อนกลับเข้าไปยังสายธารแห่งน้ำตาที่ถูกเก็บกักไว้ในเรือนร่างของเธอ ช่วงเวลานั้นไม่ได้เคลื่อนไปสู่ชัยชนะหรือความพ่ายแพ้ มันไม่ได้มีสี่ส้นอะไรขึ้นมา มีเพียงความพึงพอใจซึ่งปฏิเสธความเจ็บปวดเท่านั้น

โลลเอ่ยขึ้นว่า

“มันจะดีกว่านี้อีกค่ะ นับแต่นี้อีกไม่นานคุณจะเห็นเองว่าเรื่องระหว่างคุณกับตาเตียนาจะเป็นไปอย่างไร”

ผมยิ้มให้โลลในสภาพที่ไม่รู้เหมือนเดิมตลอดเวลา และในขณะที่เดียวกันก็ได้รู้ตัวล่วงหน้าว่ามีอนาคตซึ่งมีโลลเพียงคนเดียวเป็นผู้กำหนดทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร

เราต่างไม่รู้ทั้งคู่ ผมบอกเธอว่า

“ผมอยากจะทำ”

Sa figure change, pâlit.

- Mais nous, dit-elle, qu'est-ce que nous ferions de ça ?

Je comprends, ce verdict, je l'aurais prononcé à sa place. Je peux me mettre à sa place mais du côté où elle ne veut pas.

- Je voudrais aussi – dit-elle.

Elle baisse la voix. Sur ses paupières, il y a la sueur dont je connais le goût depuis l'autre nuit.

- Mais Tatiana Karl est là, unique dans votre vie.

Je répète :

- Unique dans ma vie. C'est ainsi que je dis quand j'en parle.

- Il le faut, dit-elle – elle ajouta – déjà, comme je vous aime.

Le mot traverse l'espace, cherche et se pose. Elle a posé le mot sur moi.

Elle aime, aime celui qui doit aimer Tatiana. Personne. Personne n'aime Tatiana en moi. Je fais partie d'une perspective qu'elle est en train de construire avec une obstination impressionnante, je ne lutterai pas. Tatiana, petit à petit, pénètre, enfonce les portes.

- Venez, on va marcher. J'ai certaines choses à vous dire.

Nous avons marché sur le boulevard, derrière la gare où il y avait peu de monde. Je lui ai pris le bras.

- Tatiana est arrivée un peu après moi dans la chambre. Parfois elle le fait exprès pour essayer de me faire croire qu'elle ne viendra pas. Je le sais. Mais hier j'avais une envie folle d'avoir Tatiana avec moi.

J'attends. Elle ne pose pas de questions. Comment savoir qu'elle sait ? Qu'elle est sûre que je l'ai découverte dans le seigle? à ceci : qu'elle ne questionne pas ? Je reprends :

- Lorsqu'elle est arrivée, elle avait cet air méritoire, vous savez, son air de remords et de fausse honte, mais nous savons, vous et moi, ce que cela cache en Tatiana.

- Petite Tatiana

สีหน้าของโลลเปลี่ยนเป็นซีดลง

“แล้วเราล่ะ” เธอเอ่ย “เราจะทำยังไงกับเรื่องนั้นล่ะคะ”

ผมเข้าใจ คำตัดสินนี้ผมน่าจะได้อะไรออกมาแทนเธอ ผมลองคิดแทนโลลได้แต่ในด้านที่เธอไม่ต้องการ

“ฉันก็อยากเหมือนกันค่ะ” โลลกล่าว

เธอพูดเสียงค่อยลง บนเปลือกตาของเธอมีเหงื่อซึ่งผมได้รู้รสชาติของมันตั้งแต่คืนก่อน

“แต่ตาเตียนา คาร์ล ผู้หญิงเพียงคนเดียวในชีวิตของคุณอยู่ตรงนั้น”

ผมพูดซ้ำ

“ผู้หญิงเพียงคนเดียวในชีวิตของผม ผมขอบอกเช่นนั้นเมื่อผมพูดถึงตาเตียนา”

“ก็ต้องเป็นอย่างนั้นแหละค่ะ” โลลเอ่ย – เธอเสริมว่า – “มันเป็นไปแล้ว ฉันรักคุณเหลือเกินค่ะ”

ถ้อยคำเดินทางผ่านช่องว่าง เสาะหาและหยุดลง โลลวางถ้อยคำนั้นลงบนตัวผม

โลลรัก รักชายคนที่ต้องรักตาเตียนา ไม่มีใครสักคน ไม่มีใครสักคนรักตาเตียนาที่อยู่ในตัวผม ผมเป็นส่วนหนึ่งของความคาดหวังซึ่งโลลกำลังสร้างขึ้นด้วยความดิ่งตันอย่างน่าประทับใจ ผมจะไม่ตื่นนอน ตาเตียนาค่อยๆ คืบคลาน พังประตูเข้ามาทีละน้อยๆ

“มาเถอะครับ ไปเดินกันเถอะ ผมมีบางอย่างจะบอกคุณ”

เราเดินไปตามบุลวาร์ดด้านหลังสถานีรถไฟที่ไม่ค่อยมีผู้คนมากนัก ผมจับแขนเธอไว้

“ตาเตียนามาถึงห้องช้ากว่าผมนิดหน่อย บางครั้งหล่อนจงใจทำอย่างนี้เพื่อพยายามให้ผมเชื่อว่าหล่อนจะไม่มา ผมรู้ แต่เมื่อวานนี้ผมปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ตาเตียนาอยู่กับผม”

ผมคอยฟัง แต่โลลก็ไม่ถามอะไร แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าโลลรู้ เธอแน่ใจหรือเปล่านั้นผมเห็นเธอในทุ่งข้าวไรย์ เกี่ยวกับเรื่องนี้โลลจะไม่ถามผมสิ ผมพูดต่อว่า

“เมื่อตาเตียนามาถึง เธอมีท่าทางน่าชมเชยตามแบบของเธอ คุณก็รู้ ท่าทางสำนึกผิดและแสร์งละอายใจของตาเตียนา แต่คุณกับผม เราต่างก็รู้ว่ามันซ่อนอะไรไว้ในตัวตาเตียนา”

“โอ้ ตาเตียนา”

- Oui

Il raconte à Lol V. Stein :

Tatiana enlève ses vêtements et Jacques Hold la regarde, regarde avec intérêt celle qui n'est pas son amour. A chaque vêtement tombé il reconnaît toujours davantage ce corps insatiable dont l'existence lui est indifférente. Il a déjà exploré ce corps, il le connaît mieux que Tatiana elle-même. Il regarde longuement cependant ses clairières d'un blanc qui se nuance aux contours des formes, soit du bleu artériel pur, soit du bistre solaire. Il la regarde jusqu'à perdre de vue l'identité de chaque forme, de toutes les formes et même du corps entier.

Mais Tatiana parle.

- Mais Tatiana dit quelque chose, murmure Lol V. Stein.

A sa convenance j'inventerais Dieu s'il le fallait.

- Elle dit votre nom.

Je n'ai pas inventé.

Il cache le visage de Tatiana Karl sous les draps et ainsi il a son corps décapité sous la main, à son aise entière. Il le tourne, le redresse, le dispose comme il veut, écarte les membres ou les rassemble, regarde intensément sa beauté irréversible, y entre, s'immobilise, attend l'engluement dans l'oubli, l'oubli est là.

- Ah comme Tatiana sait se laisser faire, quelle merveille, que ce doit être extraordinaire.

Ce rendez-vous, ils en ont tiré beaucoup de joie Tatiana et lui, plus que d'habitude.

- Ne dit-elle rien encore ?

- Elle parle de Lol V. Stein sous le drap qui la recouvre.

Tatiana raconte avec beaucoup de détails et en revenant souvent sur les mêmes le bal du Casino municipal où Lol, dit-on, a perdu la raison. Très longuement elle décrit la femme maigre habillée de noire. Anne-Marie Stretter, et le couple qu'ils faisaient avec Michael Richardson, comment ils avaient la force de danser encore, comment il était tout à fait étonnant de voir que cette habitude avait pu leur rester

“ใช่แล้วครับ”

เขาเล่าให้โลล เว. ซีโตน์ฟังว่า

ตาเตียนาเปลื้องเสื้อผ้าของหล่อนออกและฉมาคส์ โฮลด์มองหล่อน มองหญิงสาวที่ไม่ใช่คนรักของเขาอย่างสนใจ ทุกครั้งที่เปลื้องผ้าแต่ละชิ้นหลุดลงจากกายหล่อน เขายังจำเรือนร่างที่ไม่รู้จักอิมของหล่อนซึ่งเขาารู้สึกเฉยๆ ได้มากขึ้นเรื่อยๆ เขาได้สำรวจร่างกายนี้มาแล้ว เขารู้จักมันดีกว่าตัวตาเตียนาเองเสียอีก กระนั้นเขาก็มองลานโล่งๆ สีขาวในป่า ที่ส่วนโค้งส่วนเว้ามีสีคล้ำที่เกิดจากเส้นเลือดสีเขียวสดหรือสีแทนเพราะแสงแดดอยู่เป็นเวลานาน เขามองตาเตียนากระทั่งไม่เห็นรูปพรรณสัณฐานของอวัยวะแต่ละส่วน ของทุกส่วนหรือแม้แต่ทั่วทั้งเรือนร่าง

แต่ตาเตียนาพูดว่า

“แต่ตาเตียนาก็บอกอะไรบางอย่าง” โลล เว. ซีโตน์พึมพำ

ถ้าจำเป็น ผมจะแต่งเรื่องอะไรก็ได้ตามที่เธออยากรู้

“หล่อนเอ่ยชื่อคุณ”

ผมไม่ได้แต่งเรื่องขึ้น

เขาซ่อนใบหน้าของตาเตียนา คาร์ลไวได้ผ้าห่ม และด้วยวิธีนี้ร่างที่ไร้ศีรษะของหล่อนจึงอยู่ใต้ฝ่ามือตามอำเภอใจของเขา เขาพลิกร่างนั้น จับมันให้ตั้งตรง จัดวางตามที่เขาต้องการ กางแขนขาหรือรวบเข้ามาใหม่ เฟ่งมองความมดงามที่ไม่อาจแปรเปลี่ยนได้ของหล่อน ข้าแรกเข้าไปในความงามนั้น หยุดนิ่งไม่ไหวติง รอคอยให้ติดยึดอยู่ในความหลงลืมและความหลงลืมก็บังเกิดขึ้น

“โอ้โฮ ตาเตียนาช่างรู้ดีจริงๆ นะว่าจะต้องปล่อยให้คุณทำอะไรตามใจชอบ ช่างมหัศจรรย์ซะจริง มันคงจะวิเศษมากๆ”

การนัดพบกันครั้งนี้ ตาเตียนาและเขาต่างก็มีความสุขกันมาก มากกว่าที่เคย

“แล้วตาเตียนาไม่บอกอะไรอีกหรือคะ”

“เธอพูดถึงโลล เว. ซีโตน์ตอนอยู่ใต้ผ้าห่ม”

ตาเตียนาเล่าเรื่องงานเต้นรำที่คาสีโนของเทศบาลเมืองอย่างละเอียดล่อออกมาๆ และบ่อยครั้งก็เล่าย้อนรายละเอียดเดิมๆ ของงานเต้นรำที่ใครๆ ก็พูดกันว่าโลลเสียสติ ตาเตียนาบรรยายถึงผู้หญิงผอมๆ ในชุดดำที่ชื่ออานน์-มารี สเตรตแตร์และการจับคู่กับไมเคิล ริชาร์ดสันให้ฟังอย่างยืดยาว หล่อนเล่าว่าพวกเขามีเรื่องมีแรงเต้นรำกันต่อได้อย่างไรและมันน่าประหลาดใจ

encore dans cet ouragan de la nuit qui paraissait avoir chassé de leur vie toute habitude, même, dit Tatiana, celle de l'amour.

- Vous n'imaginez pas, dit Lol.

Il faut de nouveau faire taire Tatiana sous le drap. Mais ensuite, encore plus tard, elle recommence. Au moment de se quitter elle demande à Jacques Hold s'il a revu Lol. Bien qu'il n'ait rien été convenu entre eux à ce sujet, il décide de mentir à Tatiana.

Lol s'arrête.

- Tatiana ne comprendrait pas, dit-elle.

Je me penche, je sens son visage. Elle a un parfum enfantin comme de talc.

- Je l'ai laissée partir la première contrairement à notre habitude. J'ai éteint la chambre. Je suis resté un long moment dans le noir.

Elle passe à côté de la réponse, à un souffle, juste le temps de dire autre chose – tristement :

- Tatiana est toujours si pressée.

Je réponds :

- Oui.

Elle dit, regardant le boulevard :

- Ce qui s'est passé dans cette chambre entre Tatiana et vous je n'ai pas les moyens de le connaître. Jamais je ne saurai. Lorsque vous me racontez il s'agit d'autre chose.

Elle recommence à marcher, demande tout bas :

- Ce n'est pas moi, n'est-ce pas, Tatiana sous le drap, la tête cachée ?

Je l'enlace, je dois lui faire mal, elle pousse un petit cri, je la lâche.

- C'est pour vous.

Nous sommes le long d'un mur, cachés. Elle respire contre ma poitrine. Je ne vois plus son visage si doux, son graphique diaphane, ses yeux presque toujours étonnés, étonnés, chercheurs.

ขนาดไหนที่เห็นทั้งคู่ยังคงเดินรำกันตามปกติท่ามกลางพายุร้ายของคำคินนั้นซึ่งดูเหมือนว่าจะ
ขับไล่สิ่งที่ดำเนินไปตามปกติทั้งหมดทั้งสิ้นไปจากชีวิตของพวกเขา ไม่เว้นแม้แต่ความรักแบบปกติ

“คุณนี่ไม่ถึงสินะคะ” โอลิเอีย

เขาต้องทำให้ตาเตียนาซึ่งอยู่ข้างใต้ผ้าห่มหยุดพูดอีกครั้ง แต่ต่อมา หลังจากนั้นหล่อน
ก็เริ่มพูดใหม่ ตอนที่แยกจากกันตาเตียนาถามฌาคส์ โฮลด์ว่าเขาได้เจอโอลิเอียหรือเปล่า แม้ว่าเขา
กับโอลิเอียจะไม่เคยตกลงอะไรกันไว้ในเรื่องนี้แต่ฌาคส์ก็ตัดสินใจโกหกตาเตียนา

โอลิเอียเดิน

“ตาเตียนาคงจะไม่เข้าใจหรอกคะ” โอลิเอีย

ผมโน้มตัวลง ผมดมดมกลิ่นหอมของไบหน้าโอลิเอีย กลิ่นของเธอหอมแบบเด็กๆ
เหมือนกลิ่นแป้ง

“ผมให้ตาเตียนากลับก่อน ซึ่งตรงข้ามกับที่เราทำเป็นประจำ ผมดับไฟในห้อง ผมอยู่
ต่อในห้องมืดๆ นั้นนานทีเดียว”

โอลิเอียคำตอบไม่ออกชั่วอึดใจ ชั่วเวลาที่พูดเรื่องอื่นอย่างเศร้าๆ

“ตาเตียนารีบร้อนอย่างนี้เสมอคะ”

ผมตอบโอลิเอียว่า

“ใช่แล้วครับ”

โอลิเอียขณะที่ทอดสายตาไปยังบุลวาร์ด

“ฉันไม่มีทางจะรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างคุณกับตาเตียนาในห้องนั้น ฉันไม่มีวันจะรู้ แต่
เมื่อคุณเล่าให้ฉันฟัง มันกลายเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

เธอเริ่มออกเดินใหม่ ถามเบาๆ ว่า

“ตาเตียนาที่อยู่ใต้ห่ม ที่มีผ้าคลุมหัวอยู่นั้น ไม่ใช่ฉันใช่ไหมคะ”

ผมโอบกอดโอลิเอียไว้ ผมคงต้องทำให้เธอเจ็บ เธอร้องเบาๆ ผมจึงคลายอ้อมกอดเธอ

“ผมทำเพื่อเอาใจคุณนะครับ”

พวกเราเดินแอบๆ ไปตามกำแพง โอลิเอียใจรดแผ่นอกของผม ผมมองไม่เห็นไบหน้า
อันแสนอ่อนหวาน โครงหน้าที่ผุดผ่อง ดวงตาที่แทบจะประหลาดใจและเสาะแสวงหาอยู่
ตลอดเวลาในอีกแล้ว

Et voilà que l'idée de son absence m'est devenue insupportable. Je ne lui ai dit l'idée torture qui me venait. Elle, elle n'éprouvait rien de pareil, elle était surprise. Elle ne comprenait pas.

- Pourquoi je partirais ?

Je me suis excusé. Mais l'horreur, je n'y peux rien, est là. Je reconnais l'absence, son absence d'hier, elle me manque à tout moment, déjà.

Elle a parlé à son mari. Elle lui a dit qu'elle croyait que les choses se terminaient entre elle et lui. Il ne l'a pas crue. N'est-ce pas qu'elle lui a dit déjà, auparavant, des choses de ce genre ? Non, jamais elle ne l'avait fait.

Je demande : Est-elle toujours rentrée ?

J'ai parlé naturellement mais, elle, ne s'est pas méprise sur le changement de ma voix tout à coup. Elle dit :

- Lol est toujours rentrée sauf avec Jean Bedford.

Elle part dans une longue digression sur une crainte qu'elle a : autour d'elle, on croit qu'il n'est pas impossible qu'elle rechute un jour, surtout son mari. C'est pourquoi elle ne lui a pas parlé aussi nettement qu'elle aurait voulu. Je ne demande pas sur quoi cette crainte serait en ce moment fondée. Elle ne le dit pas. Elle ne doit jamais avoir parlé de cette menace depuis dix ans.

- Jean Bedford croit m'avoir sauvée du désespoir, je ne l'ai jamais démenti, je ne lui ai jamais dit qu'il s'agissait d'autre chose.

- De quoi ?

- Je n'ai plus aimé mon fiancé dès que la femme est entrée.

Nous sommes assis sur un banc. Lol a raté le train qu'elle s'était promis de prendre. Je l'embrasse, elle me rend mes baisers.

- Quand je dis que je ne l'aimais plus, je veux dire que vous n'imaginez pas jusqu'où on peut aller dans l'absence d'amour.

- Dites-moi un mot pour le dire.

- Je ne connais pas.

และแล้ว พอคิดขึ้นมามีว่าจะไม่ได้เจอโลลผมก็ทนไม่ไหวแล้ว ผมไม่ได้บอกความรู้สึกอันทุกข์ทรมานที่แวบเข้ามาในกับเธอ ตัวเธอเอง เธอไม่ได้รู้สึกอะไรแบบเดียวกันเลย เธอประหลาดใจและไม่เข้าใจ

“ทำไมฉันถึงจะต้องจากไปล่ะคะ”

ผมเอ่ยขอโทษ แต่ความน่าสะพรึงกลัวอยู่ตรงนั้น ผมทำอะไรไม่ได้เลย ผมจำได้ว่าเธอไม่อยู่ เธอไม่อยู่เมื่อวานนี้และผมก็คิดถึงเธอตลอดเวลาเสียแล้ว

ตาเตียนาพูดถึงสามีของหล่อน หล่อนบอกเขาว่าหล่อนคิดว่าเรื่องราวระหว่างเขากับหล่อนกำลังจบสิ้นแล้ว แต่เขาไม่เชื่อ หล่อนเคยบอกเรื่องทำงานองนี้กับเขามาก่อนแล้วไม่ใช่รีไม่หรรอก หล่อนไม่เคยบอกเรื่องนี้มาก่อน

ผมถามว่า โลกกลับมาหาเธอตลอดเลยรี

ผมพูดไปตามปกติแต่หล่อนกลับจับได้ว่าจู่ๆ น้ำเสียงของผมก็เปลี่ยนไป หล่อนกล่าวว่า

“โลกกลับมาตลอด แต่ไม่ได้มากับผมอง เบตฟอร์ด”

ตาเตียนาเริ่มพูดออกนอกเรื่องยาวเหยียดถึงเรื่องที่หล่อนหวังเกรงว่า ผู้คนรอบๆ ตัวหล่อนเชื่อกันว่าเป็นไปได้ที่สักวันหนึ่งโลลจะล้มป่วยลงอีก โดยเฉพาะสามีของโลล ด้วยเหตุนี้ตาเตียนาจึงไม่ได้พูดกับเขาให้ชัดๆ อย่างที่อยากจะได้พูด ผมไม่ได้ถามว่ามีสาเหตุอะไรในขณะนี้ที่ทำให้ตาเตียนาหวังเกรงเช่นนั้น หล่อนไม่ได้บอกเรื่องนี้ หล่อนต้องไม่เคยได้พูดถึงเรื่องที่คุกคามโลลมานานนับสิบปี

“ผมอง เบตฟอร์ดเชื่อว่าเขาได้ช่วยฉันให้หายอกหัก ฉันไม่เคยปฏิเสธเรื่องนั้น ฉันไม่เคยบอกเขาวามันเป็นเรื่องอื่น”

“เรื่องอะไรล่ะครับ”

“ฉันเลิกรักคู่หมั้นของฉันไปแล้ว ตั้งแต่ผู้หญิงคนนั้นก้าวเข้ามา”

เราสองคนนั่งบนม้านั่งตัวหนึ่ง โลลพลาดรถไฟขบวนที่เธอตั้งใจจะขึ้น ผมจุ่มพิตเธอแล้วเธอก็จุ่มพิตตอบ

“ตอนที่ฉันบอกว่าฉันไม่รักเขาอีกแล้ว ฉันหมายความว่าคุณคงนึกไม่ออกว่าคนเราจะหมดรักใคร่ใคร่ได้สักแค่ไหน”

“ลองบอกให้ผมฟังสักคำเถอะครับ”

“ฉันไม่รู้ค่ะ”

- La vie de Tatiana ne compte pas plus pour moi que celle d'une inconnue, loin, dont je ne saurais même pas le nom.

- C'est plus que ça encore.

Nous ne nous séparons pas. Je l'ai sur les lèvres, chaude.

- C'est un remplacement.

Je ne la lâche pas. Elle me parle. Des trains passent.

- Vous vouliez les voir ?

Je prends sa bouche. Je la rassure. Mais elle se dégage, regarde par terre.

- Oui. Je n'étais plus à ma place. Ils m'ont emmenée. Je me suis retrouvée sans eux.

Elle fronce légèrement les sourcils et cela lui est si inhabituel, déjà, je le sais, que je m'alarme.

- J'ai parfois un peu peur que ça recommence.

Je ne la reprends pas dans mes bras.

- Non

- Mais on n'a pas peur. C'est un mot.

Elle soupire.

- Je ne comprends pas qui est à ma place.

Je la ramène vers moi. Ses lèvres sont fraîches, presque froides.

- Ne change pas.

- Mais si un jour je – elle cogne sur le mot qu'elle ne trouve pas – est-ce qu'ils me laisseront me promener ?

- Je vous cacherai.

- Ils se tromperont ce jour-là ?

- Non.

Elle se tourne et dit tout haut dans un sourire d'une confiance vertigineuse.

- Je sais que vous, quoi que je fasse vous le comprendrez. Il faudra prouver aux autres que vous avez raison.

“ชีวิตของตาเตียนาไม่มีความหมายกับผมมากไปกว่าชีวิตของผู้หญิงแปลกหน้าคนหนึ่งที่อยู่ไกลกัน ที่ผมจะไม่รู้จักชื่อด้วยซ้ำไป”

“มันยิ่งกว่านั้นอีกนะคะ”

เราสองคนเฝ้าคลอเคลียกันไม่ห่าง ผมจุมพิตร่างอุนๆ ของเธอ

“นี่ฉันเป็นตัวแทนของใครคนหนึ่งสินะคะ”

ผมไม่ยอมคลายอ้อมกอด เธอพูดกับผม รถไฟหลายขบวนแล่นผ่านไป

“คุณอยากเห็นพวกเขาหรือครับ”

ผมจุมพิตริมฝีปากเธอ ผมยืนยันให้เธอมั่นใจ แต่เธอเบี่ยงตัวออก ตามองพื้น

“ใช่ค่ะ ตอนนั้นฉันไม่ได้อยู่ตรงที่ของฉันอีกแล้ว มีคนพาฉันออกไป และฉันก็ไม่เห็นสองคนนั้นอีก”

โหลชมวดคิ้วเล็กน้อย นั่นเป็นอาการที่ผิดปกติมากๆ ของเธอ ผมรู้แล้ว ผมรู้สึกกลัวขึ้นมาจริงๆ

“บางครั้งฉันก็กลัวนิดๆ ว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นอีกครั้ง”

ผมไม่ได้โอบเธอไว้ในอ้อมแขนดังเดิม

“ไม่หรอกครับ”

“แต่เราก็ไม่กลัว มันเป็นเพียงถ้อยคำ”

โหลถอนหายใจ

“ฉันไม่เข้าใจว่าใครมาอยู่ตรงที่ของฉัน”

ผมดึงตัวเธอเข้ามา ริมฝีปากของเธอเย็นฉ่ำเกือบจะหนาวเย็น

“เธออย่าเปลี่ยนไปนะ”

“แต่ถ้าสักวันหนึ่งฉัน...” – เธอสะดุดตรงคำที่เธอนึกไม่ออก – “พวกเขาจะปล่อยให้ฉันออกมาเดินเล่นมั๊ยคะ”

“ผมจะช้อนคุณไว้”

“พอถึงวันนั้น พวกเขาจะเข้าใจผิดมั๊ยคะ”

“ไม่หรอกครับ”

โหลหันมาและบอกเสียงดังพร้อมทั้งยิ้มด้วยความมั่นใจอย่างเหลือล้น

“ฉันรู้ค่ะว่า คุณน่าจะไม่ว่าฉันจะทำอะไรลงไป คุณจะเข้าใจ เราจะต้องพิสูจน์ให้คนอื่นๆ เห็นว่าคุณคิดถูก”

Je vais l'emmener à l'instant pour toujours. Elle se blottit prête à être emportée.

- Je voudrais rester avec vous.
- Pourquoi pas ?
- Tatiana.
- C'est vrai.
- Vous pourriez tout aussi bien aimer Tatiana, dit-elle, ce serait pareil

pour...

Elle ajoute :

- Je ne comprends pas ce qui se passe.
- Ce serait pareil.

Je demande :

- Pourquoi ce dîner, dans deux jours ?
- Il faut, pour Tatiana. Taisons-nous un instant.

Son silence. Nous nous tenons immobiles, nos visages se touchant à peine, sans un mot, longtemps. Le bruit des trains se fond en une seule clameur, nous l'entendons. Elle me dit sans bouger, du bout des lèvres :

- Dans un certain état toute trace de sentiment est chassée. Je ne vous aime pas quand je me tais d'une certaine façon. Vous avez remarqué ?

- J'ai remarqué.

Elle s'étire, elle rit.

- Et puis je recommence à respirer, dit-elle.

Je dois voir Tatiana jeudi à cinq heures. Je le lui dis.

อีกประเดี๋ยวมผมจะพาโลลไปตลอดกาล เธอชุกตัวพร้อมให้ผมพาไป

“ฉันอยากจะอยู่กับคุณค่ะ”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะครับ”

“ตาเตียนาไงคะ”

“จริงด้วยสิ”

“คุณจะรักตาเตียนาไปด้วยก็ได้ มันจะเหมือนกับ...” โลลเอ่ย

เธอพูดเสริมว่า

“ฉันไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น”

“มันก็จะเหมือนกันครับ”

ผมถามว่า

“ทำไมจะต้องเลี้ยงอาหารค่านี้อีกสองวันด้วยครับ”

“ต้องจัดค่ะ เพื่อตาเตียนา เราอยู่กันเจียบๆ สักพักเถอะค่ะ”

โลลเจียบ เรานั่งนิ่งๆ ไม่พูดกันแม้แต่คำเดียวเป็นเวลานาน ใบหน้าของเราแทบจะไม่สัมผัสกัน เสียงรถไฟหลายขบวนดังแทรกเข้ามาเป็นเสียงอึ่งคะนึงเดียวกัน พวกเราได้ยินเสียงนั้น โลลขมุขมิบบอกกับผมโดยไม่ได้ขยับตัวว่า

“ในบางสภาพก็ไม่มีร่องรอยความรู้สึกหลงเหลืออยู่ เวลาฉันเจียบแบบนี้ฉันจะไม่มีรู้สึกว่าคุณ คุณสังเกตเห็นเปล่าคะ”

“ผมสังเกตเห็นครับ”

โลลบิดเนื้อบิดตัวแล้วหัวเราะ

“แล้วฉันก็กลับมาเริ่มหายใจได้อีก” เธอเอ่ย

ผมบอกให้โลลรู้ว่า ผมต้องไปพบตาเตียนาวันพฤหัสบดีตอนห้าโมงเย็น

Il y a donc eu ce repas chez Lol.

Trois autres personnes inconnues de Beugner et de moi sont invitées. Une dame âgée, professeur au conservatoire de musique de U. Bridge, ses deux enfants, un jeune homme et une jeune femme dont le mari, apparemment très attendu par Jean Bedford, ne doit venir qu'après le dîner.

Je suis le dernier arrivé.

Je n'ai pas de rendez-vous avec elle. Au moment de prendre son train elle m'a dit que nous le fixerions ce soir. J'attends.

Le dîner est relativement silencieux. Lol ne fait aucun effort pour qu'il le soit moins, peut-être ne le remarque-t-elle pas. Elle ne prend pas la peine, de toute la soirée, d'indiquer, même par une allusion lointaine, pourquoi elle nous a réunis. Pourquoi ? Nous devons être les seules gens qu'elle connaisse suffisamment pour les inviter chez elle. Si Jean Bedford a des amis, des musiciens surtout, je sais par Tatiana qu'il les voit sans sa femme, à l'extérieur. Lol a mis toutes ses connaissances ensemble, c'est clair. Mais pourquoi ?

Un aparté se crée entre la dame âgée et Jean Bedford. J'entends : «Si les jeunes connaissaient l'existence de nos concerts, croyez-moi, nous aurions des salles

ดังนั้นจึงมีงานเลี้ยงอาหารนี้ที่บ้านของโลล

คนอื่นอีกสามคนที่พวกเบิกเนอร์และผมไม่รู้จักได้รับเชิญมาด้วย มีสตรีสูงวัยซึ่งเป็นอาจารย์ที่สถาบันดนตรีแห่งเมืองยู. บริดจ์พร้อมทั้งลูกของเธอสองคน ชายหนุ่มและหญิงสาวซึ่งสามีของเธอจะมาหลังอาหารค่ำและเป็นคนที่ผมอง เบดฟอร์ดอยากจะทำจะเจอมากๆ อย่างเห็นได้ชัด

ผมมาถึงเป็นคนสุดท้าย

ผมไม่มีนัดกับโลล ตอนที่เธอจะขึ้นรถไฟขบวนของเธอกลับมา เธอบอกผมว่าเราจะนัดกันคืนนี้ ผมรออยู่

อาหารค่ำดำเนินไปอย่างค่อนข้างเงียบ โลลไม่ได้พยายามแม้แต่หน่อยที่จะทำให้ครึกครื้นขึ้น บางทีเธออาจไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำไปว่ามันเงียบ ตลอดค่ำเธอไม่ได้พยายามบอกให้เราทราบว่าทำไมจึงเชิญพวกเรามาพร้อมหน้ากัน ไม่แม้แต่จะพูดอ้อมๆ เป็นนัยให้รู้ ทำไมล่ะ พวกเราคงจะเป็นคนเพียงกลุ่มเดียวซึ่งโลลรู้จักดีพอที่จะเชิญมาที่บ้าน ผมรู้จากตาเดียวว่า ถ้าเป็นเพื่อนฝูงของผมอง เบดฟอร์ดล่ะก็ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกนักดนตรี เขาจะออกไปพบกันนอกบ้านโดยไม่มีโลลไปด้วย เห็นได้ชัดว่าโลลจัดให้คนที่เธอรู้จักทุกคนมาพบกัน แต่ทำไมล่ะ

สตรีสูงวัยจับคู่คุยกับผมอง เบดฟอร์ด ผมได้ยินว่า “ถ้าพวกเด็กๆ รู้ว่าจะมีคอนเสิร์ตของเราล่ะก็ เชื่อสิว่า พวกเขาคงจะมาดูกันเต็มโรงเลย” ส่วนหญิงสาวพูดกับปีแยร์ เบิกเนอร์

pleines.» La jeune femme parle à Pierre Beugner. J'entends : «Paris en octobre.» Puis : «... Je m'y suis enfin décidée.»

De nouveau, Tatiana Karl, Lol V. Stein et moi nous nous retrouvons : nous nous taisons. Cette nuit Tatiana m'a téléphoné. Hier j'ai cherché Lol sans la trouver ni en ville ni chez elle. Le salon, elle s'y tient après le dîner avec ses filles, ne s'est pas éclairé. J'ai mal dormi, toujours dans ce même doute que le jour seul dissipe, qu'on s'aperçoive de quelque chose, qu'on ne lui permette plus de sortir seule dans S. Tahla.

Tatiana paraît impatiente de voir le repas se terminer, elle est inquiète. Il me semble qu'elle devrait avoir quelque chose à demander à Lol.

Nous nous taisons toujours à peu près complètement. Tatiana demande à Lol où elle ira passer ses vacances. En France, dit Lol. Nous nous taisons encore. Tatiana nous regarde tour à tour, elle doit constater que l'attention que nous nous portions cette autre fois chez Lol a disparu. Depuis notre dernier rendez-vous à l'Hôtel des Bois – je vais souvent en célibataire dîner chez les Beugner – elle ne m'a plus parlé de Lol.

La conversation, par échappées, se généralise. On pose les questions à la maîtresse de maison. Les trois personnes invitées sont avec elle dans une familiarité affectueuse. On est un peu plus aimable avec elle qu'il ne faudrait, que le propos ou ses réponses ne le réclament. Dans cette douce amabilité – observée également par son mari – je vois le signe de l'inquiétude passée et à venir, constante, dans laquelle doivent vivre tous ses proches. On lui parle parce qu'il le faut mais on a peur de ses réponses. L'inquiétude est-elle plus accusée ce soir que d'habitude ? Je ne sais pas. Si elle ne l'est pas, elle me rassure, j'y vois une confirmation de ce que m'a dit Lol sur son mari : Jean Bedford ne soupçonne rien ni personne, son seul souci, semblerait-il, serait d'empêcher sa femme de glisser dans un propos dangereux, publiquement. Ce soir peut-être surtout. Il ne voit pas d'un bon œil cette soirée qu'il a pourtant laissé donner par Lol. S'il redoute quelqu'un c'est Tatiana Karl, le regard insistant de Tatiana sur sa femme, je le vois bien, je le regarde souvent, il l'a remarqué. Il n'oublie pas Lol lorsqu'il

ผมได้ยืนยันว่า “ปารีสตอนเดือนตุลาคมค่ะ” ต่อจากนั้น “... ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจเรื่องนั้นได้แล้วค่ะ”

ตาเตียนา คาร์ล โลด เว. ซีโทรน์และผมมาเจอกันอีกครั้ง พวกเราต่างนั่งเงียบ คืบนี้ตาเตียนาโทรศัพท์มาหาผม เมื่อวานผมตามหาโลลแต่ก็ไม่เจอ ไม่ว่าจะในเมืองหรือที่บ้านของเธอ ห้องรับแขกซึ่งตามปกติโลลจะขลุกอยู่กับลูกๆ หลังเวลาอาหารค่ำก็ไม่ได้เปิดไฟ ผมนอนไม่ค่อยหลับ มัวแต่กังวลเรื่องเดิมว่ามีแต่วันเวลาเท่านั้นที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว กังวลว่าจะมีใครสังเกตเห็นอะไรบางอย่างและไม่อนุญาตให้โลลออกมาเดินเล่นตามลำพังในเมืองเอส. ตาร์ลาอีกแล้ว

ดูเหมือนตาเตียนากระวนกระวายอยากให้อาหารค่ำจบลงเสียที หล่อนกังวลใจ ผมรู้สึกว่หล่อนคงมีเรื่องอะไรจะถามโลล

พวกเราแทบจะเงียบสนิทอยู่ตลอดเวลา ตาเตียนาถามโลลว่าจะไปพักผ่อนช่วงวันหยุดที่ไหน ที่ฝรั่งเศสจะ โลลตอบ แล้วพวกเราก็เงียบกันไปอีก ตาเตียนามองคนโน้นทีคนนี้ที หล่อนคงจะลงความเห็นว่ความใส่ใจที่เรามีให้กันเมื่อครั้งก่อนที่บ้านโลลนั้นหมดสิ้นไปแล้ว ตั้งแต่เรานัดพบกันครั้งหลังสุดที่โรงแรมเดส์บัวส์ – ผมไปรับประทานอาหารค่ำที่บ้านเบิกเนรีในฐานะชายโสดบ่อยๆ – หล่อนไม่ได้พูดถึงโลลกับผมอีกต่อไป

นานๆ ที พวกเราก็สนทนาเรื่องทั่วๆ ไปกัน พวกเราพากันตั้งคำถามนายหญิงของบ้าน แยกทั้งสามคนรักใคร่สนิทสนมกับโลลเป็นอันดี พวกเขาทำดีกับโลลเกินความจำเป็นไปหน่อย เกินกว่าที่ควรต่อคำพูดหรือคำตอบของโลล ในการทำดีที่อ่อนหวานนี้ – สามีของโลลก็สังเกตอยู่เหมือนกัน – ผมเห็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความกังวลใจที่เกิดขึ้นแล้วและกำลังจะเกิดใหม่อยู่ตลอดเวลาซึ่งคนใกล้ชิดตัวของโลลก็คงจะกังวลเช่นกัน พวกเขาคุยกับโลลเพราะจำต้องคุยแต่ก็กลัวคำตอบของโลล ความกังวลนั้นเห็นได้ชัดกว่าปกติในคืนนี้หรือเปล่านะ ผมไม่รู้ ถ้ามันไม่ผิดปกติผมก็สบายใจ ผมเห็นว่าโลลบอกผมได้ถูกต้องเกี่ยวกับสามีของเธอว่า ฌอง เบดฟอร์ดไม่สงสัยอะไรหรือใคร ดูเหมือนว่เขากังวลใจอยู่เรื่องเดียวว่าต้องคอยระวังภรรยาไม่ให้ผลอพูดอะไรที่สุ่มเสี่ยงต่อหน้าแขกหรือ อาจเป็นไปได้ว่โดยเฉพาะในคืนนี้ เขาไม่ได้เห็นดีเห็นงามกับเรื่องงานเลี้ยงนี้แต่เขาต้องปล่อยให้โลลทำไป ถ้าเขาจะหวั่นเกรงใครสักคน คนนั้นก็คืตาเตียนา คาร์ล เพราะเขาสังเกตเห็นสายตาที่ตาเตียนาจับจ้องภรรยาของเขา ผมเห็นสายตานั่นอย่างชัดเจน ผมมองอยู่บ่อยๆ และฌองก็สังเกตเห็นสายตานั่นด้วย ฌองไม่ได้ลืมโลล แม้แต่ตอนที่เขาคุยเรื่องคอนเสิร์ตกับสตรีสูงวัย

parle de ses concerts avec la vieille dame. Il aime Lol. Mais dépossédé d'elle il est probable qu'il restera ainsi : affable. L'attirance – comme c'est étrange – qu'exerce Lol V. Stein sur nous deux m'éloignerait plutôt de lui. Je ne crois pas qu'il la connaisse autrement que par le oui-dire de sa folie ancienne, il doit croire avoir une femme pleine de charmes inattendus dont celui, ce n'est pas le moindre, d'être menacée. Il croit protéger sa femme.

Dans un temps mort du dîner, alors que l'absurdité évidente de l'initiative de Lol plane, stérilisante, mon amour s'est vu, je l'ai senti visible et vu malgré moi par Tatiana Karl. Mais Tatiana a encore douté.

On parlait de la précédente maison de Bedford, du parc.

Lol est à ma droite entre Pierre Beugner et moi. Soudain elle avance son visage vers moi sans regard, sans expression, comme si elle allait me poser une question qui ne vient pas. Et ainsi, si proche, c'est à la dame qui est de l'autre côté de la table qu'elle demande :

- Est-ce qu'il y a de nouveau des enfants dans le parc ?

Je l'ai sue sur ma droite, une main me séparait de son visage, sortie, surgie de la nébuleuse d'ensemble, tout à coup pointe acerbe, pointe fixe de l'amour. C'est alors que ma respiration s'est brisée, on étouffe parce qu'il y a trop d'air. Tatiana a remarqué. Elle aussi, Lol. Elle s'est retirée très lentement. Le mensonge a été recouvert. Je suis redevenu calme. Tatiana va sans doute de la version de la distraction malade de Lol à celle d'un geste non tout à fait inconsideré, - dont elle ignore le sens. La dame n'a rien vu, elle répond :

- Il y a de nouveau des enfants dans le parc. Ils sont terribles.

- Alors, les petits massifs que j'ai plantés avant de m'en aller ?

- Hélas, Lol.

Lol s'étonne. Elle souhaite une interruption dans la sempiternelle répétition de la vie.

- On doit détruire les maisons après son passage. Des gens le font.

เขารักโลล แต่การที่เขาไม่อาจครอบครองโลลได้น่าจะทำให้เขาตกอยู่ในสภาพนี้ คือเป็นฝ่ายคอยเฝ้าคอยเฝ้าใจโลล เสน่ห์ดึงดูดใจที่โลลหว่านให้ผมและฌอง – ช่างน่าแปลกเสียจริง – มันกลับทำให้ผมทำตัวห่างเหินจากเขาเสียมากกว่า ผมเชื่อว่าเขารู้จักโลลตามที่คนอื่นเขาพูดกันเกี่ยวกับอาการเสียสติของเธอ เขาต้องเชื่อว่าเขาได้ภรรยาที่แสนจะมีเสน่ห์เกินคาด ซึ่งรวมถึงเสน่ห์ของผู้หญิงที่ถูกคุกคามซึ่งก็ไม่ใช่เสน่ห์ที่น้อยๆ เลย เขาคิดว่าเขาจะต้องปกป้องภรรยาของเขา

ไม่มีใครพูดคุยกันระหว่างอาหารค่ำ ทั้งๆ ที่เห็นได้ชัดว่าความคิดริเริ่มที่ไร้สาระในการจัดงานเลี้ยงของโลลลอยอบอวลและนั่งสงบอยู่แต่ความรักของผมเผยตัวให้เห็นเสียแล้ว ผมรู้สึกว่าการรักนั้นเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดและตาเตียนา คาร์ลก็เห็นแล้วแม้ว่าผมจะไม่อยากให้เห็น แต่ตาเตียนายังไม่แน่ใจ

พวกเราคุยกันเรื่องบ้านหลังก่อนหน้านี้ของครอบครัวเบตฟอร์ดและพูดถึงสวน

โลลนั่งอยู่ทางขวามือระหว่างผมกับปีแยร์ เบิกเนอร์ จู่ๆ โลลก็ยื่นหน้ามาทางผมโดยไม่มอง และไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ประหนึ่งว่าจะถามอะไรผมแต่ไม่ได้ถามออกมา และในท่าที่อยู่ใกล้กันมากขนาดนี้โลลก็ถามผู้หญิงที่นั่งอยู่อีกฟากของโต๊ะว่า

“มีพวกเด็กๆ เข้าไปวิ่งเล่นในสวนอีกรึเปล่าคะ”

ผมรู้ว่าโลลอยู่ทางขวาของผม มือข้างหนึ่งของเธอดันระหว่างผมกับใบหน้าของเธอ มือนั้นยื่นออกมา โผล่ออกมาจากภาพรวมที่เห็นพวๆ แต่จู่ๆ ก็เป็นปลายศรที่ตีแทง ปลายศรที่ปักลงด้วยความรัก และตอนนั้นเองที่ลมหายใจของผมขาดห้วงไป เราหายใจไม่ออกก็เพราะมีอากาศมากเกินไป ตาเตียนาสังเกตเห็น โลลเองก็เช่นกัน โลลค่อยๆ เอนตัวกลับไป ปิดบังเรื่องโกหกไว้ได้อีกครั้ง ผมกลับมาสงบนิ่งเหมือนเดิม ตาเตียนาคงไม่แน่ใจว่าโลลแสดงอาการป่วยให้เห็นหรือจงใจแสดงกิริยานั้นออกมา – ซึ่งตาเตียนาไม่รู้ว่ามันมีความหมายอะไร แต่สตรีสูงวัยไม่เห็นอะไรเลย เธอตอบว่า

“พวกเด็กๆ เข้าไปในสวนอีก พวกเขาน่าดูเลยคะ”

“แล้ว พวกไม้พุ่มเล็กๆ ที่ฉันปลูกไว้ก่อนจะย้ายมาล่ะคะ”

“น่าเสียตายจริงๆ โลล”

โลลประหลาดใจ เธออยากให้มีเรื่องอื่นแทรกเข้ามาในชีวิตอันซ้ำซากจำเจไม่รู้จบ

“เราต้องทุบบ้านทิ้งเสียหลังจากที่ย้ายออกมาแล้ว ใครๆ เขาก็ทำกันอย่างนี้แหละ”

La dame fait remarquer à Lol avec une ironie gentille que d'autres pourraient avoir besoins des demeures par vous délaissées. Lol se met à rire, à rire. Ce rire me gagne et puis il gagne Tatiana.

Ce parc où ont grandi ses filles, elle semble s'en être beaucoup occupée durant dix ans de sa vie. Elle l'a laissé aux nouveaux propriétaires dans un état parfait. Les amis musiciens parlent des parterres et des arbres avec beaucoup d'éloges. Ce parc a été concédé à Lol pendant dix ans afin qu'elle soit là ce soir, miraculeusement préservée dans sa différence avec ceux qui le lui ont offert.

Ne s'ennuie-t-elle pas de cette maison ? lui demande la jeune femme, cette belle et grande maison de U. Bridge ? Lol ne répond pas tout de suite, tous la regardent, il passe quelque chose dans ses yeux, comme un frisson. Elle s'immobilise sous le coup d'un passage en elle, de quoi ? de versions inconnues, sauvages, des oiseaux sauvages de la vie, qu'en savons-nous ? qui la traversent de part en part, s'engouffrent ? puis le vent de ce vol s'apaise ? Elle répond qu'elle ignore avoir jamais habité. La phrase n'est pas terminée. Deux secondes passent, elle se reprend, dit en riant que c'est là une plaisanterie, une manière de dire qu'elle se plaît davantage ici à S. Tahla qu'à U. Bridge. On ne relève pas, elle prononce bien : S. Tahla, U. Bridge. Elle rit un peu trop, donne trop explications. Je souffre, mais à peine, chacun a peur, mais à peine. Lol se tait. Tatiana est confirmée sans doute dans sa version de la distraction. Lol V. Stein est encore malade.

On sort de la table.

Le mari de la jeune femme arrive avec deux amis. Il continue à U. Bridge les soirées musicales qu'avait créées Jean Bedford. Ils ne se sont pas vus depuis longtemps, ils parlent avec grand plaisir. Le temps cesse d'être languissant, nous sommes assez nombreux pour que les allées et venues des uns vers les autres passent inaperçues à la plupart excepté à Tatiana Karl.

Peut-être n'est-ce pas étourdiment que Lol nous a réunis ce soir, peut-être est-ce pour nous voir ensemble Tatiana et moi, voir où nous en sommes depuis son irruption dans ma vie. Je ne sais rien.

ผู้หญิงคนนั้นตั้งข้อสังเกตกับโลลเชิงล้อเล่นซ้ำๆ ว่าคนอื่นๆ อาจจะต้องการบ้านที่คุณทิ้งไปแล้วก็ได้ โลลเริ่มหัวเราะและหัวเราะ เสียงหัวเราะนี้ดังมาถึงผมแล้วก็ดังไปถึงตาเตียนาด้วย

สวนที่บรรดาลูกสาวของโลลโตขึ้นมานั้น ดูเหมือนโลลจะดูแลมันอย่างดีมาตลอดช่วงชีวิตสิบปีของเธอ เธอทิ้งมันไว้ให้เจ้าของคนใหม่ในสภาพที่สมบูรณ์ เพื่อนๆ นักดนตรีพูดถึงทางเดินในสวนและต้นไม้ด้วยความยกย่องชื่นชมอย่างมาก สวนแห่งนี้ถูกยกให้โลลเป็นเวลาสิบปีเพื่อให้เธอได้อยู่ที่นั่นในค่าค่านี้นี้ ดูแลเก็บรักษาเธอได้อย่างน่าอัศจรรย์ให้ต่างจากผู้คนที่มอมสวนนี้ให้เธอ

เธอไม่เบื่อบ้านหลังนั้นบ้างรี บ้านหลังงามและใหญ่โตหลังนั้นที่เมืองยู. บริดจ์ หญิงสาวถาม โลลไม่ตอบทันที ทุกคนมองเธอ สายตาของเธอฉายแววบางอย่างคล้ายอาการรวบไหว เธอนิ่งซึ่งเพราะเธอคิดถึงอะไรบางอย่าง แต่มันคืออะไรกันล่ะ คิดถึงเรื่องราวที่ยังไม่เคยรู้ คิดถึงเรื่องป่าเถื่อน คิดถึงฝูงนกป่าในชีวิตของเธอ แล้วเรารู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้างล่ะ ฝูงนกที่บินฝ่าชีวิตเธอจากด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่ง แล้วก็บินหายวับไปไร้เปล่า แล้วสายลมที่เกิดจากนกบินครั้งนี้สงบลงรีเปล่าละ โลลตอบว่าเธอไม่รู้เลยว่าเธอเคยอยู่ เธอพูดไม่จบประโยค สองวินาทีต่อมาเธอก็รู้สึกตัว พูดพร้อมกับหัวเราะว่าเป็นเรื่องล้อเล่นสนุกๆ เพื่อจะบอกว่าเธอมีความสุขที่นี่ ที่เอส. ตาห์ลา มากกว่าที่ยู. บริดจ์ ไม่มีใครพูดต่อ โลลออกเสียงชัดเจนว่าเอส. ตาห์ลาและยู. บริดจ์ เธอหัวเราะมากไปนิดและอธิบายความมากไปหน่อย ผมทุกซี้ใจแต่ก็แทบจะไม่รู้สึก ทุกคนรู้สึกกลัวแต่ก็เพียงน้อยนิด โลลเงยไป ตาเตียนาคงจะมั่นใจในความเชื่อเดิมๆ ของหล่อนว่าโลล เว. ซีโตนัยังป่วยทางจิตอยู่

พวกเราถูกลูกจากโต๊ะอาหาร

สามีของหญิงสาวมาถึงพร้อมกับเพื่อนสองคน เขาเป็นคนจัดการเรื่องงานแสดงดนตรียามค่ำที่เมืองยู. บริดจ์ต่อจากที่ฌอง เบดฟอร์ดได้เริ่มต้นไว้ พวกเขาไม่ได้พบหน้ากันมานานแล้ว พวกเขาพูดคุยกันด้วยความยินดีปรีดา ค่าค่านี้นี้ไม่น่าเบื่ออีกต่อไป พวกเราอยู่กันมากหน้าหลายตาจนส่วนใหญ่ไม่ทันสังเกตว่าใครเดินไปคุยกับใคร ยกเว้นตาเตียนา คาร์ล

บางทีโลลอาจจะเชิญเรามาในคืนนี้โดยไม่ทันคิดก็ได้ หรือบางทีเพื่อจะได้เห็นเราสองคน ตาเตียนากับผมอยู่ด้วยกัน จะได้เห็นพวกเรามาถึงไหนกันแล้ว นับตั้งแต่ที่เธอจุ่มเข้ามาในชีวิตของผม ผมไม่รู้อะไรเลย

Dans un mouvement enveloppant de Tatiana, Lol se trouve prise. Je pense à la nuit où l'a rencontrée Jean Bedford : Tatiana tout en lui parlant lui barre le passage avec assez d'adresse pour que Lol ne s'aperçoive qu'elle ne le franchit pas, Tatiana l'empêche d'aller ainsi vers les autres invités, elle la sort de leur groupe, l'amène avec elle, l'isole. C'est fait au bout d'une vingtaine de minutes. Lol paraît bien là où elle se trouve, avec Tatiana, à l'autre bout du salon, assise à une petite table entre le perron et la baie à travers laquelle, l'autre soir, je voyais.

Elles portent toutes deux ce soir des robes sombres qui les allongent, les font plus minces, moins différentes l'une de l'autre, peut-être, aux yeux des hommes. Tatiana Karl, au contraire, d'avec ses amants, a une coiffure souple, rejetée, presque à toucher son épaule en une masse nouée, lourde. Sa robe ne resserre pas son corps comme ses austères tailleurs d'après-midi. La robe de Lol, à l'inverse de celle de Tatiana, je crois, prends son corps de près et lui donne davantage encore cette sage raideur de pensionnaire grandie. Elle est coiffée comme d'habitude, un chignon serré au dessus de la nuque, depuis dix ans peut-être l'est-elle ainsi. Ce soir elle est fardée il me semble un peu trop, sans soin.

Le sourire de Tatiana lorsqu'elle réussit à avoir Lol pour elle je le reconnais. Elle attend la confiance, elle l'espère neuve, touchante mais douteuse, assez maladroitement mensongère pour qu'elle, elle y voie clair.

A les voir réunies ainsi on croirait aisément que Tatiana Karl est avec moi la seule personne à ne pas compter du tout avec la bizarrerie latente ou exprimée de Lol. Je le crois.

Je me rapproche de leur îlot. Tatiana ne me voit pas encore.

Ça a été au mouvement des lèvres de Tatiana que j'ai compris le sens de la question posée à Lol. Le mot bonheur s'y lisait.

- Ton bonheur ? Et ce bonheur ?

Lol sourit dans ma direction. Viens. Elle me laisse le temps d'approcher encore. Je suis de biais par rapport à Tatiana qui ne regarde que Lol. Je viens silencieusement, je glisse entre les autres. Je suis arrivé assez près pour entendre. Je

ตาเตียนาเดินวนไปวนมาและกักตัวโลลเอาไว้ได้ ผมคิดไปถึงเรื่องคืนที่ฌองเบตฟอร์ดได้พบกับโลล ขณะที่ตาเตียนาพูดอยู่กับโลลนั้น หล่อนก็ขวางทางโลลไว้แบบเนียนจนโลลไม่รู้ว่าถูกกันเอาไว้ ด้วยวิธีนี้ตาเตียนาจึงกันไม่ให้โลลเดินไปหาแขกคนอื่นๆ ได้ หล่อนพาโลลออกมาจากกลุ่มคน พามากับหล่อน แยกโลลออกมาตามลำพัง ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในราวยี่สิบนาทีก่อน โลลมีท่าทางสบายอกสบายใจตรงที่ที่เธออยู่กับตาเตียนาอีกฟากหนึ่งของห้องรับแขก นั่งอยู่ที่โต๊ะเล็กระหว่างบันไดหน้าบ้านกับหน้าต่างบานยาวจรดพื้นซึ่งผมมองผ่านเข้ามาเห็นเธอเมื่อคืนก่อน

คำนี้หญิงทั้งสองต่างก็สวมชุดกระโปรงสีหม่นทั้งคู่ จึงทำให้ช่วงตัวของพวกเธอยาวขึ้น ผอมบางลง อาจจะแตกต่างกันน้อยลงในสายตาของผู้ชาย ตาเตียนา คาร์ลมีลักษณะตรงกันข้ามกับตอนที่อยู่กับซัวร์ก คืนนี้หล่อนทำทรงผมอ่อนช้อย บัดไปข้างหลัง เป็นพวงหนาหนักยาวแทบจะประบ่า ชุดกระโปรงของหล่อนไม่รัดรูปเหมือนกับชุดสูทเคร่งขรึมที่หล่อนชอบสวมตอนบ่ายๆ ชุดกระโปรงของโลลตรงข้ามกับชุดของตาเตียนา ผมคิดว่ามันแนบเนื้อและเน้นให้เห็นร่างแข็งทื่อแบบนักเรียนประจำที่โตแล้วมากขึ้นไปอีก โลลทำตามปกติ เกล้ามวยไว้แน่นเหนือท้ายทอย โลลอาจจะทำผมทรงนี้มาเป็นสิบปีแล้วก็ได้ ผมรู้สึกว่าคุณนี่เธอแต่งหน้ามากไปหน่อยและไม่ได้พิถีพิถันอะไร

รอยยิ้มของตาเตียนาตอนที่หล่อนกักโลลไว้ให้อยู่กับหล่อนคนเดียวได้สำเร็จนั้นผมจำมันได้ หล่อนกำลังรอฟังความในใจ หล่อนหวังว่ามันจะเป็นเรื่องใหม่ น่าประทับใจ แต่ขณะเดียวกันก็น่าสงสัยและโกหกได้ไม่เนียนจนหล่อนเอง หล่อนจับได้

การที่ได้เห็นทั้งคู่อยู่ด้วยกันแบบนี้ น่าจะเชื่อได้ง่ายว่านอกจากผมแล้ว ตาเตียนา คาร์ลเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ถือสาอะไรสักนิดกับอาการประหลาดของโลลทั้งที่ซ่อนอยู่ลึกๆ หรือเผยออกมาให้เห็น ผมเชื่ออย่างนี้

ผมขยับเข้าไปใกล้ที่ที่พวกเธอจับกลุ่มอยู่ตามลำพัง ตาเตียนายังไม่เห็นผม

ผมจับความหมายที่ตาเตียนาตอบคำถามโลลได้จากริมฝีปากที่ขยับขึ้นลง ผมอ่านได้ว่าหล่อนพูดคำว่าความสุข

“ความสุขของเธอละ แล้วความสุขนี่ละ”

โลลส่งยิ้มมาทางผม เป็นการเชิญชวนว่า มานี่สิคะ เธอให้เวลาผมได้เดินเข้าไปใกล้อีก ผมอยู่ในแนวเดียวกับตาเตียนาซึ่งกำลังมองแต่โลลคนเดียว ผมเดินเข้าไปเงียบๆ ผมเดินลัดเลาะคนอื่นๆ ไป ผมมาถึงใกล้พอที่จะได้ยิน ผมหยุดเดิน แต่โลลก็ยังไม่ตอบคำถามของตาเตียนา

m'arrête. Pourtant Lol ne répond pas encore. Elle lève les yeux sur moi dans l'intention d'informer Tatiana de ma présence. C'est fait. Tatiana réprime vite un agacement certain : c'est à l'Hôtel des Bois qu'elle veut me voir, pas ici avec Lol V. Stein.

De loin nous sommes tous trois dans une indifférence apparente.

Tatiana et moi guettons la réponse de Lol. Le cœur me bat fort et je crains que Tatiana ne découvre, elle seule le peut, ce désordre dans le sang de son amant. Je la frôlais presque. Je recule d'un pas. Elle n'a rien découvert.

Lol va répondre. Je m'attends à tout. Qu'elle m'achève de la même manière qu'elle m'a découvert. Elle répond. Mon cœur s'endort.

- Mon bonheur est là.

Lentement Tatiana Karl se retourne vers moi et, souriante, avec un sang-froid remarquable elle me prend à témoin de la forme de cette déclaration de son amie.

- Comme elle le dit bien. Vous avez entendu ?

- Elle le dit.

- Mais si bien, vous ne trouvez pas ?

Alors Tatiana prospecte la pièce, l'assemblée bruyante du bout du salon, ces signes extérieurs de l'existence de Lol.

- Je pense beaucoup à toi depuis que je t'ai revue.

Dans un mouvement enfantin Lol suit des yeux le regard de Tatiana tout autour du salon. Elle ne comprend pas. Tatiana se fait sentencieuse et tendre.

- Mais Jean, dit-elle, et tes petites filles ? Qu'est-ce que tu vas faire ?

Lol rit.

- Tu les regardais, c'était ça que tu regardais !

Son rire ne peut s'arrêter. Tatiana finit par rire elle aussi, mais douloureusement, elle ne joue plus la mondaine, je reconnais celle qui téléphone de nuit.

- Tu me fais peur Lol.

Lol s'étonne. Son étonnement porte de plein fouet sur la peur que n'avoue pas Tatiana. Elle a décelé le mensonge. C'est fait. Elle demande gravement :

อยู่ดี เธอเหลือบตามองผมด้วยเจตนาให้ตาเตียนารู้ว่าผมอยู่ตรงนั้น และก็ได้ผล ตาเตียนารีบระงับ ความขุ่นเคืองใจที่เห็นได้ชัด ที่ที่หล่อนอยากจะทำคือที่โรงแรมเดส์บัวส์ ไม่ใช่ที่นี่กับ โลก เว. ซีไดน์

มองจากไกลๆ จะเห็นว่าเราทั้งสามมีท่าทางเฉยชาต่อกัน

ตาเตียนากับผมตั้งใจคอยฟังคำตอบจากโลก หัวใจของผมเต้นแรงและผมเกรงว่า ตาเตียนาจะจับได้ มีแต่หล่อนเท่านั้นที่จะจับได้ว่าโลหิตของซูรักหล่อนสูบฉีดแรงผิดปกติ ผมยืน แพบจะชิดกับตาเตียนา ผมจึงถอยหลังไปหนึ่งก้าว หล่อนไม่สังเกตเห็นอะไรเลย

โลกกำลังจะตอบ ผมพร้อมรับทุกอย่าง ไม่ว่าจะทำลายผมด้วยวิธีเดียวกับที่เธอ ค้นพบผมก็ตาม เธอตอบ หัวใจของผมจึงสงบลง

“ความสุขของฉันทูตรงนั้นไงจ๊ะ”

ตาเตียนา คาร์ลค่อยๆ หันมาทางผม ไบหน้ายิ้มแย้ม และด้วยอาการเลือดเย็นอย่าง น่าอัศจรรย์ หล่อนให้ผมรับรู้ถึงรูปแบบการประกาศความรักของเพื่อนหล่อน

“เธอช่างพูดได้ชัดเจนดีจริงๆ คุณเข้าใจใช่ไหมคะ”

“เธอพูดได้ชัดเจนดี”

“พูดได้ชัดเจนมากต่างหากละ คุณไม่คิดอย่างนั้นหรือคะ”

แล้วตาเตียนาก็กวาดตาสำรวจห้อง กลุ่มคนที่ยืนส่งเสียงดังอยู่ตรงสุดห้องรับแขก คือสัญญาณภายนอกที่บ่งบอกถึงชีวิตความเป็นอยู่ของโลก

“ฉันคิดถึงเธอมากตั้งแต่ได้กลับมาพบเธอ ”

ด้วยท่าทางแบบเด็กๆ โลกมองตามสายตาของตาเตียนาไปรอบๆ ห้องรับแขก เธอไม่ เข้าใจ ตาเตียนาทำตัวมีเหตุผลและอ่อนโยน

“แล้วผมอยู่กับลูกสาวตัวน้อยๆ ของเธอละ เธอจะทำยังไง” ตาเตียนาเอ่ย

โลกหัวเราะ

“เธอได้แต่มองพวกเขา ใช่แล้ว เธอได้แต่มองพวกเขาจริงๆ นั่นแหละ ”

โลกหัวเราะไม่หยุด สุดท้ายตาเตียนาจึงหัวเราะตามไปด้วยแต่หัวเราะอย่างเศร้า สร้อย หล่อนไม่เล่นบทสาวสังคมอีกแล้ว ผมจำผู้หญิงที่โทรศัพท์มาตอนกลางคืนคนนี้ได้

“เธอทำให้ฉันกลัวนะโลก”

โลกประหลาดใจ ความประหลาดใจของเธอกระทบความรู้สึกกลัวซึ่งตาเตียนาไม่ สารถาพออกมาอย่างเต็มแรง โลกจับได้ว่าเป็นเรื่องโกหก ได้เรื่องละ เธอถามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม ว่า

De quoi as-tu peur Tatiana?

Tatiana ne cache plus rien tout à coup. Mais sans avouer le vrai sens de sa peur.

- Je ne sais pas.

Lol regarde de nouveau le salon et explique à Tatiana une chose différente de celle qu'aurait voulu savoir Tatiana. Elle reprend, Tatiana est prise à son propre piège, sur le bonheur de Lol V. Stein.

- Mais je n'ai rien voulu, tu comprends, Tatiana, je n'ai rien voulu de ce qu'il y a, de ce qui se passe. Rien ne tient.

- Et si vous l'aviez voulu, est-ce que ce ne serait pas pareil maintenant.

Lol réfléchit et son air de recherche, sa feinte oublieuse à la perfection de l'art. Je sais qu'elle dit n'importe quoi :

- C'est pareil. Au premier jour c'était pareil que maintenant. Pour moi.

Tatiana soupire, soupire longuement, se plaint, se plaint, au bord des larmes.

- Mais ce bonheur, ce bonheur, dis-moi, ah ! dis-moi un peu.

Je dis :

- Lol V. Stein l'avait sans doute en elle, déjà, lorsqu'elle l'a rencontré.

Avec la même lenteur qu'un moment avant Tatiana s'est retournée vers moi. Je pâlis. Le rideau vient de s'ouvrir sur le tourment de Tatiana Karl. Mais curieusement, sa suspicion ne porte pas immédiatement sur Lol.

- Comment savez-vous ces choses-là sur Lol ?

Elle veut dire : comment les savez-vous à la place d'une femme ? à la place d'une femme qui pourrait être Lol ?

Le ton cinglant et sourd de Tatiana est le même que celui qu'elle a parfois à l'Hôtel des Bois. Lol s'est dressée. Pourquoi cette terreur ? Elle a un mouvement de fuite, elle va nous laisser là tous les deux.

- On ne peut pas parler comme ça, on ne peut pas.

“เธอกลัวอะไรรีตาเตียนา”

จู่ๆ รีตาเตียนาก็ไม่ปิดบังอะไรอีกต่อไป แต่หล่อนก็ไม่ได้สารภาพออกมาจริงๆ ว่าหล่อนกลัวอะไร

“ฉันไม่รู้จ๊ะ”

โลลมองห้องรับแขกอีกครั้งและอธิบายอะไรอย่างหนึ่งให้รีตาเตียนาฟังซึ่งไม่ใช่เรื่องที่รีตาเตียนาน่าจะอยาการู้ โลลพูดต่อ รีตาเตียนาติดกับที่หล่อนวางเอาไว้เองเกี่ยวกับความสุขของโลก เว. ซีไตน์

“แต่ฉันไม่ได้ต้องการอะไรเลย เธอเข้าใจมั๊ย รีตาเตียนา ฉันไม่เคยต้องการอะไรจากสิ่งที่มีอยู่ จากสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะไม่มีสิ่งใดที่จะคงอยู่ได้”

“แล้วถ้าคุณต้องการมันไปแล้วล่ะครับ มันจะแตกต่างจากตอนนี้มั๊ยครับ”

โลลครุ่นคิด และท่าทางที่เธอค้นหาคำตอบ สร้างทำเป็นลึมนั้นนับเป็นศิลปะชั้นสุดยอดเลย ผมรู้ว่าเธอพูดส่งเดชออกมาอย่างนั้นแหละว่า

“เหมือนกันค่ะ สำหรับฉันเมื่อวันแรกก็เหมือนกับตอนนี้ค่ะ”

รีตาเตียนาถอนหายใจ ถอนหายใจยาวๆ เธอคร่ำครวญและคร่ำครวญ จนเกือบจะร้องไห้

“แล้วความสุขนี้ เจ้าความสุขนี้ละ บอกฉันมาเถอะ โธ่ บอกฉันหน่อยเถอะค่ะ”

ผมพูดว่า

“โลล เว. ซีไตน์อาจจะมีความสุขอยู่แล้วตอนที่เธอได้พบกับความสุขนั้น”

รีตาเตียนาหันมาทางผมอย่างช้าๆ เหมือนกับก่อนหน้านี้ ผมหน้าซีด ความทุกข์ใจของรีตาเตียนา คาร์ลเพิ่งจะเปิดม่านออกมาให้เห็น แต่ที่น่าประหลาดก็คือหล่อนยังไม่พุ่งความสงสัยไปที่โลลในทันที

“คุณรู้เรื่องต่างๆ พวกนั้นเกี่ยวกับโลลได้ยังไงคะ”

ที่จริงแล้วรีตาเตียนาหมายความว่า คุณไปรู้เรื่องนี้แทนผู้หญิงได้อย่างไร รู้แทนผู้หญิงสักคนที่อาจจะเป็นโลลได้อย่างไร

น้ำเสียงที่ทิ่มแทงและเบาจนแทบจะไม่ได้ยินของรีตาเตียนาเป็นน้ำเสียงเดียวกับที่หล่อนเคยพูดที่โรงแรมเดส์บัวส์ในบางครั้ง โลลลุกขึ้น ท่าไม่ถึงกลัวอย่างนั้นละ เธอทำท่าจะเดินหนีไปและกำลังจะทิ้งเราทั้งคู่ไว้ตรงนั้น

“พูดอย่างนั้นไม่ได้ พูดไม่ได้หรอก”

- Excuse-moi, dit Tatiana – Jacques Hold est dans un curieux état depuis quelques jours. Il dit n'importe quoi.

Au téléphone elle m'a demandé si j'apercevais une manière possible non d'amour, mais amoureuse, entre nous, plus tard, plus tard.

- Est-ce que tu peux faire comme s'il n'était pas impossible qu'un jour en t'appliquant tu me trouves une nouveauté, je changerai ma voix, mes robes, je couperai mes cheveux, il ne restera rien.

Je n'ai pas démordu de ce à quoi je me tiens. Je lui ai dit que je l'aimais. Elle a raccroché.

Lol est rassurée. Tatiana la supplie de nouveau.

- Dis-moi quelque chose sur le bonheur, dis-le-moi.

Lol demande, sans agacement, avec gentillesse :

- Pourquoi Tatiana ?

- Quelle question Lol.

Alors Lol cherche, son visage se crispe, et avec difficulté, elle essaye de parler du bonheur.

- L'autre soir, c'était au crépuscule, mais bien après le moment où le soleil avait disparu. Il y a eu un instant de lumière plus forte, je ne sais pas pourquoi, une minute. Je ne voyais pas directement la mer. Je la voyais devant moi dans une glace sur un mur. J'ai éprouvé une très forte tentation d'y aller, d'aller voir.

Elle ne continue pas. Je demande :

- Vous y êtes allée ?

De cela Lol se souvient instantanément.

- Non. J'en suis sûre, je ne suis pas allée sur la plage. L'image dans la glace était là.

Tatiana m'a oublié en faveur de Lol. Elle prend sa main, l'embrasse.

- Dis-moi encore Lol.

- Je ne suis pas allée sur la plage, je, dit Lol.

Tatiana n'insiste pas.

“ขอโทษนะจ๊ะ ฌาคส์ โสลดต์เขามีท่าทางแปลกๆ มาสองสามวันแล้ว เขาพูดอะไรไปอย่างนั้นเองแหละจ๊ะ” ตาเตียนากล่าว

ตอนที่คุยกันทางโทรศัพท์ ตาเตียนากล่าวว่าผมเห็นทางที่จะเป็นไปได้ใหม่ที่เราสองคนจะตกหลุมรักกันในภายหลัง หลังจากนั้นโดยไม่ต้องพูดถึงเรื่องความรัก

“เธอทำได้มัย ทำราวกับว่ามันเป็นไปได้ที่สักวันหนึ่ง เมื่อเธอตั้งใจจริงๆ เธอจะพบสิ่งใหม่ในตัวฉัน ฉันจะเปลี่ยนเสียงพูด เปลี่ยนชุดกระโปรง ฉันจะตัดผม จะเปลี่ยนไม่ให้เหลือเค้าเดิมเลย”

ผมไม่ยอมปล่อยสิ่งที่ผมครอบครองให้หลุดมือไปหรอก ผมบอกหล่อนว่าผมรักหล่อน หล่อนวางหูไป

โกลสบายใจขึ้น ตาเตียนาวิงวอนโกลใหม่อีกครั้ง

“บอกอะไรฉันเรื่องความสุขมาหน่อยสิ บอกฉันมาเถอะจ๊ะ”

โกลถามด้วยความสุภาพ ไม่ได้แสดงอาการขุ่นเคืองว่า

“ทำไมล่ะจ๊ะตาเตียนา”

“ถามอะไรอย่างนี้ล่ะ โกล”

แล้วโกลก็คิดหาคำตอบ หน้านี้วคือขมวด เธอพยายามพูดถึงความสุขอย่างลำบากยากเย็น

“เมื่อเย็นวันก่อน ตอนที่พระอาทิตย์ตก แต่หลังจากตอนที่พระอาทิตย์ลับไปแล้ว มีอยู่ช่วงหนึ่งที่มีแสงจ้าขึ้นสักนาทีหนึ่ง ฉันก็ไม่ว่าเพราะอะไร ฉันไม่เห็นทะเลจริงๆ หรือ แต่ฉันเห็นมันอยู่ตรงหน้าฉันในกระจกบนผนัง ฉันปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะไปที่นั่น ไปให้เห็น”

โกลไม่พูดต่อ ผมจึงถามว่า

“แล้วคุณได้ไปที่นั่นรึเปล่าครับ”

โกลเกิดจำเรื่องนี้ขึ้นมาได้ปั๊บ

“ไม่ค่ะ ฉันมั่นใจ ฉันไม่ได้ไปที่ชายหาด ภาพมันอยู่ตรงนั้นในกระจก”

ตาเตียนาลืมผมแล้วหันไปเอาใจโกล หล่อนคว่ำมือของโกลไปและจุมพิตมัน

“บอกฉันอีกสิจ๊ะโกล”

“ฉันไม่ได้ไปที่ชายหาด ฉัน” โกลเอ่ย

ตาเตียนาไม่เข้าซี่

Lol a fait un voyage rapide au bord de la mer hier dans la journée c'est pourquoi je ne l'ai pas trouvée. Elle n'a rien dit. L'image du champ de seigle me revient, brutale, je me demande jusqu'à la torture, je me demande à quoi m'attendre encore de Lol. A quoi ? Je suis, je serais donc dupé par sa folie même ? Qu'a-t-elle été chercher au bord de la mer, où je ne suis pas, quelle pâture ? loin de moi ? Si Tatiana ne pose pas la question je vais la poser. Elle la pose.

- Où es-tu allée ? On peut te le demander ?

Lol dit avec le léger regret que ce soit à Tatiana Karl, ou alors je me trompe encore :

- A T. Beach

Jean Bedford, sans doute aussi pour briser l'unité de notre groupe, fait marcher le pick-up. Je n'attends pas, je ne me pose même pas la question, je ne calcule pas ce qui serait plus prudent de faire, j'invite Lol. Nous nous éloignons de Tatiana qui reste seule.

Je danse trop lentement et souvent mes pieds s'ankylosent, je rate des temps. Lol s'accorde, distraite, à mes fautes.

Tatiana suit des yeux notre pénible révolution autour du salon.

Enfin, Pierre Beugner vient vers elle. Ils dansent.

Il y a cent ans que j'ai Lol dans les bras. Je lui parle de façon imperceptible. A la faveur des mouvement changeants de Pierre Beugner, Tatiana nous est cachée, elle ne peut alors ni voir ni entendre.

- Vous êtes allée au bord de la mer.
- Hier je suis allée à T. Beach.
- Pourquoi ne rien dire ? Pourquoi ? Pourquoi y aller ?
- Je croyais que

Elle ne termine pas. J'insiste doucement.

- Essayez de me dire. Que ...
- Vous auriez deviné.

เมื่อวานตอนกลางวัน โลกเดินทางไปที่ชายทะเลอย่างเร่งรีบ ด้วยเหตุนี้ผมจึงตามหาเธอไม่เจอ เธอไม่ได้บอกอะไร รุ่งๆ ภาพของทุ่งข้าวไรย์ก็แวบเข้ามาในหัวผมอีกครั้งสดๆ ร้อนๆ ผมถามตัวเองจนปวดใจ ผมถามตัวเองว่าผมยังจะคาดหวังอะไรจากโลกอีก จะคาดหวังอะไรกันล่ะ ผมตกและจะตกเป็นเหยื่อความเสียดสีของเธออย่างนั้นรึ เธอไปตามหาอะไรที่ชายทะเล ที่ที่ผมไม่ได้อยู่ด้วย ไปหาอะไรทำนั้นรึ ไปให้ไกลจากผมอย่างนั้นรึ ถ้าตาเตียนาไม่ถามเรื่องนี้ ผมก็จะถามเอง แต่หล่อนก็ถามขึ้นมาว่า

“เธอไปไหนมาล่ะ บอกพวกเราหน่อยได้มั๊ยจ๊ะ”

โลกเสียใจนิดหน่อยที่ต้องตอบกับตาเตียนา หรือว่าผมเข้าใจผิดไปอีก

“ไปที่. บีชจ๊ะ”

ฌอง เบตฟอร์ดเปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียง คงอยากจะแยกเราสามคนออกจากกันด้วยก็ได้ ผมไม่รอช้า ไม่ถามตัวเองด้วยซ้ำไป ไม่คิดใคร่ครวญว่าควรจะทำอะไรให้รอบคอบกว่านี้ ผมขอโลกเดินร่ำ แล้วเราทั้งคู่ก็เดินห่างออกมา ทิ้งให้ตาเตียนายืนอยู่ตามลำพัง

ผมเดินช้าเกินไปและบ่อยครั้งที่ทำสองข้างก้าวไม่ออก ผมเดินไม่ถูกจังหวะ โลกเดินตามจังหวะที่ผิดๆ ของผมอย่างใจลอย

ตาเตียนามองพวกเราหมุนอย่างทุกลักทุเลไปรอบๆ ห้องรับแขก

ในที่สุด บีแยร์ เบิกเนอร์ก็เดินไปหาหล่อน แล้วพวกเขาก็เดินร่ำกัน

ผมกอดโลกไว้ในอ้อมแขนนานนับร้อยปี ผมพูดกับโลกด้วยเสียงที่แทบจะไม่ได้ยิน อาศัยจังหวะที่บีแยร์ เบิกเนอร์เปลี่ยนท่าเดินเขาจึงช่วยบังเราไว้จากตาเตียนา ดังนั้นหล่อนจึงไม่เห็นและไม่ได้ยิน

“คุณไปที่ชายทะเลมาสินะครับ”

“เมื่อวานฉันไปที่บี. บีชมาค่ะ”

“ทำไมถึงไม่บอกอะไรเลย ทำไมกันครับ ทำไมถึงไปที่นั่นล่ะ”

“ฉันเชื่อว่า”

โลกพูดไม่จบประโยค ผมรบเร้าเธอเบาๆ

“พยายามบอกผมหน่อยเถอะครับ อะไร...”

“คุณน่าจะเดาได้แล้วนะคะ”

- C'est impossible, je dois vous voir, c'est impossible.

Voici Tatiana. A-t-elle remarqué que j'ai répété, de façon précipitée, quelque chose ? Nous nous taisons. Puis, encore une fois, nous ne sommes plus que sous le regard tiède, un peu, mais à peine, intrigué de Jean Bedford.

Dans mes bras. Lol est égarée - elle ne me suit plus tout à coup – pesante.

- Nous irons ensemble à T. Beach si vous le voulez bien, après-demain.
- Combien de temps ?
- Un jour peut-être.

Nous devons nous retrouver à la gare, très tôt. Elle me dit une heure précise. Je dois parler à Pierre Beugner pour le prévenir de mon absence. Dois-je le faire ?

J'invente :

Comme ils se taisent encore, pense Tatiana. J'ai l'habitude, je sais le faire sombrer dans des hébétudes muettes et tristes, il en sort avec peine, elles lui plaisent. Ce silence qu'il observe avec Lol V. Stein, je ne crois pas l'avoir vu l'observer avec moi jamais, même la première fois lorsqu'il est venu me chercher, un après-midi, en l'absence de Pierre, et qu'il m'a emmenée, sans un mot, à l'Hôtel des Bois. Voici ce que j'ignore : cet homme qui s'efface, dit qu'il aime, désire, veut revoir, s'efface encore plus à mesure qu'il dit. Je dois avoir un peu de fièvre. Tout me quitte, ma vie, ma vie.

De nouveau, sagement, Lol danse, me suit. Quand Tatiana ne voit pas je l'écarte un peu pour voir ses yeux. Je les vois : une transparence me regarde. De nouveau je ne vois pas. Je l'ai plaquée contre moi, elle ne résiste pas personne ne nous remarque je crois. La transparence m'a traversé, je la vois encore, buée maintenant, elle est allée vers autre chose de plus vague, sans fin, elle ira vers autre chose que je ne connaîtrai jamais, sans fin.

- Lol Valérie Stein, hé ?
- Ah oui.

Je lui fait mal. Je l'ai senti à un « ah » chaud dans mon cou.

- Il faudra en finir. Quand ?

“ผมทนไม่ไหว ผมต้องเจอคุณให้ได้ ผมทนไม่ไหว”

ตาเตียนาอยู่ที่นั่น เธอสังเกตเห็นผมพูดอะไรซ้ำๆ ถึ้ๆ รีเปล่านะ ผมกับโลลนั่งเสียบกันไป จากนั้นก็มีแต่ผมเอง เบดฟอร์ดเท่านั้นที่จับตามองพวกเราอีกครั้งด้วยสายตาที่อบอุ่นนิดหน่อย แต่ก็น้อยมากและด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เมื่ออยู่ในอ้อมแขนผม โลลใจลอย – จู๊ๆ เธอก็ไม่เดินตามผมอีกต่อไป – ตัวเธอหนักอึ้ง

“ถ้าคุณอยากไปละก็ วันมะรืนเราจะไปที่. บีชด้วยกันก็ได้ค่ะ”

“ไปนานเท่าไรครับ”

“อาจจะวันนึงค่ะ”

พวกเราต้องไปพบกันที่สถานีเข้ามากๆ โลลบอกเวลาผมชัดเจน ผมต้องพูดกับปีแยร์ เบิกเนรีให้เขารู้ล่วงหน้าว่าผมจะขอลาหยุด ผมต้องทำอย่างนั้นรีเปล่านะ

ผมแต่งเรื่องขึ้นว่า

พวกเขาช่างยังเสียบกันจริงๆ ตาเตียนาคิด ฉันชินเสียแล้ว ฉันรู้ว่าจะทำให้ฉมาศมีนงจนพูดไม่ออกและเศร้าโศกได้อย่างไรกัน เขาหายมึนงงอย่างยากเย็น เขาพอใจกับมัน เขายอมทำตัวเสียบๆ แบบนี้เวลาอยู่กับโลล เว. ซีไตร์ ฉันไม่คิดว่าเคยเห็นเขายอมทำตัวเสียบๆ แบบนี้เวลาอยู่กับฉัน แม้ในครั้งแรกที่เขามาหาฉันในตอนบ่ายวันหนึ่งที่ปีแยร์ไม่อยู่และรับฉันไปโรงแรมเดส์บัวส์โดยไม่พูดอะไรสักคำ นี่คือนี่ที่ฉันไม่รู้ ชายคนที่ชอบเก็บตัวนี้บอกว่าเขารัก ปรารภและอยากจะทำอะไร แต่ยิ่งเขาบอกรักมากเท่าไรก็ยิ่งหายหน้าหายตามากขึ้นไปอีกเท่านั้น ฉันคงจะเป็นใช้นิดหน่อย ทุกคนทิ้งฉันไปหมด ชีวิตฉันหนอ ชีวิตฉัน

โลลกลับมาเดินตามผมอย่างสงบเสงี่ยมอีกครั้ง ตอนที่ตาเตียนาไม่เห็น ผมขยับตัวโลลห่างออกมาเล็กน้อยเพื่อจะได้เห็นนัยน์ตาของเธอ แล้วผมก็เห็นนัยน์ตานั่น เพราะนัยน์ตาคู่ใส่งำลังมองผมอยู่ แล้วผมก็ไม่เห็นอีกครั้ง ผมกระชับตัวโลลเข้ามาแนบชิดตัวผม เธอไม่ขัดขืน ผมคิดว่าคงไม่มีใครสังเกตเห็นเรา นัยน์ตาคู่ใสมองทะลุผมไป ผมเห็นนัยน์ตาคู่นั้นอีกแต่ตอนนี้มันฝ้ามัวตาคู่นั้นทอดไปยังสิ่งอื่น เหม่อลอยกว่าเดิมและไร้จุดหมาย ตาคู่นั้นเหม่อมองไปทางสิ่งอื่นที่ผมไม่มีวันรู้จักอย่างไร้จุดหมาย

“ว่าไงครับ โลล วาเลรี ซีไตร์”

“ฮึ้ย ค่ะ”

ผมทำเธอเจ็บ ผมรู้สึกได้จากคำว่า “ฮึ้ย” มันร้อนอยู่ตรงชอกคอของผม

“เรื่องนี้นะต้องจบได้แล้ว เมื่อไหร่ล่ะครับ”

Elle ne me répond pas. La surveillance de Tatiana recommence.

J'invente : Tatiana parle à Pierre Beugner :

- Il faudra que je parle de Lol à Jacques Hold.

Pierre Beugner se trompe-t-il sur l'intention véritable ? Il porte à Tatiana un amour revenu de bien des épreuves, sentiment qu'il traîne mais qu'il traînera jusqu'à la mort, ils sont unis, leur maison est solide plus qu'une autre, elle a résisté à tous les vents. Dans la vie de Tatiana, l'impérieuse obligation première et dernière à laquelle il n'est pas pensable qu'elle se dérobe un jour, c'est de revenir toujours, Pierre Beugner est son retour, sa trêve, sa seule constance.

J'invente :

Ce soir, Pierre Beugner perçoit, l'oreille collée au mur, la fêlure que Lol, elle, entend toujours dans la voix de sa femme.

Leur intimité dans ce moment-ci de leur existence, c'est moi qui en fais les frais, sans qu'il en soit jamais question entre eux.

Pierre Beugner dit :

- Lol V. Stein est encore malade, vous avez vu, à table, cette absence, comme c'était impressionnant, et c'est sans doute ça qui intéresse Jacques Hold.

- Vous croyez? Mais elle, se prête-t-elle à cet intérêt ?

Pierre Beugner console :

- La pauvre, comment voulez-vous ?

Pierre Beugner presse sa femme dans ses bras, il veut empêcher la souffrance, encore débutante, de prendre corps. Il dit :

- Pour ma part je n'ai rien remarqué entre eux, rien, je dois le dire, à part cet intérêt que je vous disais.

Tatiana s'impatiente un peu mais ne le montre pas.

- Si vous les regardiez bien.

- Je vais le faire.

Un autre disque a remplacé le premier. Les couples ne se sont pas séparés. Ils sont à l'autre bout du salon. La chose remarquable tout à coup, ce n'est pas

โลลไม่ตอบผม ตาเตียนาเริ่มจับตามองใหม่

ผมแต่งเรื่องขึ้นว่าตาเตียนาพูดกับปีแยร์ เบิกเนอร์ว่า

“ฉันจะต้องพูดกับฌาคส์ ไฮลด์เรื่องโลลคะ”

ปีแยร์ เบิกเนอร์เข้าใจผิดเกี่ยวกับเจตนาที่แท้จริงรีเปล่านะ ความรักที่เขามีต่อตาเตียนา ผ่านบททดสอบมามากมาย เป็นความรู้สึกที่เขายังตันทุรงอยู่แต่เขาจะยังตันทุรงไปจนตาย พวกเขาผูกพันกันเป็นหนึ่งเดียว บ้านของพวกเขามั่นคงยิ่งกว่าบ้านอีกหลัง ไม่หวั่นไหวต่อลมแรงใดๆ ในชีวิตของตาเตียนา ข้อบังคับข้อแรกและข้อสุดท้ายที่หล่อนไม่เคยคิดว่าสักวันหล่อนจะไม่ปฏิบัติตามก็คือไม่ว่าอย่างไรหล่อนก็ต้องกลับมาอยู่วันยังค่ำและปีแยร์ เบิกเนอร์คือคนที่หล่อนต้องกลับมาหา คือที่ปักพียงใจของหล่อน คือคนที่เสมอต้นเสมอปลายคนเดียวของหล่อน

ผมแต่งเรื่องขึ้นมาว่า

คืนนี้ปีแยร์ เบิกเนอร์แนบหูฟังที่กำแพงและได้ยินน้ำเสียงไม่ลงรอยซึ่งโลล ตัวเธอเองได้ยินในน้ำเสียงภรรยาของเขาตลอดเวลา

ความใกล้ชิดสนิทสนมที่พวกเขามีต่อกันในช่วงเวลานี้ในชีวิตของพวกเขา เป็นผมเองที่รับเคราะห์จากเรื่องนี้โดยที่มันไม่เคยเป็นปัญหาระหว่างพวกเขาเลย

ปีแยร์ เบิกเนอร์พูดว่า

“โลล เว. ซีโตนยังป่วยอยู่คุณก็เห็น ที่ได้ะอาหารเธอใจลอย มันน่าประทับใจนักนี้ และคงจะเป็นสิ่งนี้เองแหละที่ฌาคส์ ไฮลด์สนใจนัก”

“คุณคิดอย่างนั้นหรือคะ แล้วโลล เธอตอบรับความสนใจนี้รีเปล่าคะ”

ปีแยร์ เบิกเนอร์พูดปลอบว่า

“ผู้หญิงคนนี้น่าสงสารนะ คุณจะให้เธอทำยังไงล่ะ”

ปีแยร์ เบิกเนอร์กอดภรรยาแน่นขึ้นอีก เขาอยากสกัดกั้นไม่ให้ความทุกข์ที่เพิ่งจะเกิดก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างได้ เขาพูดว่า

“ส่วนตัวผม ผมต้องบอกว่าผมไม่สังเกตเห็นอะไรระหว่างสองคนนั้นเลย ไม่มีเลยนอกจากความสนใจของฌาคส์ ไฮลด์ที่ผมบอกคุณไปแล้ว”

ตาเตียนากระวนกระวายใจนิดหน่อยแต่หล่อนไม่แสดงออกให้เห็น

“คุณลองมองดูพวกเขาให้ดี ๆ สิคะ”

“ผมจะมองให้ดี ๆ”

แผ่นเสียงแผ่นใหม่ดังขึ้นแทนแผ่นแรก คู่เต้นรำยังไม่แยกจากกัน พวกเขาอยู่ตรงสุดห้องรับแขกอีกฝั่งหนึ่ง จู่ๆก็เกิดสิ่งที่น่าสนใจอย่างหนึ่งขึ้น ไม่ใช่การเต้นรำที่ทูลักทุเลซึ่ง

leur maladresse qui maintenant n'est pas aussi flagrante, c'est l'expression de leur visage tandis qu'ils dansent, ni aimable, ni polie, ni ennuyée et qui est celle – Tatiana a raison - de l'observation rigoureuse d'une réserve étouffante. Surtout lorsque Jacques Hold parle à Lol et que celle-ci lui répond sans que rien dans cette réserve ne se modifie, ne fasse deviner un peu la nature de la question posée ou de celle de la réponse qui va lui être faite.

Lol me répond :

- Si on savait quand.

J'ai oublié Tatiana Karl, ce crime, je l'ai commis. J'étais dans le train, je l'avais près de moi, pour des heures, nous roulions déjà vers T. Beach.

- Pourquoi faire ce voyage maintenant ?
- C'est l'été. C'est le moment.

Comme je ne lui répond pas, elle m'explique.

- Et puis il faut aller vite, Tatiana s'est mise à vous.

Elle s'arrête. Lol désirait-elle que ceci que j'invente se passe entre Pierre Beugner et Tatiana ?

- Vous le vouliez ?
- Oui. Mais vous deviez aussi. Elle ne devait rien savoir.

Presque mondaine, elle pourrait rassurer des observateurs moins difficiles que Tatiana et Pierre Beugner.

- Je peux me tromper. Peut-être que tout est parfait.
- Pourquoi T. Beach encore une fois ?
- Pour moi.

Pierre Beugner me sourit avec cordialité. Au fond de ce sourire il y a maintenant une certitude, un avertissement que demain, si Tatiana pleure, je serai révoqué de son service à l'hôpital départemental. J'invente que Pierre Beugner ment.

- Vous vous faites des idées, dit-il à sa femme. Lol V. Stein lui est parfaitement indifférente. Il écoute à peine ce qu'elle dit.

มองเห็นไม่ชัดเท่าในตอนแรกหรือกลายเป็นสีหน้าของพวกเขาขณะเดินรำกันต่างหาก มันไม่น่ารัก ไม่สุภาพ ไม่แสดงความเบื่อหน่าย แต่เป็นสีหน้า – ตาเตียนาคิดถูกแล้ว – ที่ต้องระวังตัวอย่างเคร่งครัด สงวนท่าทีจนน่าอึดอัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อฌาคส์ โฮลด์พบกับโลลและโลลตอบอย่างสงวนท่าทีแบบเดิมทำให้เดาลักษณะคำถามและคำตอบที่เธอจะตอบเขาไม่ได้แม้แต่แต่น้อย

โลลตอบผมว่า

“ถ้าเรารู้ว่าเมื่อไหร่ก็ดีสิคะ”

ผมลืมนตาเตียนา คาร์ล ความผิดร้ายแรงนี้ ผมได้ทำลงไปแล้ว ผมกำลังอยู่ในรถไฟ ผมมีโลลนั่งเคียงข้างไปเป็นเวลาหลายชั่วโมง พวกเรากำลังไปที่ที. บีชกันแล้ว

“ทำไมถึงจะเดินทางตอนนี้จะครับ”

“ถึงเวลาแล้วค่ะ เพราะเป็นหน้าร้อน”

เนื่องจากผมไม่ตอบ โลลจึงอธิบายว่า

“และก็ต้องไปเร็วๆ ตาเตียนายังเชื่อใจคุณอยู่”

โลลหยุด เธอปรารถนาจะให้เรื่องที่ผมแต่งเกิดขึ้นระหว่างปีแยร์ เบิกเนอร์และตาเตียนา รีปล่านะ

“คุณต้องการอย่างนั้นหรือครับ”

“ใช่ค่ะ แต่คุณควรจะต้องการแบบเดียวกันด้วย ตาเตียนาต้องไม่รู้อะไรเลย”

ด้วยท่าทีที่เกือบจะเจเนสติกของโลล อาจจะทำให้คนที่ช่างสังเกตน้อยกว่าตาเตียนา และปีแยร์ เบิกเนอร์มั่นใจได้ว่าเธอเป็นเช่นนั้น

“ฉันอาจจะเข้าใจผิดไป บางทีทุกอย่างอาจสมบูรณ์แบบก็ได้”

“ทำไมต้องไปที่. บีชอีกครั้งล่ะครับ”

“เพื่อตัวฉันค่ะ”

ปีแยร์ เบิกเนอร์ส่งยิ้มให้ผมอย่างเป็นทางการเป็นมิตร ลึกลงไปในรอยยิ้มนี้ในตอนนั้น มีอะไรที่แน่ชัดอย่างหนึ่ง นั่นคือการเตือนว่าพรุ่งนี้ถ้าตาเตียนาร้องให้ ผมจะถูกปลดออกจากแผนกของปีแยร์ที่โรงพยาบาลเขต ผมแต่งเรื่องขึ้นว่าปีแยร์ เบิกเนอร์โกหก

“คุณคิดของคุณไปเอง” เขาพูดกับภรรยา “เขาไม่สนใจโลล เว. ซี. ไตน์ลักนิต เขาแทบไม่ได้ฟังที่เธอพูด”

Tatiana Karl se trouve environnée par le mensonge, elle a un vertige et l'idée de sa mort afflue, eau fraîche, qu'elle se répande sur cette brûlure, qu'elle vienne recouvrir cette honte, qu'elle vienne, alors la vérité se fera. Quelle vérité ? Tatiana soupire. La danse est terminée.

J'ai dansé avec la femme de U. Bridge, bien, et je lui ai parlé, j'ai commis ce crime aussi, avec soulagement, je l'ai commis. Et Tatiana a dû être sûre que c'était Lol V. Stein. Mais ce que je trouve d'intéressant à Lol V. Stein, l'aurais-je découvert seul, n'est-ce pas elle qui me l'a montré, n'est-ce pas chose d'elle ? La seule nouveauté pour Tatiana trahie, ce soir, depuis des années, c'est de souffrir. J'invente que cette nouveauté vrille le cœur, ouvre des vannes de sueur dans l'épaisseur de la somptueuse chevelure, prive le regard de sa désolation superbe, le rétrécit, fait chanceler le pessimisme d'hier : qui sait ? peut-être, l'étendard blanc des amants du premier voyage passera-t-il très près de ma maison.

Tatiana traverse l'assemblée, arrive, me demande de danser avec elle cette danse qui commence.

Je danse avec Tatiana Karl.

Lol est assise près du phonographe. Elle paraît être seule à ne pas avoir remarqué. Des disques lui passent entre les mains, elle paraît découragée. Ce que je crois sur Lol V. Stein, ce soir : les choses se précisent autour d'elle et elle en aperçoit tout à coup les arêtes vives, les restes qui traînent partout dans le monde, qui tournent, ce déchet à moitié rongé par les rats déjà, la douleur de Tatiana, elle le voit, elle est embarrassée, partout le sentiment, on glisse sur cette graisse. Elle croyait qu'un temps était possible qui se remplit et se vide alternativement, qui s'emplit et se désemplit, puis qui est prêt encore, toujours, à servir, elle le croit encore, elle le croira toujours, jamais elle ne guérira.

Tatiana me parle de Lol à voix basse, pressée.

- Quand Lol parle du bonheur, de quoi parle-t-elle ?

Je n'ai pas menti.

- Je ne sais pas.

ตาเตียนา คาร์ลรู้สึกว่ารอบๆ ตัวหล่อนมีแต่เรื่องโกหก หล่อนรู้สึกกังวลและความคิดที่ว่าหล่อนกำลังจะตายก็พรุ้งพรุ้งออกมาเป็นน้ำเย็น ขอให้มันไหลนองไปบนรอยแผลไหม้ นั้น ขอให้มันมาปกปิดความละอายนั้น ขอให้มันมาเถอะ แล้วความจริงก็จะปรากฏ แต่ความจริงอะไรกันล่ะ ตาเตียนาถอนหายใจ การเดินรำลึ้นสุดลงแล้ว

ผมได้เดินรำกับหญิงสาวแห่งเมืองยู. บริดจ์ เออละ ผมได้คุยกับเธอ ผมได้ทำ ความผิดร้ายแรงนี้ด้วย ผมทำมันไปแล้วด้วยความโล่งใจและตาเตียนาคงต้องแน่ใจว่าเป็นโลล เว. ซีไตร์ แต่สิ่งที่ผมพบว่าน่าสนใจในตัวโลล เว. ซีไตร์นั้นผมน่าจะได้ค้นพบด้วยตัวผมเองคนเดียวไปแล้ววีเปล่า ก็โลลเป็นคนแสดงออกมาให้ผมเห็นไม่ใช่และมันก็เป็นเรื่องของเธอเองไม่ใช่ ตั้งแต่หลายปีที่ผ่านมามีสิ่งใหม่เพียงสิ่งเดียวในคืนนี้สำหรับตาเตียนาผู้ถูกหักหลังก็คือความเจ็บปวด ผมแต่งเรื่องขึ้นว่าสิ่งใหม่นี้ทำให้หัวใจของตาเตียนาปั่นป่วน เปิดประตูต่อมเหงื่อในเรือนผมดกหนาของหล่อน ทำให้มองไม่เห็นความเศร้าแสนสาหัสของหล่อน ทำให้มองเห็นได้แคบลง ทำให้การมองโลกในแง่ร้ายของวันวานชวนเซไป แต่ใครจะรู้ล่ะ บางทีธงสีขาวของคูรักที่เดินทางเป็นครั้งแรก อาจจะเฉียดมาใกล้บ้านผมก็ได้

ตาเตียนาเดินผ่านกลุ่มคนมา หล่อนมาถึงและขอให้ผมเดินรำกับหล่อนในเพลงที่เพิ่งเริ่มขึ้น

ผมเดินรำกับตาเตียนา คาร์ล

โลลนั่งอยู่ใกล้ๆ เครื่องเล่นแผ่นเสียง ดูเหมือนว่าเธอเป็นคนเดียวที่ไม่ได้สังเกตเห็นเธอเลือกแผ่นเสียงแผ่นแล้วแผ่นเล่า เธอดูท้อแท้ สิ่งที่ผมเชื่อเกี่ยวกับโลล เว. ซีไตร์ในคำนี้ก็คือสิ่งต่างๆ ชัดเจนขึ้นรอบตัวเธอและजू เธอก็สังเกตเห็นก้างแหลมคมของสิ่งเหล่านี้ สิ่งที่เหลือเกลื่อนกลาดและหมุนไปทั่วบนโลกใบนี้ เป็นเศษอาหารที่หนูแทะไปแล้วครึ่งหนึ่ง เป็นความเจ็บปวดของตาเตียนา โลลเห็นมัน เธออึดอัดใจ มีแต่ความรู้สึกอยู่ทั่วทั้งหมัด มีคนลื่นไถลไปบนไขมันจากเศษอาหารนั้น โลลเชื่อว่าเป็นไปได้ที่จะเติมวันเวลาช่วงหนึ่งให้เต็มหรือทำให้มันว่างเปล่าสลับกันไป ช่วงเวลาที่เติมเต็มและเหือดแห้งไป จากนั้นช่วงเวลาที่ยังพร้อมจะให้อับชื้นอยู่เสมอ เธอยังเชื่ออยู่อย่างนั้น เธอจะยังเชื่ออยู่อย่างนั้นเสมอ เธอไม่มีวันที่จะหายเชื่อได้

ตาเตียนาพูดกับผมเบาๆ เกี่ยวกับโลลอย่างร้อนรน

“ตอนที่โลลพูดเรื่องความสุข เธอพูดถึงอะไร?”

ผมไม่ได้โกหก

“ฉันไม่รู้”

- Mais qu'est-ce que tu as, qu'est-ce que tu as ?

Avec indécence, pour la première fois depuis sa liaison avec Jacques Hold, Tatiana Karl en présence de son mari lève son visage vers son amant, si près, qu'il pourrait poser les lèvres sur les yeux. Je dis :

- Je t'aime.

Les mots une fois prononcés, la bouche est restée entrouverte, pour qu'ils s'écoulent jusqu'à la dernière goutte. Mais il faudra recommencer si l'ordre en est encore donné. Tatiana a vu que ses yeux, sous ses paupières baisées, regardaient plus que jamais à côté d'elle, là où elle ne se trouve pas, vers les mains infirmes de Lol V. Stein sur les disques.

Ce matin au téléphone, je lui avais déjà dit.

Elle frémit sous l'outrage mais le coup est donné, assommée Tatiana. Ces mots, elle les prend quand elle les trouve, Tatiana Karl, aujourd'hui elle se débat, mais elle les a entendus.

- menteur, menteur.

Elle baisse la tête.

- Je ne peux plus voir tes yeux, tes sales yeux.

Et puis :

- C'est parce que tu crois que pour ce que nous faisons ensemble ça n'a pas d'importance, c'est ça ?

- Non. C'est que c'est vrai, je t'aime.

- Tais-toi.

Elle ramasse ses forces, essaye de frapper plus loin, plus fort.

- As-tu remarqué cette allure, ce corps, de Lol, à côté du mien comme il est mort, comme il ne dit rien ?

- J'ai remarqué.

- As-tu remarqué autre chose d'elle que tu pourrais me dire ?

Lol est toujours seule, là-bas, des disques dans ses mains passent.

- C'est difficile. Lol V. Stein n'est pour ainsi dire personne de conséquent.

“แล้วนี่เธอเป็นอะไรไปล่ะ เธอเป็นอะไรไป”

นับตั้งแต่ตาเตียนามีความสัมพันธ์กับฌาคส์ โพลด์นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนทำกิริยาไม่เหมาะสมต่อหน้าสามีของหล่อน หล่อนเงยหน้ามองผู้รักใกล้มากเสียจนเขาแทบจะประทับริมฝีปากลงบนดวงตาของหล่อนได้ ผมพูดว่า

“ฉันรักเธอ”

เมื่อพูดคำเหล่านี้ออกไปแล้ว ปากก็ยังเผยอยู่เพื่อให้ถ้อยคำหลังไหลออกมาจนหยุดสุดท้าย แต่ถ้ามีคนสั่งให้พูดอีกก็ควรจะพูดซ้ำอีก ตาเตียนาเห็นว่าดวงตาของฌาคส์ภายใต้เปลือกตาที่หลับต้ามองไปทางด้านข้างของหล่อน ตรงที่ที่หล่อนไม่ได้ยืนอยู่มากกว่าที่เคย มองไปยังมือที่จับแผ่นเสียงแบบไม่มีแรงของโลล เว. ซีไตน์

ผมได้บอกกับตาเตียนาทางโทรศัพท์ไปแล้วเมื่อเช้านี้

ตาเตียนาตัวสั่นเพราะโดนดูถูก แต่เมื่อพูดออกไปแล้วมันก็ทำร้ายหล่อนแสนสาหัส ถ้อยคำเหล่านี้ พอมีใครมาบอกหล่อนก็รับฟัง แต่ตาเตียนา คาร์ล วันนี้หล่อนไม่ยอมฟังแต่หล่อนก็ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นไปแล้ว

“คนต่อแหล คนต่อแหล”

หล่อนก้มหน้า

“ฉันทนเห็นตาเธอไม่ได้อีกแล้ว ตาไม่ใช่ของเธอ”

ต่อจากนั้น

“นั่นเพราะเธอคิดว่าสิ่งต่างๆ ที่เราทำร่วมกันไม่มีความหมายอะไรอย่างนั้นใช่ไหม”

“ไม่ใช่ เพราะมันจริงต่างหาก ฉันรักเธอนะ”

“เงียบไปเลย”

ตาเตียนารวบรวมกำลัง พยายามจี้ให้ลึกกว่านี้ ให้แรงกว่านี้

“เธอสังเกตเห็นเงาของกรวยของโลลรีเปลา่ รูปร่างของโลล เทียบกับของฉันแล้วมันช่างไม่มีชีวิตชีวาเสียเลย มันช่างไม่ให้ความรู้สึกอะไรเสียเลย ว่างๆ”

“ฉันก็เห็นแล้ว”

“แล้วเธอสังเกตเห็นอย่างอื่นของโลกที่พอจะบอกฉันได้มั๊ยล่ะ”

โลลนั่งอยู่คนเดียวตลอดเวลา ตรงนั้น แผ่นเสียงผ่านมือเธอไปแผ่นแล้วแผ่นเล่า

“มันบอกยากนะ เพราะอย่างนี้เราถึงพูดไม่ได้ว่าโลล เว. ซีไตน์เป็นคนสำคัญอะไร”

D'une voix soulagée en apparence, d'un ton presque léger, Tatiana Karl profère une menace dont elle ignore la portée, qui contient pour moi une épouvante sans nom.

- Vois-tu, si tu changeais trop à mon égard, je cesserais de te voir.

Je suis allé après la danse vers Pierre Beugner pour lui dire mon intention de m'absenter toute la journée du surlendemain. Il ne m'a pas posé de questions.

Et puis je suis revenu vers Tatiana, encore. Je lui ai dit :

- Demain. A six heures. Je serai à l'Hôtel des Bois.

Elle a dit :

- Non

ตาเตียนา คาร์ลกล่าวคำขูที่หล่อนไม่รู้ถึงผลที่จะตามมาด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูโล่งอกด้วย
น้ำเสียงที่เกือบจะล้อเล่น แต่สำหรับผมแล้วมันเป็นคำขูที่น่ากลัวสุดจะหาคำบรรยาย

“นี่แน่ะ ถ้าเธอทำตัวเปลี่ยนไปมากเกินไปละก็ ฉันจะเลิกเจอเธอ”

หลังจากตื่นรุ่งเช้าเสร็จ ผมเดินไปหาปิแยร์ เบิกเนอร์เพื่อบอกเขาว่าผมตั้งใจจะหยุดงาน
ในวันมะรืนตลอดทั้งวัน เขาไม่ถามอะไรผม

จากนั้น ผมเดินกลับไปหาตาเตียนาอีกครั้งและบอกหล่อนว่า

“พรุ่งนี้ตอนหกโมงเย็นฉันจะไปที่โรงแรมเดส์บัวส์”

ตาเตียนาตอบว่า

“ฉันไม่ไป”

Je suis au rendez-vous, six heures, le jour dit. Tatiana ne viendra sans doute pas.

La forme grise est dans le champ de seigle. Je reste assez longtemps à la fenêtre. Elle ne bouge pas. On dirait qu'elle s'est endormie.

Je m'allonge sur le lit. Une heure passe. J'allume quand il le faut.

Je me lève, je me déshabille, je m'allonge encore. Je brûle du désir de Tatiana. J'en pleure.

Je ne sais que faire. Je vais à la fenêtre, oui, elle dort. Elle vient là pour dormir. Dors. Je repars, je m'allonge encore. Je me caresse. Il parle à Lol V. Stein perdue pour toujours, il la console d'un malheureux inexistant et qu'elle ignore. Il passe ainsi le temps. L'oubli vient. Il appelle Tatiana, lui demande de l'aider.

Tatiana est entrée, décoiffée, les yeux rouges elle aussi. Lol est dans son bonheur, notre tristesse qui le porte me paraît négligeable. L'odeur du champ arrivait jusqu'à moi. Et voici celle de Tatiana qui l'écrase.

Elle s'assied sur le bord du lit, et puis lentement, elle se déshabille, s'allonge à mes côtés, elle pleure. Je lui dis :

- Je suis moi-même dans le désespoir.

ผมไปที่โรงแรมเดส์บัวส์ตามวันที่นัดกันไว้ตอนหกโมงเย็น ตาเตียนาคงจะไม่มาแน่ๆ
ผมเห็นร่างสีเทาในทุ่งข้าวไรย์ ผมยืนอยู่ที่หน้าต่างนานพอควร เธอไม่ขยับตัว คิดว่า
เธอคงจะผล็อยหลับไปแล้ว

ผมนอนเหยียดยาวบนเตียง เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมง เมื่อมีดลงผมจึงเปิดไฟ
ผมลุกขึ้น ถอดเสื้อผ้าออกและนอนเหยียดยาวลงอีก ผมปรารถนาตาเตียนามากเสีย
จนร้องไห้ออกมา

ผมไม่รู้จะทำอะไร ผมไปที่หน้าต่าง จริงด้วย เธอหลับอยู่ เธอมาที่นั่นเพื่อจะมานอน
จนนอนเถอะ ผมผละมาจากหน้าต่างและนอนเหยียดยาวลงอีกครั้ง ผมลูบไล้ตัวเองไปมา เขาพูด
กับโลล เว. ซีไตน์ผู้ซึ่งถูกลืมไปตลอดกาล เขาปลอบโยนเธอให้คลายความโศกเศร้าที่ไม่มีอยู่จริง
และเธอไม่รู้ เขาปล่อยให้เวลาให้หมดไปเช่นนี้เอง ในที่สุดเขาก็ลืมไปได้ เขาเรียกหาตาเตียนา ขอให้
หล่อนมาช่วยเขา

ตาเตียนาเข้ามาในห้อง ผมยุ่งเหยิง ดวงตาแดงช้ำเช่นเดียวกัน โลลกำลังมีความสุข
ผมรู้สึกวโลลจะไม่ใส่ใจว่าเธอมีความสุขอยู่บนความทุกข์ของเรา ผมได้กลิ่นทุ่งข้าวไรย์ไซยา
แต่ตอนนี้กลิ่นหอมของตาเตียนาคลบกลิ่นนั้นไปจนหมดสิ้น

หล่อนนั่งลงที่ขอบเตียง จากนั้นก็ค่อยๆ ถอดเสื้อผ้าออกและนอนเหยียดยาวลงเคียง
ข้างผม หล่อนร้องไห้ ผมบอกหล่อนว่า

“ฉันเองก็สิ้นหวังเหมือนกันแหละ”

Je n'essaye même pas de la prendre, je sais que je serai impuissant à le faire. J'ai trop d'amour pour cette forme dans le champ, désormais, trop d'amour, c'est fini.

- Tu est venue trop tard.

Elle enfouit son visage dans le draps, parle à une grande distance.

- Quand ?

Je ne peux plus mentir. Je caresse ses cheveux qui ont coulé entre les draps.

- Cette année, cet été, tu es venue trop tard.

- Je ne pouvais pas venir à l'heure juste. C'est parce que c'est trop tard que je t'aime.

Elle se relève, dresse la tête.

- C'est Lol ?

- Je ne sais pas.

Des larmes encore.

- C'est notre petite Lola ?

- Rentre chez toi.

- Cette dingue ?

Elle crie. Je l'empêche, de ma main.

- Dis-moi que c'est Lol ou je crie.

Je mens pour la dernière fois.

- Non. Ce n'est pas Lol.

Elle se relève, circule nue dans la pièce, va à la fenêtre, revient, y retourne, elle ne sait pas où se mettre elle non plus, elle a quelque chose à dire, elle hésite, qui n'arrive pas à sortir et qui sort tout bas. Elle m'informe.

- Nous allons cesser de nous voir. C'est fini.

- Je sais.

Tatiana a honte de ce qui suivra dans les jours prochains, elle se cache le visage dans les mains.

ผมไม่พยายามจะครอบครองหล่อนด้วยซ้ำไป ผมรู้ว่าผมไม่มีอารมณ์จะทำเช่นนั้นได้ เพราะจากนี้ไป ผมรักร่างสีเทาซึ่งอยู่ในทุ่งข้าวไรย์มากเกินไป มากเกินไป มันจบสิ้นไปแล้ว

“เธอมาซ้ำเกินไป”

หล่อนชุกหน้าอยู่ใต้ผ้าห่ม พุดด้วยเสียงที่ได้ยินไม่ชัด

“เมื่อไหร่กัน”

ผมโกหกไม่ได้อีกต่อไป ผมดูบไล้เส้นผมที่สยายอยู่ใต้ผ้าห่ม

“ปีนี้ ช่วงหน้าร้อนนี้ เธอมาซ้ำเกินไป”

“ฉันมาตรงเวลาไม่ได้ นั่นก็เพราะฉันรักเธอซ้ำเกินไป”

หล่อนยันตัว แล้วผงกศรีษะขึ้น

“ไซโลลรีเปล่า”

“ฉันไม่รู้”

หล่อนร้องไห้อีกครั้ง

“ไซแม่สาวโลลาของเราเปล่า”

“กลับบ้านไปเสียเถอะ”

“ยัยโรคจิตนี่ไซ้ม้ย”

หล่อนกรี๊ดร้อง ผมเอามือปิดปากไม่ให้หล่อนร้อง

“บอกฉันมานะว่าไซโลล ไม่งั้นฉันจะร้องให้ลั่นเลย”

ผมโกหกเป็นครั้งสุดท้าย

“ไม่ใช่ ไม่ใช่โลลหรอก”

หล่อนลุกขึ้น เดินเปลือยกายวนเวียนอยู่ในห้อง ไปที่หน้าต่าง เดินกลับมา แล้วก็เดินกลับไปอีก หล่อนไม่รู้ว่าจะไปยืนอยู่ตรงไหนดีเหมือนกัน หล่อนมีบางอย่างจะบอก หล่อนมีท่าทาง ลังเล บางอย่างที่พูดออกมาไม่ได้แต่ก็พูดออกมาอย่างแผ่วเบา หล่อนบอกผมว่า

“เราจะเลิกเจอกัน จบสิ้นกันที”

“ฉันรู้”

ตาเตียนาแอบายชายหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นในวันข้างหน้า หล่อนยกมือขึ้นปิดหน้า

- Notre petite Lola, c'est elle, Je le sais.

De nouveau la colère la prend au songe tendre.

- Comment est-ce possible ? une dingue ?
- Ce n'est pas Lol.

Encore plus calme, elle tremble tout entière. Elle vient près de moi. Ses yeux crèvent mes yeux.

- Je saurai tu sais.

Elle s'éloigne, elle est face au champ de seigle, je ne vois plus son visage, il est tourné vers le champ, puis je le revois, il n'a pas changé. Elle regardait le soleil couchant, le champ de seigle incendié.

- Je saurai le faire, la prévenir avec douceur, moi je saurais, sans lui faire aucun mal, lui dire de te laisser tranquille. Elle est folle, elle ne souffrira pas, c'est comme ça les fous, tu sais ?

- Vendredi à six heures, Tatiana, tu viendras encore une fois.

Elle pleure. Les larmes coulent encore, de loin, de derrière les larmes, attendues comme toutes les larmes, enfin arrivées, et, il me semble m'en souvenir, Tatiana paraissait ne pas en être mécontente, s'en trouver rajeunie.

“เป็นเพราะหล่อนนั่นแหละ แม่สาวโลลาของเรา ฉันรู้แหละ”

หล่อนโกรธขึ้นมาอีกเมื่อคิดฝันถึงรักหวานๆ ของเรา

“เป็นไปได้ยังไง ยัยโรคจิตนะรี”

“ไม่ใช่โลลหรอก”

หล่อนสงบลงอีกครั้งและสั้นไปทั้งตัว หล่อนเดินเข้ามาใกล้แล้วจ้องตาผมเขม็ง

“เธอก็รู้ว่าฉันจะรู้ให้ได้”

หล่อนเดินห่างไป อยู่ตรงหน้าทุ่งข้าวไรย์ ผมไม่เห็นใบหน้าของหล่อนอีกต่อไป ใบหน้านั้นหันไปทางท้องทุ่ง แล้วผมก็ได้เห็นมันอีก ใบหน้านั้นยังไม่เปลี่ยน หล่อนมองดูพระอาทิตย์ตก และทุ่งข้าวไรย์สีแดงเพลิง

“ฉันรู้ว่าจะทำยังไง ฉันจะบอกอย่างถนอมน้ำใจให้เธอรู้ไว้ก่อน ไม่ให้เธอต้องเจ็บปวด แม้แต่นิดเดียว ฉันนี่แหละจะบอกโลลได้ว่าอย่ามายุ่งกับเธอ ยัยนี้เป็นบ้าอยู่แล้ว เธอจะไม่เจ็บปวดหรอก พวกคนบ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ เธอรู้ใช่ไหม”

“ตาเตียนา วันศุกร์ ตอนหกโมงเย็นเธอมาอีกครั้งนะ”

หล่อนร้องให้ น้ำตาไหลออกมาอีก มันไหลมาจากส่วนลึก จากเบื้องหลังของน้ำตาที่คอยจะไหลออกมาเหมือนน้ำตาทั่วๆ ไป แล้วในที่สุดก็ไหลออกมาจริงๆ ผมรู้สึกว่ามีน้ำตานี้ได้ ดูเหมือนตาเตียนาไม่ได้มีที่ท่าว่าหล่อนไม่พอใจที่ร้องไห้แต่การร้องไห้กลับทำให้หล่อนดูสาวขึ้น

Comme la première fois Lol est déjà là sur le quai de la gare, presque seule, les trains des travailleurs sont plus tôt, le vent frais court sous son manteau gris, son ombre est allongée sur la pierre du quai vers celles du matin, elle est mêlée à une lumière verte qui divague et s'accroche partout dans des myriades des petits éclatements aveuglants, s'accroche à ses yeux qui rient, de loin, et viennent à ma rencontre, leur minerai de chair brille, brille, à découvert.

Elle ne se presse pas, le train n'est que dans cinq minutes, elle est un peu décoiffée, sans chapeau, elle a , pour venir, traversé des jardins, et des jardins où rien n'arrête le vent.

De près dans le minerai, je reconnais la joie de tout l'être de Lol V. Stein. Elle baigne dans la joie. Les signes de celle-ci sont éclairés jusqu'à la limite du possible, ils sortent par flots d'elle-même tout entière. Il n'y a, strictement, de cette joie, qui ne peut se voir, que la cause.

Aussitôt que je l'ai vue dans son manteau gris, dans son uniforme de S. Tahla, elle a été la femme du champ de seigle derrière l'Hôtel des Bois. Celle qui ne l'est pas. Et celle qui l'est dans ce champ et à mes côtés, je les ai eues, enfermées toutes deux en moi.

Le reste, je l'ai oublié.

โลลอยู่ที่นี่แล้วเหมือนที่นั่นครั้งแรก ยืนอยู่เกือบจะคนเดียวบนชานชาลาสถานีรถไฟ เพราะรถไฟสำหรับคนทำงานเป็นขบวนเช้ากว่านี้ สายลมเย็นสดชื่นพัดอยู่ใต้เสื้อคลุมสีเทาเงาของเธอทอดยาวไปทางเงาอื่นๆ บนพื้นหินชานชาลา ในยามเช้า โลลกลมกลืนไปกับแสงไฟสีเขียวซึ่งสาดส่องและฉายอยู่ทั่วท่ามกลางแสงระยิบระยับเล็กๆ นับแสนที่เจิดจ้า แสงนั้นส่องตอมนัยน์ตาที่ยืมมาแต่ไกลของโลล และเมื่อเห็นผมเข้า ประกายตาของเธอก็ทอแสงวิบวับ อย่างเต็มที่

เธอไม่รีบร้อน เพราะอีกห้านาทีรถไฟจึงจะมา เธอไม่สวมหมวก ตอนมาที่นี่เธอต้องเดินตัดสวนโล่งๆ ไม่มีที่กำบังลม ผมเธอจึงยุ่งนิดหน่อย

เมื่อเดินมาใกล้ๆ ผมสังเกตเห็นความยินดีที่ทั่วทั้งร่างที่ฉายอยู่ในดวงตาของโลล เธอเอิบอาบด้วยความยินดี สิ่งที่บ่งบอกถึงความยินดีนั้นสว่างไสวมากที่สุดเท่าที่มันจะสว่างได้ มันไหลทะลักออกมาไม่ขาดสายจากทั่วทั้งตัวเธอ แต่สิ่งเดียวที่บอกไม่ได้ก็คือต้นตอแห่งความยินดีนี้

ทันทีที่ผมเห็นโลลในชุดเสื้อคลุมสีเทา ในชุดเครื่องแบบแห่งเมืองเอส. ตาห์ลาของเธอเธอก็เป็นหญิงแห่งทุ่งข้าวไรย์หลังโรงแรมเดส์ บัวส์ ผู้หญิงที่ไม่ใช่หญิงแห่งทุ่งข้าวไรย์และผู้หญิงที่เป็นผู้หญิงแห่งทุ่งข้าวไรย์และอยู่เคียงข้างผม ผมได้ครอบครองและซังพวกเธอไว้ในตัวผมทั้งสองคน

นอกเหนือจากนั้น ผมลืมนั่นไปแล้ว

Et durant le voyage toute la journée cette situation est restée inchangée, elle a été à côté de moi séparée de moi, gouffre et sœur. Puisque je sais – ai-je jamais su à ce point quelque chose ? – qu'elle m'est inconnaissable, on ne peut pas être plus près d'un être humain que je le suis d'elle, plus près d'elle qu'elle-même si constamment envolée de sa vie vivante. Si d'autres viennent après moi qui le sauront aussi j'en accepte la venue.

Nous faisons les cent pas sur le quai de la gare, sans rien dire. Dès que notre regard se rencontre on rit.

Ce train est presque vide entre celui des voyageurs et celui des ouvriers, il ne sert qu'à nous. Elle l'a choisi exprès, dit-elle, parce qu'il est très lent. Nous serons aux environs de midi à T. Beach.

- Je désirais revoir T. Beach avec vous.
- Vous l'avez revu avant-hier déjà.

Trouvait-elle sans importance de le dire ou non ?

- Non, je n'y suis jamais revenue tout à fait. Avant-hier je n'ai pas quitté la gare. J'étais dans la salle d'attente. J'ai dormi. Sans vous j'ai compris que ça n'en vaudrait pas la peine. Je n'aurais rien reconnu. J'ai pris le premier train qui revenait.

Elle bascula tout entière contre moi, mollement, pudiquement. Elle réclamait d'être embrassée sans le demander.

- Je ne peux plus me passer de vous dans mon souvenir de T. Beach.

Je l'ai prise par la taille et je l'ai caressée. Le compartiment est vide comme un lit fait. Des petites filles, trois, me passent par la tête. Je ne les connais pas. L'aînée, c'est Lol, dit Tatiana.

- Tatiana, dit-elle tout bas.
- Tatiana a été là hier. Vous aviez raison. Admirable Tatiana.

Titiana est là, comme une autre, Tatiana par exemple, enlisée en nous, celle d'hier et celle de demain, quelle qu'elle soit. Son corps chaud et bâillonné je m'y enfonce, heure creuse pour Lol, heure éblouissante de son oubli, je me greffe, je pompe

ระหว่างการเดินทางตลอดทั้งวัน สถานการณ์นี้ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง เธอนั่งอยู่ข้างผม แต่เธอก็แยกห่างจากผม เป็นทั้งน้องสาวคนสนิทและเหวี่ยง เพราะผมรู้ – ผมเคยรู้อะไรถึงขนาดนั้น บ้างรีเปล่านะ – ว่าโลลเป็นคนที่ผมไม่อาจจะรู้จักได้ เราไม่อาจใกล้ชิดมนุษยชนใดได้มากกว่าที่ผมใกล้ชิดโลลอีกแล้ว ใกล้ชิดยิ่งกว่าตัวเธอเองที่คอยแต่จะหนีไปจากชีวิตที่มีชีวิตชีวาของเธอเองอยู่ร่ำไปเสียอีก ถ้าคนอื่นๆ ที่เข้ามาทีหลังผมจะรู้จักใกล้ชิดเธอได้เช่นกันละก็ ผมจะยอมให้เขาเข้ามา

พวกเราเดินไปนับร้อยก้าวบนชานชาลาของสถานีรถไฟโดยไม่พูดอะไรกันเลย แต่เมื่อตาเราสบกัน เราก็หัวเราะ

รถไฟขบวนนี้แทบจะร้างไร้ผู้คนเพราะเป็นขบวนที่คั่นระหว่างขบวนสำหรับนักเดินทางและขบวนสำหรับคนงาน มีแต่เราที่เดินทางด้วยรถขบวนนี้ โลลบอกว่าเธอเจตนาเลือกขบวนนี้เพราะว่ามันวิ่งช้ามาก พวกเราจะไปถึงที่. ปีชประมาณเที่ยงๆ

“ฉันอยากกลับไปเห็นที่. ปีชกับคุณคะ”

“คุณก็ได้กลับไปเห็นมันมาเมื่อวานขึ้นแล้วนี่ครับ”

เธอคิดว่าไม่สำคัญที่จะตอบหรือเปล่านะ

“ไม่ใช่คะ ฉันยังไม่เคยกลับไปทีนั้นจริงๆ จังๆ มาก่อน เมื่อวานขึ้นฉันอยู่แต่ที่สถานี หลับอยู่ในห้องพัสดุโดยสาร ฉันรู้ว่าถ้าไม่มีคุณมาด้วยก็ไม่มีประโยชน์อะไร ฉันคงจะจำอะไรไม่ได้ ฉันเลยจับรถไฟเที่ยวแรกกลับมาคะ”

เธอเอนมาพิงผมทั้งตัวอย่างนุ่มนวลและเขินอาย เธอเชิญชวนให้ผมจุมพิตเธอโดยไม่ต้องร้องขอ

“ฉันขาดคุณไม่ได้อีกแล้วคะ เวลาฉันนึกถึงเหตุการณ์ที่. ปีช”

ผมโอบเอวเธอไว้และลูบไล้เธอ ห้องผู้โดยสารว่างเปล่าราวกับเตียงที่จัดไว้พร้อมผมคิดถึงเด็กหญิงเล็กๆ สามคนขึ้นมา ผมไม่รู้จักพวกเธอหรอก ตาเตียนาบอกว่าลูกคนโตเหมือนโลลไม่มีผิด

“ตาเตียนา” เธอเอ่ยเบาๆ

“ตาเตียนาอยู่ทีนั้นเมื่อวานนี้ คุณคิดถูกแล้วครับ ตาเตียนาแสนสวย”

ตาเตียนาอยู่ตรงนั้นราวกับเป็นผู้หญิงอีกคน ไม่ว่าหล่อนจะเป็นคนไหนก็ตาม ทั้งคนเมื่อวานและคนพรุ่งนี้ก็ยังเป็นตาเตียนาที่ติดแน่นกับพวกเราอยู่ดี ผมรुकล้ำเข้าไปในเรือนร่างที่ร่าร้อนและปิดปากเงิบของหล่อน ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาในโลกที่ไม่มีคามหมาย เป็นช่วงเวลาเหตุการณ์ที่ผมลืมเธอ ผมติดตรึงอยู่ ผมกระตุ่นโลหิตของตาเตียนาให้สับสนเร็วขึ้น

le sang de Tatiana. Tatiana est là, pour que j'y oublie Lol V. Stein. Sous moi, elle devient lentement exsangue.

Le seigle bruisse dans le vent du soir autour du corps de cette femme qui regarde un hôtel où je suis avec une autre, Tatiana.

Lol, près de moi, se rapproche, se rapproche de Tatiana. Comme elle voudrait. Le compartiment aux arrêts reste vide. Nous y sommes encore seules.

- Vous voulez que je vous emmène à l'hôtel tout à l'heure.
- Je ne crois pas. J'ai cette envie. Plus.

Ça ne continue pas. Elle prend mes mains que j'avais retirées et les repose sur elle. Je dis, je supplie :

- Je ne peux pas, je dois vous voir chaque jour.
- Je ne peux pas non plus. Il faut faire attention. Il y a deux jours je suis

rentrée tard, j'ai trouvé Jean dans la rue, il m'attendait.

Je doute : m'a-t-elle vu à la fenêtre de l'hôtel, l'avant-dernière fois, cette fois dernière ? A-t-elle vu que je la voyais ? Elle parle de cet incident naturellement. Je ne demande pas d'où elle venait. Elle le dit.

- Quelquefois je sors tard, cette fois-là.
- Et vous avez recommencé ?
- Oui. Mais il ne m'attendait plus. C'est ça qui est grave. Pour ce qui est

de nous revoir, on ne pourrait pas chaque jour puisqu'il y a Tatiana.

Elle se blottit de nouveau, ferme les yeux, se tait, attentivement. Son contentement respire profondément à mes côtés. Aucun signe de sa différence sous ma main, sous mes yeux. Et pourtant, et pourtant. Qui est là en ce moment, si près et si loin, quelles idées rôdeuses viennent et reviennent la visiter, de nuit, de jour dans toutes les lumières ? En ce moment même ? En cet instant où je pourrais la croire dans ce train, près de moi comme d'autres femmes le seraient ? Autour de nous, les murs : j'essaie de remonter, je m'accroche, je retombe, je recommence, peut-être, peut-être, mais ma raison reste égale, impavide et je tombe.

ตาเตียนาอยู่ตรงนั้นเพื่อให้ผมลืมโลล เว. ซีโตนที่นั่นและหล่อนก็ค่อยๆหมดสิ้นเรี่ยวแรงอยู่ใต้ร่างผม

ต้นข้าวไร่ยกกระชิบอยู่ในสายลมยามค่ำคืนรอบๆ ร่างของผู้หญิงคนนั้นที่มองดูโรงแรมที่ผมอยู่กับตาเตียนา ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง

โลลที่อยู่ข้างๆ ผม ทำตัวใกล้เคียง ใกล้เคียงกับตาเตียนา ก็สุดแล้วแต่เธอเถอะ ห้องผู้โดยสารตอนที่รถไฟจอดตามสถานีต่างๆ ยังคงว่างอยู่ พวกเรายังอยู่ที่นั่นตามลำพัง

“อีกประเดี๋ยวคุณอยากให้ผมพาไปที่โรงแรมสินะครับ”

“คงไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะแต่ฉันก็อยากไป ยิ่งกว่านั้นอีก”

เธอไม่ได้พูดต่อ เธอจับมือที่ผมดึงกลับมาไปวางไว้บนตัวเธอ ผมบอก ผมอ้อนวอนว่า

“ผมทนไม่ได้หรอกครับ ผมต้องเห็นหน้าคุณทุกวัน”

“ฉันก็ทนไม่ได้เหมือนกันค่ะ แต่เราต้องระมัดระวัง เมื่อสองวันก่อนฉันกลับบ้านช้า ฉันเจอผมองอยู่บนถนน เขาคอยฉันอยู่”

ผมสงสัยว่าโลลเห็นผมที่หน้าต่างห้องโรงแรมก่อนหน้าครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นครั้งที่แล้วนั้นรีเปล่า เธอเห็นรีเปล่าว่าผมกำลังเห็นเธออยู่ เธอพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างปกติธรรมดา ผมไม่ได้ถามว่าเธอไปไหนมา เธอบอกเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

“บางครั้งฉันก็ออกไปเดินเล่นสายค่ะ ก็ครั้งนั้นแหละค่ะ”

“แล้วคุณออกไปอีกรีเปล่าครับ”

“ออกไปอีกค่ะ แต่เขาไม่รอฉันแล้ว นี่แหละที่เป็นเรื่องใหญ่ ส่วนเรื่องที่เราจะมาเจอกันอีกนะ คงจะเจอกันทุกวันไม่ได้หรอกค่ะเพราะมีตาเตียนาอยู่”

โลลอิงแอบกับผมอีกครั้ง หลับตาลงและนิ่งเงียบไปอย่างตั้งใจ เธอหายใจลึกๆ อย่างมีความสุขอยู่เคียงข้างผม ไม่มีอะไรบ่งบอกถึงความแตกต่างยามผมสัมผัสเธอ ยามผมมองเธอ แต่ถึงกระนั้น ถึงกระนั้นก็ตาม ใครกันนะที่อยู่ที่นี่เวลานี้ ทั้งแสนจะใกล้ชิดและแสนจะห่างเหิน มีความคิดอันใดลอยวนเวียนมาอย่างกรายเธอครั้งแล้วครั้งเล่าท่ามกลางแสงสว่างทั้งกลางวันและกลางคืนและในตอนนี้เสียด้วยรี ในตอนที่ผมน่าจะเชื่อได้ว่าเธออยู่ข้างๆ ผมบนรถไฟขบวนนี้เหมือนที่ผู้หญิงคนอื่นๆ จะอยู่ข้างผมรีเปล่า รอบๆ ตัวเรามีแต่กำแพง ผมพยายามปีนกลับขึ้นไป เหนี่ยวเอาไว้และตกลงมาอีกครั้ง บางที บางที ผมอาจจะปีนขึ้นไปใหม่ แต่แรงจูงใจของผมยังเท่าเดิมไม่สะทกสะท้านและผมก็ตกลงมา

- Je voudrais vous parler un peu du bonheur que j'éprouve à vous aimer, dit-elle. J'ai besoin de vous le dire depuis quelques jours.

Le soleil de la vitre est sur elle. Ses doigts remuent ponctuant la phrase et retombent sur sa jupe blanche. Je ne vois pas son visage.

- Je ne vous aime pas cependant je vous aime. Vous me comprenez.

Je demande :

- Pourquoi ne pas vous tuer? Pourquoi ne vous êtes-vous pas encore tuée ?

- Non, vous vous trompez, ce n'est pas ça.

Elle le dit sans tristesse. Si je me trompe, c'est moins gravement que les autres. Je ne peux me tromper sur elle que profondément. Elle le sait. Elle dit :

- C'est la première fois que vous vous trompez.

- Ça vous plaît?

- Oui. Surtout de cette façon. Vous êtes si près de

Elle raconte ce bonheur d'aimer, matériellement. Dans sa vie de chaque jour, avec un autre homme que moi, ce bonheur existe sans drame aucun.

Dans quelques heures ou dans quelques jours, quand la fin viendra-t-elle ? On va la reprendre vite. On la consolera, on l'entourera d'affection dans sa maison de S. Tahla.

- Je vous cache des choses, c'est vrai. La nuit je rêve de vous dire. Mais avec le jour tout se calme. Je comprends.

- Il ne faut pas tout me dire.

- Il ne faut pas, non. Voyez, je ne mens pas.

Depuis trois nuits, depuis son voyage à T. Beach, je crains un autre voyage qu'elle ferait. La peur ne se dissipe pas avec le matin. Je ne lui dis pas que je l'ai suivie dans ses promenades, que je vais devant chez elle chaque jour.

- Parfois dans la journée, j'arrive à m'imaginer sans vous, je vous connais quand même, mais vous n'êtes plus là, vous avez disparu vous aussi ; je ne fais pas des bêtises, je me promène, je dors très bien. Je me sens bien sans vous depuis que je

“ฉันอยากจะคุยกับคุณนิดหน่อยว่าฉันมีความสุขที่ได้รักคุณค่ะ ฉันอยากจะบอกกับคุณมาสองสามวันแล้ว” โลกบอก

แสงแดดทางกระจกส่องต้องตัวโลก เธอขยับนิ้วเมื่อพูดจบประโยคและวางลงบนกระป๋องสีขาวย่อครั้ง ผมไม่เห็นใบหน้าเธอ

“ฉันไม่รักคุณค่ะ แต่ภระนั้นฉันก็รักคุณ คุณเข้าใจฉันนะคะ”

ผมถามว่า

“ทำไมคุณถึงไม่ฆ่าตัวตายเสียล่ะครับ ทำไมคุณถึงยังไม่ฆ่าตัวตายล่ะครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ คุณเข้าใจผิด มันไม่ใช่อย่างนั้น”

เธอบอกออกมาโดยไม่มีอาการเศร้าโศก ถ้าผมเข้าใจผิด ผมก็เข้าใจผิดน้อยกว่าคนอื่น ๆ ผมเข้าใจโลกผิดไปมากจริงๆ เธอรู้เพราะเธอเอ่ยขึ้นว่า

“นี่เป็นครั้งแรกที่คุณเข้าใจผิดนะคะ”

“แล้วคุณพอใจรีเปล่าล่ะครับ”

“พอใจค่ะ โดยเฉพาะที่เป็นแบบนี้ คุณแสนจะใกล้เคียง”

เธอเล่าเรื่องความสุขทางกายที่เธอได้รัก เธอมีความสุขนี้โดยไม่มีเรื่องร้ายแรงระหว่างเธอกับชายอีกคนที่ไม่ใช่ผมในชีวิตของเธอแต่ละวัน

เมื่อไหร่จะถึงจุดจบกันล่ะ อีกสองสามชั่วโมงหรืออีกสองสามวัน เขาคอนนั้นจะรีบโอบอุ้มโลกขึ้นมาอีก เขาจะปลอบโยนเธอ ทุ่มเทความรักให้เธอในบ้านของเขาที่เอส. ตาร์ลา

“จริงอยู่ค่ะว่าฉันปิดบังคุณหลายเรื่อง ตอนกลางคืนฉันฝันว่าจะบอกคุณแต่พอถึงตอนกลางวันทุกอย่างก็สงบลง ฉันเข้าใจค่ะ”

“คุณไม่ควรบอกผมทุกอย่างหรอกครับ”

“ไม่ควรค่ะ ไม่ควร เห็นมั๊ย ฉันไม่โกหก”

ตั้งแต่ที่เธอไปที่. บีช สามคืนมาแล้ว ผมกลัวว่าเธอจะเดินทางไปไหนอีกหน พอถึงเข้าความกลัวก็ยังไม่คลายหายไป ผมไม่บอกเธอหรือกว่าผมตามเธอไปตอนเธอไปเดินเล่น และผมไปหน้าบ้านเธอทุกวัน

“บางครั้งตอนกลางวันฉันถึงกับเห็นภาพตัวเองโดยไม่มีคุณอยู่ด้วยและฉันยังรู้จักคุณอยู่ดี แต่คุณไม่อยู่ตรงนั้นอีกแล้ว คุณเองก็หายตัวไปเหมือนกัน ฉันไม่ได้ทำอะไรเหลวไหล ฉันไป

vous connais. C'est peut-être dans ces moments-là, quand j'arrive à croire que vous avez disparu que.

J'attends. Quand elle cherche, elle arrive à continuer. Elle cherche. Ses paupières fermées battent imperceptiblement avec son cœur, elle est calme, cela lui plaît aujourd'hui de parler.

- que je suis le mieux, celle que je dois.
- La souffrance recommencerait quand ?

Elle s'étonne.

- Mais. Non.
- Jamais ça ne vous arrive ?

Le ton varie, elle cache quelque chose.

- Vous voyez, ça c'est curieux n'est-ce pas? Je ne sais pas.
- Jamais, jamais ?

Elle cherche.

- Quand le travail est mal fait à la maison – elle se plaint – ne me posez pas de questions.

- C'est fini.

Elle est calme de nouveau, elle est grave, elle pense, au bout d'une longue minute voici qu'elle crie cette pensée.

- Ah, je voudrais pouvoir vous donner mon ingratitude, comme je suis laide, comme quoi on ne peut pas m'aimer, je voudrais vous donner ça.

- Tu me l'as donné.

Elle relève un peu son visage, d'abord étonné puis d'un seul coup vieilli, déformé par une émotion très forte qui le prive de sa grâce, de sa finesse, le rend charnel. J'imagine sa nudité auprès de la mienne, complète, curieusement, pour la première fois, le temps extraordinairement rapide de savoir que si le moment en vient je ne pourrai peut-être pas la supporter. Corps de Lol V. Stien, si lointain, et pourtant indissolublement marié à lui-même, solitaire.

- Elle continue à raconter son bonheur.

เดินเล่น ฉันนอนหลับสบายดีมาก ๆ ฉันรู้สึกสบายดีโดยที่ไม่มีคุณอยู่ด้วยนับตั้งแต่ฉันได้รู้จักคุณ บางทีอาจจะเป็นช่วงเวลาเหล่านั้นเอง ตอนที่ฉันทำให้เชื่อได้ว่าคุณหายตัวไปที”

ผมคอยอยู่ ถ้าโลลคิด เธอก็พูดต่อได้ เธอคิด เปลือกตาที่หลับพริ้มของเธอเต้นระริก แสบจะมองไม่เห็น ไปพร้อมๆ กับจังหวะเต้นของหัวใจ เธอสงบลง วันนี้เธอดีใจที่ได้พูดออกมา

“ที่ฉันรู้สึกดีที่สุด เป็นคนที่ฉันควรจะเป็น”

“แล้วคุณจะรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาอีกเมื่อไหร่ครับ”

โลลประหลาดใจ

“โอ๊ย ไม่เจ็บปวดหรอกค่ะ”

“ไม่เคยเจ็บปวดเลยหรือครับ”

น้ำเสียงของเธอเปลี่ยนไป เธอปิดบังบางอย่างไว้

“เห็นมั๊ยคะ น่าแปลกใช่ไหม ฉันไม่รู้หรอกค่ะ”

“ไม่เคย ไม่เคยเลยหรือครับ”

เธอคิด

“ก็ตอนที่งานบ้านไม่เรียบร้อยนะคะ” – เธอบ่น - “อย่ามาถามฉันเลยคะ”

“เลิกพูดก็ได้ครับ”

เธอสงบลงใหม่ เธอมีท่าทีเคร่งขรึม เธอรุ่นคิด หลังจากหยุดไปนานประมาณหนึ่ง นาที เธอก็โผล่ความคิดนี้ออกมาว่า

“แหม ฉันอยากจะอกตัญญูกับคุณให้ได้ ฉันนี่ช่างน่าเกลียดเสียจริงๆ ช่างเป็นอะไรที่คนเขารักไม่ลง ฉันอยากจะเป็นอย่างนั้นกับคุณค่ะ”

“เธอก็เป็นอย่างนั้นแล้วไง”

โลลเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ตอนแรกเธอมีสีหน้าประหลาดใจแต่จู่ๆ ใบหน้าก็แก้มขึ้นมาทันที บิดเบี้ยวด้วยอารมณ์รุนแรงมากจนทำให้ใบหน้าของเธอสิ้นความสง่างามและกลมละไม เห็นแต่เนื้อหนังมังสา ผมนี้ภาพร่างเปลือยเปล่าของเธอทั้งร่างแนบชิดอยู่กับร่างเปลือยเปล่าของผมด้วยความอยาก رؤ้อยากเห็นเป็นครั้งแรก ในช่วงเวลานั้นๆ อันสุดมหัศจรรย์ที่จะได้รู้ว่าเมื่อช่วงเวลานั้นมาถึงจริงๆ บางทีผมอาจจะทนโลลไม่ได้ก็เป็นได้ ร่างของโลล เว. ซี. ไตนซึ่งอยู่แสนไกล แต่กระนั้นก็ผสมผสานเป็นหนึ่งเดียวอย่างแยกไม่ออกกับตัวตนที่โดดเดี่ยวของมันเป็นเอง

เธอเล่าเรื่องความสุขของเธอต่อไปว่า

- La mer était dans la glace de la salle d'attente. La plage était vide à cette heure-là. J'avais pris un train très lent. Tous les baigneurs étaient rentrés. La mer était comme quand j'étais jeune. Vous n'étiez pas du tout dans la ville, même avant. Si je croyais en vous comme les autres croient en Dieu je pourrais me demander pourquoi vous, à quoi ça rime ? Pourtant la plage était vide autant que si elle n'avait pas été finie par Dieu.

Je lui raconte à mon tour ce qui s'est passé l'avant-veille dans ma chambre : j'avais bien regardé ma chambre et j'avais déplacé divers objets, comme en cachette, et en accord avec la vision qu'elle en aurait eue elle, si elle était venue, et aussi en accord avec sa place entre eux, elle mouvante, entre eux immobiles. Je les ai imaginés déplacés de si nombreuses fois qu'une souffrance s'est emparée de moi, une sorte de malheur s'est logé dans mes mains, à ne pas pouvoir décider de la place exacte de ces objets par rapport à sa vie. J'ai abandonné la partie, je n'ai plus essayé de la mettre vivante dans la mort des choses.

Je ne la lâche pas tandis que je lui raconte. Il faut la tenir toujours, ne pas la lâcher. Elle reste. Elle parle.

Je comprends ce qu'elle veut me dire : ce que je raconte à propos des objets de ma chambre, s'est produit avec son corps, ça l'y fait penser. Elle l'a promené dans la ville. Mais ce n'est plus suffisant. Elle se demande encore où ce corps devrait être, où le mettre exactement, pour qu'il s'arrête de se plaindre.

- Je suis moins loin qu'avant de savoir. J'ai été longtemps à le mettre ailleurs que là où il aurait dû être. Maintenant je crois que je me rapproche de là où il serait heureux.

Par son visage et seulement par lui, alors que je le touche avec ma main ouverte de façon de plus en plus pressée et brutale, elle éprouve le plaisir d'amour. Je ne me suis pas trompé. Je la regardais de si près. La chaleur entière de sa respiration m'a brûlé la bouche. Ses yeux sont morts et quand ils se sont rouverts j'ai eu sur moi aussi son premier regard d'évanouie. Elle gémit faiblement. Le regard est sorti de sa plongée et s'est posé sur moi, triste et nul. Elle dit :

“ภาพทะเลสาบซ่อนอยู่ในกระจกเงาในห้องพักผู้โดยสาร ในเวลานั้นชายหาดว่างเปล่า ฉันทื่นรถไฟขบวนที่วิ่งช้ามาก ผู้คนที่มาว่ายน้ำต่างกลับไปหมดแล้ว ทะเลนั้นเหมือนกับตอนที่ฉันทยังเด็กๆ ตอนนั้นคุณไม่ได้อยู่ในเมืองเลย ก่อนหน้านั้นก็เหมือนกัน ถ้าฉันทศรัทธาในตัวคุณเหมือนที่ใครๆ ศรัทธาในพระเจ้าเป็นเจ้า ฉันทก็คงจะถามตัวเองว่าทำไมต้องเป็นคุณ แล้วมันมีความหมายอะไรล่ะ แต่กระนั้นชายหาดก็ว่างเปล่าราวกับพระเจ้ายังสร้างมันไม่เสร็จสมบูรณ์”

ผมเล่าให้เธอฟังบ้างถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานขึ้นในห้องนอนของผมว่า ผมมองดูห้องของผมอย่างดีและเคลื่อนย้ายข้าวของต่างๆ ราวกับจะนำมันไปซ่อนให้สอดคล้องกับภาพที่โลลน่าจะวาดไว้ถ้าเธอได้มาที่ห้องและให้สอดคล้องกับตำแหน่งของโลลเมื่ออยู่ระหว่างข้าวของพวกนี้ ในขณะที่เธอเคลื่อนไหวไปมาระหว่างสิ่งต่างๆ ที่หยุดนิ่ง ผมคิดอยู่หลายครั้งหลายหนว่าจะย้ายข้าวของไปจัดวางตรงไหนจนรู้สึกเป็นทุกซึกใจขึ้นมา เป็นความทุกซึกอย่างหนึ่งที่เกาะกุมมือผมอยู่ เพราะผมไม่อาจตัดสินใจได้ว่าจะวางของพวกนี้ไว้ตรงไหนแน่ให้เข้ากับชีวิตของโลก ผมจึงล้มเลิกความคิด เลิกพยายามที่จะจัดวางเธอซึ่งมีชีวิตชีวาไว้ท่ามกลางสิ่งของที่ไร้ชีวิตจิตใจอีกต่อไป

ขณะที่ผมเล่าเรื่องนี้ให้โลลฟัง ผมก็ยังประคองกอดเธออยู่ ผมต้องจับตัวเธอไว้ตลอดเวลาไม่ปล่อย โลลอยู่ตรงนี้ และพูด

ผมเข้าใจสิ่งที่เธออยากจะบอกผมว่า สิ่งที่ผมเล่าเกี่ยวกับข้าวของในห้องของผมมันได้เกิดขึ้นกับร่างของเธอ มันทำให้เธอนึกถึงสิ่งนั้น โลลพามันไปเดินเล่นในเมืองแต่มันไม่พออีกต่อไปแล้ว เธอยังถามตัวเองอีกว่าร่างนี้ควรจะอยู่ที่ไหนหรือจัดวางไว้ที่ตรงไหนกันแน่เพื่อมันจะได้หยุดคร่ำครวญเสียที

“ฉันทจะรู้ว่าความจริงมากกว่าก่อนหน้านี้ ฉันทเอาร่างนี้ไปไว้ที่อื่นที่ไม่ใช่ที่ซึ่งมันควรจะได้อยู่มานานแล้ว ตอนนีฉันทคิดว่าฉันทอยู่ใกล้กับที่นั่นซึ่งร่างนี้จะเป็นสุขได้”

ฝ่ามือผมสัมผัสใบหน้าของโลลและแค้ใบหน้าเท่านั้นอย่างกระชั้นและรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ โลลรู้สึกซาบซ่านเกษมสันต์ ผมไม่ได้เข้าใจผิดไป ผมมองเธอใกล้มากๆ ลมหายใจที่ร้อนผ่าวทั้งหมดของเธอเผาผลาญริมฝีปากของผมให้มอดไหม้ ดวงตาของเธอหลับพั่มและเมื่อลืมตาขึ้นมาใหม่ ผมก็เห็นดวงตาของเธอส่อแววเคลิบเคลิ้มเป็นครั้งแรกด้วยเช่นกัน เธอคราวออกมาอย่างแผ่วเบาและถอนสายตานั้นมาจับจ้องผมด้วยแววตาเศร้าสร้อยและว่างเปล่า เธอเอ่ยขึ้นว่า

- Tatiana.

Je la rassure.

- Demain. Dès demain.

Je la prends dans mes bras. Nous regardons le paysage. Voici une gare. Le train s'arrête. Une petite ville se groupe autour d'un Hôtel de Ville nouvellement repeint en jaune. Elle commence à se souvenir matériellement des lieux

- C'est l'avant-dernière gare avant T. Beach, dit-elle.

Elle parle, se parle. J'écoute attentivement un monologue un peu incohérent, sans importance quant à moi. J'écoute sa mémoire se mettre en marche, s'appréhender des formes creuses qu'elle juxtapose les unes aux autres : comme dans un jeu aux règles perdues.

- Il y avait du blé là. Du blé mûr. – Elle ajoute. – Quelle patience.

Ç'avait été par ce train qu'elle était repartie pour toujours, dans un compartiment comme celui-ci, entourée de parents qui essuient la sueur qui coule de son front, qui la font boire, qui la font s'allonger sur la banquette, une mère l'appelle son petit oiseau, sa beauté.

- Ce bois, le train passait plus loin. Il n'y avait aucune ombre sur la campagne et pourtant il faisait grand soleil. J'ai mal aux yeux.

- Mais avant-hier il y avait du soleil ?

Elle n'a pas remarqué. Avant-hier qu'a-t-elle vu ? Je ne lui demande pas. Elle se trouve en ce moment dans un déroulement mécanique de reconnaissances successives des lieux, des choses, ce sont ceux-là, elle ne peut pas se tromper, nous sommes bien dans le train qui mène à T. Beach. Elle rassemble dans un échafaudage qui lui est momentanément nécessaire, on le dirait, un bois, du blé, de la patience.

Elle est très occupé par ce qu'elle cherche à revoir. C'est la première fois qu'elle s'absente si fort de moi. Pourtant de temps en temps elle tourne la tête et me sourit comme quelqu'un, il ne faudrait pas que je le croie, qui n'oublie pas.

“ตาเตียนา”

ผมบอกให้เธอมั่นใจว่า

“พຽ່ງนี้คຽ່ງบໍ ດັ່ງຕໍ່ພຽ່ງນີ້”

ผมโอบกอดโลล เราสองคนมองดูภูมิประเทศอยู่แล้วก็เห็นสถานี รถไฟจอดลงตัวเมืองขนาดเล็กกระจุกตัวอยู่รอบๆ ศาลว่าการเมืองที่เพิ่งทาสีเหลืองใหม่เอี่ยมอ่อง โลลเริ่มจำรูปร่างหน้าตาของสถานที่ต่างๆ ขึ้นมาได้

“อีกสองสถานีก็จะถึงที. บีชแล้ว” โลลเอ่ย

เธอพูด พูดกับตัวเอง ผมตั้งอกตั้งใจฟังเธอพูดค่อนข้างไม่ปะติดปะต่อกับตัวเอง ในความเห็นของผมมันไม่สำคัญหรอก ผมฟังความทรงจำของเธอที่เริ่มกลับมาทำงานและรับรู้รูปแบบว่างเปล่าต่างๆ ที่เธอนำมาปะติดปะต่อเข้าด้วยกันเหมือนกับการเล่นเกมสึที่ไร้กฎเกณฑ์ใดๆ

“มันเคยมีทุ่งข้าวสาลีอยู่ตรงนั้น ข้าวสาลีแก่จัด” – เธอพูดเสริมว่า – “ช่างอดทนจริงๆ”

รถไฟสายนี้แหละที่โลลเคยนั่งกลับไปโดยไม่หวนกลับมาอีก เธอนั่งไปในห้องผู้โดยสารที่เหมือนกับห้องนี้ ห้อมล้อมด้วยพ่อและแม่ที่คอยเช็คหนังสือซึ่งไหลย้อยลงมาจากหน้าผาก คอยเอาน้ำให้เธอดื่ม เอนตัวเธอให้นอนเหยียดยาวบนเบาะนั่ง แม่เรียกเธอว่าแม่คนน้อยของแม่คนสวยของแม่

“ตอนนั้นรถไฟแล่นผ่านป่านี้ไปไกลกว่านี้ ไม่มีเงาในท้องทุ่งแม่แต่นิดเดียวทั้งๆ ที่แดดจ้า ฉันแสบตาขึ้นมาแล้วแหละ”

“แต่เมื่อวานขึ้นก็มีแดดไม่ใช่หรือครับ”

โลลไม่ได้สังเกต เมื่อวานขึ้นเธอได้เห็นอะไรบ้างนะ ผมไม่ได้ถามเธอเพราะตอนนี้ความทรงจำของโลลเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ และสิ่งของต่างๆ กำลังหลังไหลเข้ามาไม่ขาดสายโดยไม่รู้ตัว มันคือสิ่งต่างๆ เหล่านั้น เธอจำไม่ผิดหรอก เราอยู่ในขบวนรถไฟที่จะไปยังที. บีช ดูเหมือนว่าเธอรวบรวมป่าไม้ ข้าวสาลี ความอดทนมาไว้ในนั่งร้านซึ่งจำเป็นเพียงครู่เดียวสำหรับเธอ

จิตใจของเธอจดจ่อกับสิ่งที่เธอพยายามจะเห็นอีกครั้งอย่างมาก นี่เป็นครั้งแรกที่เธอห่างเหินกับผมเหลือเกิน แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังเหลียวมาและยิ้มให้ผมเป็นครั้งคราวเหมือนกับใครคนหนึ่งที่ไม่ลืม ผมไม่ควรจะเชื่ออย่างนั้นหรอก

L'approche diminue, la presse, à la fin elle parle presque tout le temps. Je n'entends pas tout. Je la tiens toujours dans mes bras. Quelqu'un qui vomit, on le tient tendrement. Je me mets à regarder moi aussi ces lieux indestructibles qui en ce moment deviennent ceux de mon avènement. Voici venue l'heure de mon accès à la mémoire de Lol V. Stien.

Le bal sera au bout du voyage, il tombera comme château de cartes comme en ce moment le voyage lui-même. Elle revoit sa mémoire-ci pour la dernière fois de sa vie, elle l'enterre. Dans l'avenir ce sera de cette vision aujourd'hui, de cette compagnie-ci à ses côtés qu'elle se souviendra. Il en sera comme pour S. Tahla maintenant, ruinée sous ses pas de présent. Je dis :

- Ah je vous aime tant. Qu'allons-nous faire ?

Elle dit qu'elle sait. Elle ne sait pas.

Le train avance plus lentement dans une campagne ensoleillée. L'horizon s'éclaire de plus en plus. Nous allons arriver dans une région où la lumière baignera tout, à une heure propice, celle qui vide les plages, il sera vers midi.

- Quand vous regardez Tatiana sans la voir comme l'autre soir, il me semble que je reconnais quelqu'un d'oublié, Tatiana elle-même pendant le bal. Alors, j'ai un peu peur. Peut-être qu'il ne faudrait plus que je vous voie ensemble sauf.

Elle a parlé rapidement. Peut-être la phrase a-t-elle été inachevée cette fois-ci par le premier coup de freins de l'arrêt : nous arrivons à T. Beach. Elle se lève, va à la vitre, je me lève aussi et ensemble nous voyons venir la station balnéaire.

Elle étincelle dans la lumière verticale.

Voici la mer, calme, irisée différemment suivant ses fonds, d'un bleu lassé.

Le train descend vers elle. Dans la hauteur du ciel, au-dessus, il y a, suspendue, une brume violette que le soleil déchire en ce moment.

On peut voir qu'il y a très peu de monde sur la plage. La courbe majestueuse d'un golfe est colorée d'une large bande de cabines de bains. Des hauts lampadaires blancs régulièrement espacés donnent à la place l'allure altière d'une

ใกล้ถึงเข้าทุกทีแล้ว มันเร่งเร้าโลด ทำยที่สุดเธอก็พูดเกือบตลอดเวลา ผมไม่ได้ยินทั้งหมดที่เธอพูดหรอก ผมยังตระกองกอดเธอไว้ในอ้อมแขนตลอดเวลา ใครคนหนึ่งกำลังคลีนได้ อาเจียนเราก็ประคองประคองเธอไว้อย่างอ่อนโยน ผมเริ่มมองดูสถานที่ซึ่งยังอยู่คงทนเหล่านี้ด้วยเหมือนกันและในตอนนั้นก็กลายเป็นสถานที่ที่ผมมาเยือนและแล้วก็ถึงเวลาที่ผมจะก้าวเข้าไปสู่ความทรงจำของโลด เว. ซีไนน์

ปลายทางของการเดินทางครั้งนี้คืองานเต้นรำ มันฟังทลายลงเหมือนปราสาททราย เช่นเดียวกับการเดินทางเองที่สิ้นสุดลงในขณะนี้ โลกกลับมาเห็นความทรงจำนี้เป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตของเธอและฝังมันไว้ ในอนาคตเธอจะจดจำรำลึกภาพในวันนี้ จะระลึกถึงผู้ร่วมเดินทางที่อยู่ข้างกายเธอคนนี้ มันจะเหมือนกับเอส. ตาร์ลาที่ฟังทลายยับเยินอยู่ใต้เท้าของเธอในปัจจุบัน ผมเอ่ยขึ้นว่า

“โอ๊ย ผมรักคุณเหลือเกิน เราจะทำอะไรกันดีครับ”

เธอบอกว่าเธอรู้ แต่เธอไม่รู้

รถไฟเคลื่อนช้าลงเข้าสู่ชนบทที่มีแสงแดดเจิดจ้า เส้นขอบฟ้าสว่างขึ้นเรื่อยๆ เรากำลังจะก้าวเข้าสู่เขตที่มีแสงแดดอาบไปทั่ว ณ เวลานั้นเป็นฤกษ์ดี เวลาที่ทำให้ชายหาดว่างเปล่าซึ่งจะเป็นเวลาประมาณเที่ยงวัน

“ตอนที่คุณมองตาเตียนาแต่ไม่เห็นเธออย่างเมื่อคืนก่อน ฉันรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งซึ่งฉันลืมไปแล้วขึ้นมาได้ นั่นก็คือตัวตาเตียนาเองในงานเต้นรำ ฉันจึงเกิดกลัวขึ้นมานิดหน่อย บางทีฉันไม่ควรจะเห็นพวกคุณทั้งสองคนพร้อมๆ กันอีกต่อไป เว้นเสียแต่ว่า”

โลดพูดเร็ว บางทีครั้งนี้เธออาจจะพูดประโยคนี้ไม่จบเพราะว่ารถไฟเบรกเป็นครั้งแรก พวกเรามาถึงที่. ปีชแล้ว โลกลุกขึ้น เดินไปที่หน้าต่างกระจก ผมจึงลุกขึ้นบ้างและเราสองคนก็เห็นสถานีรถไฟริมทะเลเคลื่อนมาหาเราพร้อมๆ กัน

สถานีเป็นประกายระยิบระยับภายใต้แสงแดดที่ส่องตรงลงมา

แล้วเราก็เห็นทะเลสีฟ้าจางๆ และสงบนิ่งทอประกายสีรุ้งต่างกันไปตามความลึกของท้องทะเล

รถไฟแล่นลงไปทางทะเล เหนือท้องทะเลขึ้นไปในระดับความสูงของท้องฟ้าในตอนนั้น ดวงอาทิตย์ฉายแสงทะลุผ่านหมอกสีม่วงซึ่งลอยคว้างอยู่

เห็นได้ว่าที่ชายหาดมีคนน้อยมาก ๆ โค้งอ่าวกว้างใหญ่ไพศาลแต่เต็มไปด้วยหิ้งเปลี่ยนชุดว่ายน้ำบนชายหาดที่เรียงรายกันเป็นวงกลมขนาดใหญ่ โคมไฟถนนสูงๆ สีขาวที่เรียงรายเว้นระยะห่างเท่าๆ กันทำให้สถานที่นี้มีลักษณะโอ้อ่าแบบบลูวาร์ดสายใหญ่ในระดับความสูงที่

grand boulevard, une altitude étrange, urbaine, comme si la mer avait gagné sur la ville, depuis l'enfance.

Au centre de T. Beach, d'une blancheur de lait, immense oiseau posé, ses deux ailes régulières bordées de balustrades, sa terrasse surplomblante, ses coupoles vertes, ses stores verts baissés sur l'été, ses rodomontades, ses fleurs, ses anges, ses guirlandes, ses ors, sa blancheur toujours de lait, de neige, de sucre, de Casino municipal.

Dans le crissement aigu et prolongé des freins il passe lentement. Il s'arrête, visible dans son entier.

Lol rit, se moque.

- Le Casino de T. Beach, que je le connais.

Elle sort du compartiment, s'arrête dans le couloir, réfléchit.

- On ne va pas rester dans la salle d'attente quand même.

Je ris.

- Non

Sur le quai et dans la rue elle marche à mon bras, ma femme. Nous sortons de notre nuit d'amour, le compartiment du train. A cause de ce qui s'y est passé entre nous, nous nous touchons plus facilement, plus familièrement. Je connais maintenant la puissance, la sensibilité de ce visage si doux – qui est aussi son corps, ses yeux, ses yeux qui voient le sont aussi – noyé dans la douceur d'une enfance interminable qui surnage à fleur de chair. Je lui dis :

- Je vous connais mieux depuis le train.

Elle comprend bien ce que j'entends par là, elle ralentit, surmonte comme une tentation de revenir en arrière.

- Vous êtes maintenant de ce voyage qu'on m'empêche de faire depuis dix ans. Que c'était bête.

A la sortie de la gare elle regarde la rue d'un côté puis de l'autre, hésite à prendre telle ou telle direction. Je l'entraîne vers celle du Casino dont la ville, maintenant, cache le corps principal.

ประหลาดๆ แบบซานเมือง ประหนึ่งว่าท้องทะเลได้รุกล้ำเข้ามาในตัวเมืองตั้งแต่เมื่อสมัยเริ่มแรก

ตรงกลางเมืองที. บีช มีอาคารศาลาโนของเทศบาลเมืองตั้งอยู่ เป็นรูปนกขนาดมหึมา สีขาวนํ้านมประกอบด้วยปีกสองข้างขนาดเท่ากันขอบทำด้วยลูกกรง มีระเบียบยื่นออกมา มีโดมสีเขียวๆ มีมุขสีเขียวซึ่งถูกดึงลงมาบดบังแสงแดดในช่วงฤดูร้อน มีเครื่องประดับตกแต่งอย่างอลังการ ประกอบด้วยดอกไม้ เทพยดา มาลัย ลวดลายทองคำ ตัวอาคารมีสีขาวยุ้งนํ้านม ขาวหิมะ และขาวยุ้งนํ้าตาลทรายอยู่เหมือนเดิม

รถไฟแล่นช้าๆ ท่ามกลางเสียงเบรกลีเดียอัดแหลมๆ ยาวๆ แล้วตัวรถก็หยุดลงทั้งขบวนอย่างเห็นได้ชัด

โกลหัวเราะและยิ้มหย้น

“ศาลาโนแห่งที. บีช ฉันรู้จักดีเชียวละ”

เธอเดินออกจากห้องผู้โดยสาร หยุดที่ทางเดินและครุ่นคิด

“ยังไงๆ เราก็จะไม่นั่งอยู่ในห้องพักผู้โดยสารกันหรอกนะคะ”

ผมหัวเราะ

“ไม่หรอกครับ”

เธอเดินคล้องแขนเป็นภรรยาของผมทั้งบนซานซาลาและบนถนน เราเดินออกมาจากค้ำคืนแห่งรักของเราสองคน ซึ่งก็คือห้องผู้โดยสารรถไฟ เนื่องจากมีอะไรๆ เกิดขึ้นระหว่างเราสองคน เราจึงจะต้องสัมผัสกันง่ายขึ้นและด้วยความสนิทสนมคุ้นเคยกันมากขึ้น ตอนนี้อยู่ถึงพลังและความอ่อนไหวของใบหน้าอันแสนอ่อนหวาน – ซึ่งก็เช่นเดียวกับเรือนร่างของเธอ นัยน์ตาของเธอ นัยน์ตาของเธอที่มองเห็นก็แสนอ่อนหวานเช่นกัน – ที่จมอยู่ในความอ่อนหวานแบบเด็กๆ ที่ไม่สิ้นสุดและยังอ้อยอิ่งอยู่บนผิวของเธอ ผมบอกเธอว่า

“ผมรู้จักคุณดีขึ้นนับตั้งแต่นั่งรถไฟกันมานี้ละครับ”

โกลเข้าใจดีว่าที่ผมพูดหมายความว่าอะไร เธอชะลอฝีเท้าแล้วก้าวไปข้างหน้า ประหนึ่งปรารถนาที่จะเดินย้อนกลับมา

“ตอนนี้คุณได้เข้าร่วมการเดินทางที่พวกเขาจัดขบวนฉันนับสิบปีแล้ว ช่างโง่เง่าเสียจริงๆ”

ขณะที่ออกจากสถานี โลมมองดูถนนฝั่งนี้ที่ฝั่งโน้นที่ ลังเลใจว่าจะไปทางโน้นหรือทางนี้ดี ผมจึงดูเธอเดินไปทางศาลาโนซึ่งตัวเมืองบดบังส่วนสำคัญของอาคารเอาไว้ในตอนนี้อยู่

Rien ne se passe en elle qu'une reconnaissance formelle, toujours très pure, très calme, un peu amusée peut-être. Sa main est dans la mienne. Le souvenir proprement dit est antérieur à ce souvenir, à lui-même. Elle a d'abord été raisonnable avant d'être folle à T. Beach. Qu'est-ce que je raconte ?

Je dis :

- Cette ville ne vous servira à rien.
- De quoi je me souviendrais ?
- Venez ici comme à S. Tahla.
- Ici comme à S. Tahla, répète Lol.

La rue est large et descend avec nous vers la mer. Des jeunes gens la remontent, en maillots de bain, en robes de couleurs vives. Ils ont le même teint, les cheveux collés par l'eau de mer, ils ont l'air de rejoindre une famille unique aux membres très nombreux. Ils se quittent, salut, se donnent rendez-vous pour tout à l'heure, tous sur la plage. Ils rentrent pour la plupart dans des petits pavillons meublés à un étage, laissent la rue toujours plus déserte à mesure qu'on avance. Des voix des femmes crient des prénoms. Des enfants répondent qu'ils arrivent. Lol dévisage sa jeunesse avec curiosité.

Nous sommes arrivés devant le Casino sans nous en apercevoir. Sur notre gauche, à cent mètres, il a été là, au milieu d'une pelouse que de la gare nous ne pouvions pas voir.

- Si on y allait, dit Lol.

Un long couloir le traverse, qui ouvre d'un côté sur la mer, et de l'autre sur la place central de T. Beach.

Dans le Casino municipal de T. Beach, il n'y a personne excepté une dame au vestiaire, à l'entrée, et un homme en noir qui fait les cent pas les mains derrière le dos, il bâille.

De grands rideaux à ramages, sombres, ferment toutes les issues, ils remuent constamment dans le vent qui balaie le couloir.

โลลจดจำรำลึกได้แค่รูปลักษณะของสิ่งต่างๆ เป็นความทรงจำที่ยังคงบริสุทธิ์มากๆ สงบมากๆ และบางทีอาจจะสนุกสนานนิดหน่อย ผมกุมมือเธอไว้ ความทรงจำตามความหมายที่แท้จริงของมันอยู่ก่อนหน้าความทรงจำนี้และก่อนตัวของมันเอง ตอนแรกโลลเคยเป็นคนมีเหตุมีผล ก่อนที่จะป่วยทางจิตที่ที. ปีช นีผมกำลังเล่าเรื่องอะไรกันละนี่

ผมเอ่ยขึ้นว่า

“เมืองนี้จะไม่ช่วยอะไรคุณเลย”

“ฉันน่าจะจำอะไรได้บ้างละเนี่ย”

“มาที่นี่ให้เหมือนกับมาที่เอส. ตาร์ลาเถอะครับ”

“มาที่นี่ให้เหมือนกับมาที่เอส. ตาร์ลา” โลลย้ำ

เราเดินไปตามถนนสายกว้างๆ ที่ทอดตัวไปสู่ทะเล พวกคนหนุ่มสาวเดินสวนขึ้นมาในชุดว่ายน้ำบ้าง ในชุดกระโปรงสีสดใสบ้าง ผิวของพวกเขาเป็นสีเดียวกัน ผมเปียกน้ำทะเลลึบติดศีรษะ ดูท่าทางพวกเขาจะไปสมทบกับครอบครัวเดียวกันที่มีสมาชิกมากมายหลายคน พวกเขาแยกย้ายกันไป กล่าวคำอำลาและนัดเจอพร้อมหน้ากันในอีกประเดี๋ยวที่ชายหาด พวกเขาส่วนใหญ่กลับไปยังบ้านพักเล็กๆ สองชั้นที่ตกแต่งพร้อม ทำให้งังเดินไปก็ยิ่งเจอถนนร้างไร้ผู้คนมากขึ้นทุกที ได้ยินเสียงพวกผู้หญิงร้องเรียกชื่อและเด็กๆ ร้องตอบว่าพวกเขากำลังมา โลลเพ่งมองวัยเยาว์ของเธอด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เรามาถึงหน้าคาสีโนโดยไม่ทันรู้ตัว มันอยู่ตรงนั้น ห่างจากเราไปทางซ้ายมือหนึ่งร้อยเมตร กลางสนามหญ้าซึ่งเรามองไม่เห็นจากสถานีรถไฟ

“เราลองไปที่นั่นกันเถอะคะ” โลลเอ่ย

มีทางเดินยาวๆ ทอดผ่านตลอดตัวตึกคาสีโน ด้านหนึ่งเปิดออกสู่ทะเลและอีกด้านหนึ่งเปิดออกสู่จัตุรัสใหญ่แห่งเมืองที. ปีช

ไม่มีใครอยู่ในคาสีโนของเทศบาลแห่งเมืองที. ปีชเลยสักคน ยกเว้นสตรีคนหนึ่งที่นั่งแขวนเสื้อตรงทางเข้าและชายในชุดดำคนหนึ่งที่เดินหา มือไหลหลังไปมานับร้อยก้าว

มีผ้า幔านสีทึมๆ ผืนใหญ่ๆ ปักลวดลายดอกไม้ ปิดทางเข้าออกทุกทางไว้และพะเยิบพะยาบตลอดเวลาในสายลมที่พัดกวาดทางเดิน

Quand le vent est un peu fort, on aperçoit des salles désertes aux fenêtres fermées, un salle de jeu, deux salles de jeu, des tables recouvertes de grandes plaques de tôle verte cadenassées.

Lol passe la tête à chaque issue et rit, comme enchantée par ce jeu de revoir. Ce rire me gagne. Elle rit parce qu'elle cherche quelque chose qu'elle croyait trouver ici, qu'elle devrait donc trouver, et qu'elle ne trouve pas. Elle vient, reveint, soulève un rideau, passe le nez, dit que ce n'est pas ça, qu'il y a pas à dire, ce n'est pas ça. Elle me prend à témoin de son insuccès à chaque retombée d'un rideau, elle me regarde et elle rit. Dans l'ombre du couloir ses yeux brillent, vifs, clairs.

Elle examine tout. Tout aussi bien les affiches qui annoncent les galas, les compétitions, que les vitrines de bijoux, de robes, de parfums. Un autre que moi pourrait se tromper sur elle en ce moment. Je me trouve spectateur d'une gaieté imprévue, irrésistible.

L'homme qui fait les cent pas vient vers nous, s'incline devant Lol, lui demande si elle a besoin de ses services, s'il peut l'aider. Lol, décontenancée, se tourne vers moi.

- Nous cherchons la salle de bal.

L'homme est aimable, il dit qu'à cette heure-ci, bien entendu, le Casino est fermé. Ce soir à sept heures et demie. J'explique, je dis qu'un coup d'œil nous suffirait parce que nous sommes venus ici quand nous étions jeunes, pour revoir, juste un coup d'œil c'est ce que nous voudrions.

L'homme sourit, comprend et nous demande de le suivre.

- Tout est fermé. Vous verrez mal.

Il tourne dans le couloir perpendiculairement au précédent : voilà ce qu'il fallait faire. Lol a cessé de rire, elle ralentit, nous suit à la traîne. Nous y voici. L'homme soulève un rideau, on ne voit pas encore, et il demande si au fait nous nous souvenons du nom de la salle parce qu'il y a dans le Casino deux salles de bal.

- La Potinière, dit Lol.

- Alors, c'est ici.

เมื่อลมพัดแรงขึ้นเล็กน้อย เราจึงสังเกตเห็นห้องว่างหลายห้องที่ปิดหน้าต่างไว้ มีห้องเล่นการพนันหนึ่งห้อง ห้องเล่นการพนันสองห้องและโต๊ะหลายตัวที่มีแผ่นสังกะสีสีเขียวคล้ำอยู่ กุญแจคลุมอยู่

โกลโผล่หน้าเข้าไปที่ทางเข้าออกแต่ละแห่งและหัวเราะเหมือนตื่นตาตื่นใจกับเกมส์ การได้กลับมาเห็นในครั้งนี่ เสียงหัวเราะนั้นดังมาถึงผม เธอหัวเราะเพราะเธอกำลังหาบางอย่างที่เธอเชื่อมาตลอดว่าจะเจอที่นี่ บางอย่างที่เราน่าจะจะได้เจอที่นี่ แต่แล้วเธอกลับไม่เจอ เธอเดินกลับไปกลับมา เลิกฝ่าม่านขึ้น ยืนหน้าเข้าไปดู แล้วบอกว่ามันไม่ใช่อย่างนั้น ไม่ต้องพูดเลยแหละ มันไม่ใช่ อย่างนั้น เธอให้ผมเป็นพยานรับรู้ว่าเธอหามันไม่เจอทุกครั้งที่ฝ่าม่านตกลงมาเหมือนเดิม เธอมองดูผมแล้วก็หัวเราะ นัยน์ตาของเธอเป็นประกาย มีชีวิตชีวาและใสกระจ่างในทางเดินมืดๆ

เธอตรวจตราดูทุกอย่าง ทุกอย่างทั้งแผ่นป้ายโฆษณางานรื่นเริงหรือหรรษาและการ แข่งขัน ทั้งตู้กระจกที่จัดแสดงเครื่องประดับ ชุดกระโปรงและน้ำหอม ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ผม เขาอาจจะเข้าใจผิดเกี่ยวกับตัวเธอในขณะนี้ ผมกลายเป็นผู้ชมความสดใสไร้เงาที่คาดไม่ถึงและไม่อาจหักห้ามได้

ชายคนที่เดินไปมาประมาณร้อยก้าว เดินมาหาเรา ค้างค้ำับโกลแล้วถามว่าเธอ ต้องการให้เขาช่วยอะไรไหมหรือมีอะไรที่เขาอาจจะช่วยได้หรือเปล่า โกลหันมาทางผมด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

“พวกเรากำลังหาห้องเต้นรำอยู่ครับ”

ชายคนนั้นมีอิริยาศยดี เขาบอกว่า ปานนี้แน่นอนว่าคาสีโนเปิดแล้ว คีนนี่มันปิดตอน ทุ่มครึ่ง ผมจึงอธิบาย ผมบอกเขาว่าเราขอแค่เบียร์เดียวเพราะเราเคยมาที่นี่กันสมัยยังเป็นวัยรุ่นก็เลยอยากเห็นอีกครั้งหนึ่ง เราอยากเห็นแค่เบียร์ตัวเอง

ชายคนนั้นยิ้ม เขาเข้าใจและบอกให้เราตามเขาไป

“ทุกห้องปิดหมดแล้วครับ คุณจะไม่ค่อยเห็นอะไรหรอก”

เขาเลี้ยวไปตามทางเดินที่ทำมุมฉากกับทางเดินที่เราเดินมาก่อนหน้านี้และนี่เองคือ ทางที่เราควรจะไปเดินมา โกลหยุดหัวเราะ เธอชะลอฝีเท้าลง เดินรั้งท้ายตามเรามา แล้วพวกเราก็มาถึงที่นั่น ชายคนนั้นเลิกฝ่าม่านขึ้น เรายังมองไม่เห็น เขาถามว่า จริงๆ แล้วเราจำชื่อห้องได้หรือเปล่าเพราะในคาสีโนมีห้องเต้นรำอยู่สองห้อง

“ห้องลา ไปตินิแยร์ค่ะ” โกลตอบ

“ถ้าจั้น ก็ห้องนี้แหละครับ”

Nous entrons. L'homme lâche le rideau. Nous nous trouvons dans une salle assez grande. Concentriquement des tables entourent une piste de danse. D'un côté il y a une scène fermée par des rideaux rouges, de l'autre un promenoir bordé de plantes vertes. Une table recouverte d'une nappe blanche est là, étroite et longue.

Lol regardait. Derrière elle j'essayais d'accorder de si près mon regard au sein que j'ai commencé à me souvenir, à chaque seconde davantage, de son souvenir. Je me suis souvenu d'événements contigus à ceux qui l'avaient vue, de similitudes profilantes évanouies aussitôt qu'entrevues dans la nuit noire de la salle. J'ai entendu les fox-trot d'une jeunesse sans histoire. Une blonde riait à gorge déployée. Un couple d'amants est arrivé sur elle, bolide lent, mâchoire primaire de l'amour, elle ignorait encore ce que ça signifiait. Un crépitement d'accidents secondaires, des cris de mère, se produisent. La vaste et sombre prairie de l'aurore arrive. Un calme monumental recouvre tout, engloutit tout. Une trace subsiste, une. Seule, ineffaçable, on ne sait pas où d'abord. Mais quoi ? ne le sait-on pas ? Aucune trace, aucune, tout a été enseveli, Lol avec le tout.

L'homme marche, va et vient derrière le rideau du couloir, il tousse, il attend sans impatience. Je me rapproche de Lol. Elle ne me voit pas venir. Elle regarde par à-coups, voit mal, ferme les yeux pour mieux le faire, les rouvre. Son expression est consciencieuse, butée. Elle peut revoir indéfiniment ainsi, revoir bêtement ce qui ne peut pas se revoir.

Nous avons entendu le déclic d'un commutateur et la salle s'éclaire de dix lustres ensemble. Lol pousse un cri. Je dis à l'homme :

- Merci, ce n'est pas la peine.

L'homme éteint. La salle redevient, par contraste, beaucoup plus obscure. Lol sort. L'homme attend derrière les rideaux, souriant.

- Il y a longtemps ? demande-t-il
- Oh, dix ans, dit Lol.
- J'étais là.

เราก้าวเข้าไป ชายคนนั้นปล่อยผ้ามาลง ห้องนั้นค่อนข้างใหญ่ มีโต๊ะหลายตัว ล้อมรอบฟลอร์เต้นรำที่อยู่ตรงกลางไว้ ด้านหนึ่งมีเวทีที่มีม่านสีแดงปิดอยู่ อีกด้านมีพรมทางเดิน ขนาบด้วยไม้ประดับสีเขียว มีโต๊ะคลุมผ้าสีขาวอยู่ตรงนั้นตัวหนึ่ง เป็นโต๊ะแคบๆ ยาวๆ

โลลกำลังมองอยู่ ผมอยู่ข้างหลังเธอ พยายามปรับสายตาให้สอดคล้องกับสายตาของ โลลมากที่สุดจนเริ่มรำลึกถึงความทรงจำของเธอได้มากขึ้นทุกวินาที ผมรำลึกถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับบรรดาคนที่เคยเห็นโลล ผมรำลึกเห็นภาพรางๆ คลับคล้ายคลับคลา หายวับไปทันทีที่เหลือบมองเห็นได้เพียงแวบเดียวในห้องที่มีดนตรีนี้ ผมได้ยินเสียงเพลงเต้นรำจังหวะ ฟોકซ์หรือตของวัยหนุ่มสาวที่เรียบง่าย ผู้หญิงผมสีทองคนหนึ่งหัวเราะว่า คู่รักคู่หนึ่งกำลังเดินไปทางผู้หญิงคนนั้น เป็นรถความเร็วสูงที่วิ่งช้า เป็นหนามแหลมคมอันแรกของความรัก เธอยังไม่รู้ว่ามันหมายถึงอะไร และแล้วก็มีเสียงอุบัติเหตุรถพุ่งขึ้น เป็นเสียงกรีดร้องของแม่ และแล้วทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาลและมีดทับแห่งรุ่งอรุณก็มาถึง ความสงบเงียบอันยิ่งใหญ่เข้าปกคลุมไปทั่ว และกลิ่นกินทุกสิ่งทุกอย่าง ยังมีร่องรอยเหลืออยู่ร่องรอยหนึ่ง เพียงร่องรอยเดียวที่ไม่อาจลบเลือนไปได้ ตอนแรกเรายังไม่รู้วาร์ร่องรอยอยู่ที่ไหน แต่เป็นร่องรอยอะไรกันล่ะ เราไม่รู้รีเปล่า ไม่มีร่องรอยเหลือสักอย่าง ไม่มีสักอย่าง ทุกสิ่งถูกฝังไปหมดแล้ว และโลลก็ถูกฝังไปพร้อมกับทุกสิ่งทุกอย่าง

ชายคนนั้นเดินไปๆ มาๆ หลังม่านที่กั้นทางเดิน เขากระแอม เขาคอยอย่างอดทน ผมเข้าไปใกล้โลล เธอไม่เห็นผมเดินมา เธอมองดูเป็นพักๆ แต่มองไม่ค่อยเห็น เธอหลับตาลงเพื่อให้เห็นชัดขึ้น แล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง สีหน้าของเธอนั้นตั้งอกตั้งใจจะฝันทำให้ได้ ด้วยวิธีนี้เธอจึงเห็นอย่างไม่น่าเชื่ออีกครั้ง เห็นสิ่งที่ไม่สามารถจะกลับมาให้เห็นอย่างเงางามอีกครั้ง

พวกเราได้ยินเสียงกดสวิทช์ไฟแล้วห้องก็สว่างด้วยแสงจากโคมระย้าสิบโคมพร้อมกัน โลลกรีดร้องออกมา ผมบอกกับชายคนนั้นว่า

“ขอบคุณนะครับ แต่ไม่ต้องหรรอครับ”

ชายคนนั้นปิดไฟทำให้ห้องกลับมืดกว่าเดิมอีก เพราะตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิงกับแสงสว่างเมื่อครู่ โลลเดินออกมา ชายคนนั้นยื่นหน้าต้ายิ้มแย้มรอรออยู่หลังม่าน

“เคยมาที่นี้นานหรือยังครับ” ชายคนนั้นถาม

“โอ๊ย สิบปีมาแล้วค่ะ” โลลตอบ

“ผมก็อยู่ที่นั่นตอนนั้น”

Il change d'expression, reconnaît mademoiselle Lola Stein l'infatigable danseuse, dix-sept ans, dix-huit ans, de la Potinière. Il dit :

- Pardon.

Il doit savoir le reste de l'histoire aussi, je le vois bien. Cette reconnaissance échappe complètement à Lol.

Nous sommes sortis par la porte qui donne sur la plage.

Nous y sommes allées sans le décider. Arrivée au jour, Lol s'est étirée, elle a longuement bâillé. Elle a souri, elle a dit :

- Je me suis levée tellement tôt, que j'ai sommeil.

Le soleil, la mer, elle baisse, baisse, laisse derrière elle des marécages bleus de ciel.

Elle s'allonge sur le sable, regarde les marécages.

- On va aller manger, J'ai faim.

Elle s'endort.

Sa main s'endort avec elle, posée sur le sable. Je joue avec son alliance. Dessous la chair est plus claire, fine, comme celle d'une cicatrice. Elle ne sait rien. J'enlève l'alliance, je la sens, elle n'a pas d'odeur, je la remets. Elle ne sait rien

Je n'essaie pas de lutter contre la mortelle fadeur de la mémoire de Lol V. Stein. Je dors.

สีหน้าเขาเปลี่ยนไป จำคุณหนูโลลา ซไตน์ นักเต้นวัยสิบเจ็ด สิบแปดปีแห่งห้อง
ลาโปตินิแยร์ผู้ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยได้ เขาเอ่ยขึ้นว่า

“ขอโทษครับ”

เขาต้องรู้เรื่องที่เกิดขึ้นต่อจากนี้ด้วย เห็นได้ชัดว่าเขารู้แต่โลกกลับจำไม่ได้สักนิด

เราออกมาทางประตูทางออกที่เปิดไปสู่ชายหาด

เราไปที่นั่นโดยไม่ได้คิดตัดสินใจ พอมาถึงที่สว่าง โลกก็บิดเบี้ยวบิดตัว เธอหวาดหวอด
ใหญ่ ยิ้มและพูดว่า

“ฉันตื่นเข้ามาๆ ฉันง่วงจริงๆ เลยค่ะ”

ดวงอาทิตย์ ท้องทะเล น้ำทะเลลดลง ลดลง ทิ้งแอ่งน้ำสีฟ้าแบบท้องฟ้าไว้เบื้องหลัง

เธอล้มตัวนอนเหยียดยาวบนพื้นทราย มองดูแอ่งน้ำพวกนั้น

“ไปหาอะไรทานกันเถอะครับ ผมหิวแล้ว”

เธอผล็อยหลับไปแล้ว

มือที่วางบนพื้นทรายของเธอก็ผล็อยหลับไปกับเธอด้วย ผมคลั่งแหวนแต่งงานของเธอ
เธอเล่น เนื้อที่อยู่ภายใต้แหวนขาวยิ่งกว่า เนียนละเอียดยิ่งกว่าเหมือนเนื้อที่เกิดจากแผลเป็น เธอ
ไม่รู้ตัวเลย ผมถอดแหวนแต่งงานของเธอออกและสูดดมกลิ่นของมัน มันไม่มีกลิ่นอะไร ผมจึงสวม
แหวนกลับไปอย่างเดิม เธอไม่รู้ตัวเลย

ผมไม่พยายามจะต่อสู้กับความทรงจำอันไร้รสชาติและแสนจะน่าเบื่อของ
โลล เว. ซไตน์ ผมนอนหลับไป

Elle dort toujours, dans la même position. Il y a une heure qu'elle dort. La lumière penche un peu. Ses cils font une ombre. Il y a un peu de vent. Sa main est restée à l'endroit où elle s'est endormie, un peu plus enlisée dans le sable, on ne voit plus ses ongles.

Elle se réveille très vite après moi. De ce côté-là il y a très peu de monde, la plage est vaseuse, on se baigne plus loin, à des kilomètres, la mer est très basse, étale pour le moment, au-dessous des mouettes idiotes piaillent. Nous nous considérons. Notre rencontre est récente. Nous sommes étonnés tout d'abord. Puis nous retrouvons notre mémoire en cours, merveilleuse, fraîche du matin, nous nous enlaçons, que je la serre, nous restons ainsi, sans nous parler, sans qu'aucun mot puisse se dire jusqu'au moment où, du côté de la plage, celui où sont les baigneurs, Lol le visage dans mon cou ne le voit pas, il y a un mouvement de gens, un rassemblement autour de quelque chose, peut-être un chien mort.

Elle se lève, m'entraîne dans un petit restaurant qu'elle connaît. Elle meurt de faim.

โลลยังนอนหลับอยู่ในท่าเดิมตลอดเวลา เธอหลับมาหนึ่งชั่วโมงแล้ว แสงอาทิตย์ส่องเฉียงเล็กน้อยทำให้ขนตาของเธอทอดตัวเป็นเงา มีลมพัดมานิดหน่อย มือข้างนั้นของเธอยังวางอยู่ตรงที่ที่มันผล็อยหลับไปแต่จมลงไปใฝืนทรายอีกหน่อย มองไม่เห็นเล็บอีกต่อไป

เธอตื่นที่หลังผมแป๊บเดียว ทางด้านนั้นมีผู้คนน้อยมากเพราะชายหาดเป็นเลนผู้คนจึงเล่นน้ำห่างไกลออกไปหลายกิโลเมตร น้ำทะเลลดลงมากๆ ในช่วงเวลานี้มันแผ่ไกลออกไปอยู่เบื้องล่างนกนางนวลไม่รู้เรื่องรู้ราวที่ส่งเสียงร้องกันอยู่ เราต่างจ้องมองกัน เราสองคนเพิ่งจะสบตากันตอนแรกก็รู้สึกประหลาดใจ จากนั้นก็เริ่มฟื้นความทรงจำอันมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นเมื่อเช้า สดๆ ร้อนๆ ที่ยังค้างคาอยู่ได้ แล้วเราทั้งคู่ก็สวมกอดกัน ผมกอดเธอเสียสแนจะแนบแน่น พวกเราหนึ่งอยู่ในท่านี้โดยไม่พูดจากัน โดยไม่สามารถจะหาคำใดมาบรรยายได้ กระทั่งถึงตอนที่ผู้คนเคลื่อนไหวอยู่อีกด้านของชายหาดที่มีคนลงไปเล่นน้ำ พวกเขาพุ่งดูอะไรบางอย่างซึ่งอาจจะเป็นสุนัขที่ตายแล้ว แต่โลลก็ไม่เห็นเพราะเธอชอบหน้าอยู่ที่ซอกคอของผม

โลลลุกขึ้น แล้วจุดผมไปที่ร้านอาหารเล็กๆ ที่เธอรู้จัก เธอหิวจนได้จะขาดอยู่แล้ว

Nous voici donc à T. Beach, Lol V. Stein et moi. Nous mangeons. D'autres déroulements auraient pu se produire, d'autres révolutions, entre d'autres gens à notre place, avec d'autres noms, des autres durées auraient pu avoir lieu, plus longues ou plus courtes, d'autres histoires d'oublis, de chute verticale dans l'oubli, d'accès foudroyants à d'autres mémoires, d'autres nuits longues, d'amour sans fin, que sais-je? Ça ne m'intéresse pas, c'est Lol qui a raison.

Lol mange, elle se nourrit.

Je nie la fin qui va venir probablement nous séparer, sa facilité, sa simplicité désolante, car du moment que je la nie, celle-là, j'accepte l'autre, celle qui est à inventer, que je ne connais pas, que personne encore n'a inventée : la fin sans fin, le commencement sans fin de Lol V. Stein.

A la voir manger, j'oublie.

Nous ne pourrons pas éviter de passer la nuit à T. Beach. Cette évidence nous arrive dessus pendant que nous mangeons. Elle se cimente à nous, nous oublions qu'il aurait pu en être autrement. C'est Lol qui dit :

- Si vous voulez, nous resterons cette nuit ici.

Nous ne pouvons pas rentrer, c'est vrai.

Je dis :

- Nous allons rester. Nous ne pouvons pas faire autrement.

- Je vais téléphoner à mon mari. Ce n'est quand même pas suffisant que je sois à T. Beach pour qu'il

Elle ajoute :

- Après je serai si raisonnable. Comme je lui ai déjà dit que c'était la fin de notre histoire déjà, est-ce que je ne peux pas changer, moi? Je le peux, vous voyez.

Elle s'accroche à cette certitude.

- Regardez mon visage, ça doit se voir, dites-le-moi que nous ne le pouvons pas.

- Ça se voit, nous ne le pouvons pas.

ดังนั้นตอนนี้ผมและโลล เว. ซีไตนีจึงอยู่ที่ที. บีช เรายังรับประทานอาหารกัน เหตุการณ์อื่นๆ น่าจะเกิดขึ้นเช่น สิ่งที่มาเวียนไประหว่างคนอื่นๆ แทนที่จะเกิดกับเรา กับคนในชื่ออื่นๆ ในช่วงเวลาอื่นๆ ที่ยาวนานกว่าและสั้นกว่าน่าจะเกิดขึ้น เรื่องราวอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการหลงลืมที่ดึงวูบลงไป การเข้าสู่ความทรงจำอื่นๆ แบบสายฟ้าแลบ คำคืนอื่นๆ ที่ยาวนาน ความรักที่ไม่มีจุดสิ้นสุด ผมรู้อะไรบ้างละ ผมไม่สนใจหรอกเพราะโลลคิดถูกแล้ว

โลลรับประทานอาหารเช้า เธอบำรุงตัวเองอยู่

ผมปฏิเสธตอนจบที่อาจจะแยกเราทั้งคู่ออกจากกัน จุดจบที่จบอย่างง่ายดายและเรียบง่ายที่น่าเศร้าใจ ในเมื่อผมปฏิเสธมัน ปฏิเสธตอนจบที่ว่ามา ผมก็ต้องยอมรับจุดจบอีกแบบ จุดจบที่จำต้องแต่งขึ้นมา ซึ่งผมก็ยังไม่รู้ ซึ่งยังไม่มีใครได้แต่งไว้มาก่อน เป็นจุดจบที่ไม่มีวันจบสิ้น เป็นการเริ่มต้นอันไร้จุดจบของโลล เว. ซีไตนี

แต่เมื่อได้เห็นเธอรับประทานอาหาร ผมก็ลืมไป

เราทั้งคู่จำเป็นต้องค้างคืนที่ที. บีช ความจริงข้อนี้กระจางชัดขึ้นมาในระหว่างที่เรากำลังรับประทานอาหารเช้า มันติดแน่นอยู่กับเรา อันที่จริงเราลืมไปแล้วว่าเราน่าจะทำอย่างอื่นได้ โลลเอ่ยขึ้นว่า

“คืนนี้เราจะค้างกันที่นี่ก็ได้แหละคะ ถ้าคุณไม่ขัดข้อง”

จริงสิ เรากลับไปที่. บีชไม่ได้

ผมตอบว่า

“เราจะค้างคืนครับ เราทำอย่างอื่นไม่ได้แล้ว”

“ฉันจะโทรศัพท์บอกสามี ถึงยังไงมันก็ไม่เหมาะที่ฉันจะอยู่ที่ที. บีช เพื่อว่าเขา”

เธอพูดต่อไปว่า

“หลังจากนี้ฉันจะเป็นคนที่มีเหตุมีผลให้มากขึ้น ก็อย่างที่ฉันเคยบอกกับเขาไปแล้วว่านี่คือจุดจบสำหรับเรื่องของเราแล้ว ตัวฉัน ฉันจะเปลี่ยนไปไม่ได้รีไรกัน ฉันทำได้นะ คุณก็เห็นนี่คะ”

เธอแน่ใจของเธออยู่อย่างนั้น

“มองหน้าฉันสิคะ มันต้องเห็นอยู่แล้ว บอกฉันหน่อยเถอะคะว่าเรากลับไปไม่ได้”

“ก็เห็นกันอยู่ เรากลับไปไม่ได้หรอกครับ”

Par vagues successives, sans répit, ses yeux se remplissent de larmes, elle rit au travers, je ne connais pas ce rire.

- Je veux être avec vous, mais comme je le veux.

Elle me demande d'aller louer une chambre. Elle va m'attendre sur la plage.

Je suis dans un hôtel. Je loue la chambre, je demande, on me répond, je paie. Je suis avec elle à m'attendre : la mer monte enfin, elle noie les marécages bleues les uns après les autres, progressivement et avec une lenteur égale ils perdent leur individualité et se confondent avec la mer, c'est fait pour ceux-ci, mais d'autres attendent leur tour. La mort des marécages emplit Lol d'une tristesse abominable, elle attend, la prévoit, la voit. Elle la reconnaît.

น้ำตาเอ่อขึ้นมาไม่ขาดสาย ไม่หยุดหย่อน เอ่อทันดวงตาของเธอแต่เธอกลับหัวเราะ ซึ่งผมไม่เห็นเธอหัวเราะแบบนี้มาก่อน

“ฉันอยากอยู่กับคุณค่ะ ฉันอยากอยู่กับคุณจริงๆ นะคะ”

โลลขอให้ผมไปเช่าห้องพักห้องหนึ่ง เธอจะคอยผมอยู่ที่ชายหาด

ผมไปที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ผมเช่าห้องตามที่เธอบอก ผมถาม พนักงานตอบมาและผมก็จ่ายเงิน ผมกลับไปหาโลลซึ่งคอยผมอยู่ในที่สูดน้ำทะเลก็ขึ้นมาท่อมแองน้ำสีฟ้าที่ละหลายๆ แองสูงขึ้นเรื่อยๆ และช้าๆ สม่่าเสมอจนไม่เหลือให้เห็นว่าเป็นแองน้ำและผสมกลมกลืนไปกับน้ำทะเล นั่นคือจุดจบของพวกมัน แต่ยังมีแองน้ำอื่นๆ ที่คอยให้ถึงเวลาของพวกมัน จุดจบของแองน้ำทำให้โลลรู้สึกเศร้าอย่างล้นเหลือ เธอคอยดูมัน คาดว่าพวกมันจะพบจุดจบและได้เห็นมันหายไป เธอยอมรับจุดจบนั้นได้

Lol rêve d'un autre temps où la même chose qui va se produire se produirait différemment. Autrement. Mille fois. Partout. Ailleurs. Entre d'autres, des milliers qui, de même que nous, rêvent de ce temps, obligatoirement. Ce rêve me contamine.

Je suis obligé de la déshabiller. Elle ne le fera pas elle-même. La voici nue. Qui est là dans le lit? Qui, croit-elle?

Allongée elle ne bouge pas. Elle est inquiète. Elle est immobile, reste là où je l'ai posée. Elle me suit des yeux comme un inconnu à travers la chambre lorsque je me déshabille à mon tour. Qui est-ce? La crise est là. Notre situation en ce moment, dans cette chambre où nous sommes seules, elle et moi, l'a déclenchée.

- La police est en bas.

Je ne la contredis pas.

- On bat des gens dans l'escalier.

Je ne la contredis pas.

Elle ne me reconnaît pas, plus du tout.

- Je ne sais plus, qui c'est?

Puis elle me reconnaît mal.

- On va s'en aller.

Je dis que la police nous prendrait.

โหลผืนถึงอีกช่วงเวลาหนึ่งซึ่งสิ่งเดียวกับที่กำลังจะเกิดขึ้นน่าจะเกิดขึ้นแตกต่างออกไป แตกต่างไปอีกแบบ เป็นพันครั้ง ทั่วไปหมด ในที่อื่นๆ ระหว่างคนอื่นๆ อีกนับหลายพันคนที่ต้องผืนถึงช่วงเวลานี้เช่นเดียวกับเรา ความผืนนี้ติดต่อมาถึงผม

ผมจำต้องถอดเสื้อผ้าของโหลออกเพราะเธอจะไม่ถอดออกเอง แล้วตอนนี้ร่างของเธอก็เปลือยเปล่าอยู่ ใครกันนะที่อยู่บนเตียงตรงนั้น เธอคิดว่าใครกันนะ

เธอนอนเหยียดยาวไม่ขยับเขยื้อน เธอกังวลใจ เธออยู่นิ่งๆ ตรงนั้น ตรงที่ที่ผมวางเธอลง เมื่อถึงตามผมถอดเสื้อผ้าออกบ้างนั้น เธอมองผมไม่วางตาข้ามห้องมาเหมือนผมเป็นคนแปลกหน้าคนหนึ่ง นี่ใครกันนะ วิกฤตอยู่ตรงนั้น สถานการณ์ของเราทั้งคู่ในขณะนี้ ภายในห้องนี้ซึ่งมีแต่ผมกับเธออยู่กันตามลำพังก่อให้เกิดวิกฤตขึ้น

“มีตำรวจอยู่ข้างล่าง”

ผมไม่ได้แย้งเธอ

“พวกเขาทูปตีคนตรงบันได”

ผมไม่ได้แย้งเธอ

เธอจำผมไม่ได้ จำไม่ได้แล้วสักนิดเดียว

“ฉันไม่รู้ชื่อแล้วหละ นี่ใครกันนะ”

แล้วเธอก็จำผมได้นิดหน่อย

“เราจะหนีกันไปนะคะ”

ผมบอกว่าเดี๋ยวตำรวจจะจับเอาเธอออก

Je m'allonge auprès d'elle, de son corps fermé. Je reconnais son odeur. Je la caresse sans la regarder.

- Oh que vous me faites mal.

Je continue. Au toucher je reconnais les vallonements d'un corps de femme. Je dessine des fleurs dessus. Elle ne se plaint plus. Elle ne bouge plus, se souvient sans doute qu'elle est là avec l'amant de Tatiana Karl.

Mais voici qu'elle doute enfin de cette identité, la seule qu'elle reconnaisse, la seule dont elle s'est toujours réclamée du moins pendant le temps où je l'ai connue. Elle dit :

- Qui c'est ?

Elle gémit, me demande de le dire. Je dis :

- Tatiana Karl, par exemple.

Harassé, au bout de toutes mes forces, je lui demande de m'aider :

Elle m'aide. Elle savait. Qui était-ce avant moi ? Je ne saurai jamais. Ça m'est égal.

Après, dans les cris, elle a insulté, elle a supplié, implore qu'on la reprenne et qu'on la laisse à la fois, traquée, cherchant à fuir de la chambre, du lit, y revenant pour se faire capturer, savante, et il n'y a plus eu de différence entre elle et Tatiana Karl sauf dans ses yeux exempts de remords et dans la désignation qu'elle faisait d'elle-même – Tatiana ne se nomme pas, elle – et dans les deux noms qu'elle se donnait : Tatiana Karl et Lol V. Stein.

C'est elle qui m'a réveillé.

- Il faudrait rentrer.

Elle était habillée, son manteau mis, debout. Elle continuait à ressembler à celle qu'elle avait été pendant la nuit. Raisonnable à sa manière puisqu'elle aurait voulu

ผมเหยียดกายลงเคียงข้างเธอ แนบชิดเรือนร่างที่ไม่ตอบสนองของเธอ ผมจำกลิ่น
กายของเธอได้ ผมโถมลู่กายเธอโดยไม่มองเธอ

“โอ๊ย คุณทำฉันเจ็บจริงๆ”

ผมโถมลู่ต่อไป ยามเมื่อสัมผัสเธอผมก็จำส่วนเว้าส่วนโค้งแห่งเรือนร่างสตรีได้ ผม
วาดดอกไม้ไว้หลายดอกบนเรือนร่างนั้น เธอไม่โอดครวญอีกต่อไปและไม่ขยับตัวอีกต่อไป เธอคง
จะจำได้ว่าเธออยู่ตรงนั้นกับผู้ชายของตาเตียนา คาร์ล

แต่ในที่สุดโลกก็เกิดสงสัยในตัวตนของผมขึ้นมาว่าเป็นใครกันแน่ ตัวตนเดียวที่เธอจำ
ได้ ตัวตนเดียวที่โลลเรียกหาตลอดเวลา อย่างน้อยก็ระหว่างที่ผมรู้จักเธอ เธอพูดว่า

“นี่ใครกัน”

เธอครวญคราง ขอให้ผมบอกเรื่องนี้กับเธอ ผมตอบว่า

“ก็คงจะตาเตียนานั่นแหละครับ”

เมื่อเหนื่อยอ่อนหมดสิ้นเรี่ยวแรง ผมจึงร้องขอให้โลลช่วย

เธอช่วยผม เธอรู้ดี ก่อนหน้าผมเป็นใครกันนะ ผมไม่มีวันจะได้อะไร แต่ผมก็ไม่สนใจ

หรอก

หลังจากนั้น ท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้อง เธอสบด เธอร้องขอ วิงวอนให้ครอบครองเธออีก
และให้ปล่อยเธอไปพร้อมๆ กัน เมื่อจนมุมเข้า เธอก็พยายามจะออกไปจากห้องนี้ จากเตียงนี้ แต่
แล้วก็หวนกลับมาอย่างคนชาญฉลาดเพื่อที่ผมครอบครองอีกครั้งและคราวนี้เธอก็ไม่แตกต่างจาก
ตาเตียนาอีกต่อไป ยกเว้นดวงตาที่ไม่ส่อแววสำนึกผิดและชื่อที่เธอเรียกตัวเอง - ตาเตียนานะ
หล่อนไม่ได้เรียกชื่อตัวเอง - และชื่อสองชื่อที่เธอเรียกตัวเองก็คือ ตาเตียนา คาร์ล และโลล
เว. ซีไดน์

โลลเป็นฝ่ายปลุกผม

“เราต้องกลับกันแล้วค่ะ”

เธอแต่งตัวเสร็จแล้ว สวมเสื้อคลุมและยืนอยู่ เธอยังคงเหมือนกับผู้หญิงที่เธอเป็นเมื่อ
คืนนี้ มีเหตุมีผลตามแบบของเธอเพราะเธอน่าจะได้ออกมายืนอยู่ น่าจะได้ออกมาให้ทุกสิ่งเริ่มต้นใหม่

encore rester, qu'elle aurait voulu que tout recommence et qu'elle trouvait qu'il ne fallait pas. Son regard était bas, sa voix qu'elle n'élevait pas du tout s'était ralentie.

Elle va à la fenêtre pendant que je m'habille et moi aussi j'évite de me rapprocher d'elle. Elle me rappelle que je dois rejoindre Tatiana à l'Hôtel des Bois à six heures. Elle a oublié beaucoup de choses mais pas ce rendez-vous.

Dans la rue nous nous sommes regardés. Je l'ai appelée par son nom, Lol. Elle a ri.

Nous n'étions pas seules dans le compartiment, il fallait parler à voix basse.

Elle me parle de Michael Richardson sur ma demande. Elle dit combien il aimait le tennis, qu'il écrivait des poèmes qu'elle trouvait beaux. J'insiste pour qu'elle en parle. Peut-elle me dire plus encore? Elle peut. Je souffre de toutes parts. Elle parle. J'insiste encore. Elle me prodigue de la douleur avec générosité. Elle récite des nuits sur la plage. Je veux savoir plus encore. Elle me dit plus encore. Nous sourions. Elle a parlé comme la première fois, chez Tatiana Karl.

La douleur disparaît. Je le lui dis. Elle se tait.

C'est fini, vraiment. Elle peut tout me dire sur Michael Richardson, sur tout ce qu'elle veut.

Je lui demande si elle croit Tatiana capable de prévenir Jean Bedford qu'il se passe quelque chose entre nous. Elle ne comprend pas la question. Mais elle sourit au nom de Tatiana, au souvenir de cette petite tête noire si loin de se douter du sort qui lui est fait.

Elle ne parle pas de Tatiana Karl.

Nous avons attendu que les derniers voyageurs sortent du train pour sortir à notre tour.

J'ai quand même ressenti l'éloignement de Lol comme une grande difficulté. Mais quoi? Une seconde. Je lui ai demandé de ne pas rentrer tout de suite, qu'il était tôt, que Tatiana pouvait attendre. Envisagera-t-elle la chose? Je ne le crois pas. Elle a dit :

- Pourquoi ce soir ?

แต่เธอก็รู้ว่าไม่ควรจะทำ เธอหลุบตาต่ำ เสียงที่เธอพูดเบาๆ นั้นก็ซ้าลงด้วย

เธอเดินไปที่หน้าต่างขณะที่ผมแต่งตัวและตัวผมเองก็พยายามเสียงไม่เข้าใกล้เธอ เหมือนกัน เธอเตือนว่าผมต้องไปพบกับตาเตียนนาที่โรงแรมเดส์บัวส์ตองนงก์โมงเย็น เธอลืมอะไรไปหลายอย่างแต่เธอไม่ลืมเรื่องนัดของผมกับตาเตียนนา

ที่ถนน พวกเราต่างก็มองหน้ากันและกัน ผมเรียกชื่อเธอ โลล แล้วเธอก็หัวเราะ

พวกเราไม่ได้อยู่ตามลำพังในห้องผู้โดยสาร เราจึงต้องพูดเสียงเบาๆ

เธอพูดเรื่องไมเคิล ริชาร์ดสันให้ฟังตามที่ผมขอ เธอเล่าว่าเขาชอบเล่นเทนนิสมากแค่ไหนและว่าเขาเขียนบทกวีที่เธอเห็นว่าไพเราะ ผมเข้าชี้ให้เธอพูดเรื่องนี้ เธอจะบอกผมมากกว่านี้อีกได้มั้ย เธอบอกได้ ผมรู้สึกเจ็บปวดทั่วสรรพางค์กาย เธอพูด ผมยังเข้าชี้ต่อ เธอก็เอื้อเฟื้อทรมานผมอย่างล้นเหลือ โลลเล่าถึงนานาค่าคั้นที่ชายหาด ผมอยากรู้มากกว่านั้นอีก เธอก็เล่าให้ผมฟังมากขึ้นอีก เราทั้งสองยิ้ม แล้วเธอก็พูดเหมือนตอนที่เราเจอกันครั้งแรกที่บ้านของตาเตียนนา คาร์ล

ความรู้สึกเจ็บปวดจางหายไป ผมบอกให้เธอรู้อ เธอนิ่งเงียบไป

มันจบสิ้นแล้วจริงๆ เธอสามารถบอกผมได้ทุกเรื่องเกี่ยวกับไมเคิล ริชาร์ดสัน ทุกเรื่อง
ที่เธออยากจะบอก

ผมถามโลลว่าเธอคิดว่าตาเตียนนาจะกล้าบอกให้ผมอง เบดฟอร์ดรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นระหว่างเราสองคนรึเปล่า เธอไม่เข้าใจคำถาม แต่เธอยิ้มเมื่อได้ยินชื่อตาเตียนนา เมื่อนึกถึงผู้หญิงผมดำตัวเล็กๆ ซึ่งไม่มีวีแววจะสงสัยว่าทำไมอะไรเกิดขึ้นกับชะตากรรมของหล่อนไปแล้ว

โลลไม่พูดถึงตาเตียนนา คาร์ล

เราขอให้ผู้โดยสารกลุ่มสุดท้ายลงจากรถไฟ เพื่อจะได้ถึงตาเราบ้าง

ถึงอย่างไรผมก็ยังรู้สึกเหมือนกับว่ามันยากเหลือเกินที่จะต้องอยู่ห่างจากโลล แต่จะทำยังไงดีล่ะ ขอแค่วินาทีเดียว ผมขอเธออย่าเพิ่งกลับทันทีเลยเพราะมันยังเข้าอยู่และตาเตียนนาก็คอยได้ เธอคาดถึงเรื่องนี้รึเปล่านะ ผมคิดว่าคงจะไม่ เธอถามว่า

“ทำไมต้องเป็นคำนี้ล่ะคะ”

Le soir tombait lorsque je suis arrivé à l'Hôtel des Bois.

Lol nous avait précédés. Elle dormait dans le champs de seigle, fatigue, fatigue par notre voyage.

คำแล้วเมื่อผมมาถึงโรงแรมเดส์บัวส์
โผล่มาถึงก่อนเรา เธอนอนหลับเหยี่ยวอ่อนอยู่ในทุ่งข้าวไรย์ เหยี่ยวอ่อนจากการ
เดินทางของเรา